

CSALÁDOS ÉS IFJÚSÁGI TÁBOROK AZ EMMÁNUEL KÖZÖSSÉG SZERVEZÉSÉBEN

1995-2010.

Szerkesztette és fényképezte

KASSÁNYI JENŐ

Minden jog az Emmánuel Közösségé.

Bevezető.

Néhány éve országos keresztény mottónk volt:

MÚLTUNK A REMÉNYÜNK, KRISZTUS A JÖVŐNK.

Közösségünk percről-percre nagyobb múltra tekint vissza, de ez nekünk nem elég.

Jó, ha nem csak a Közösség tekint vissza, hanem minden tagja, hiszen visszatekintve rajzolódik ki Isten csodálatos tervének megvalósulása, legalábbis az a része, melyet ebből Közösségünkre bízott.

Eme összeállítás segít emlékezni, hálát adni és rácsodálkozni arra a gazdagságra, amit az évek során ezeken a találkozókon kaptunk.

A sok ötlet, ami megvalósult, a küzdelmek és az örömök, és munkánk gyümölcse válik láthatóvá ezeken az oldalakon. Hála érte Istennek, és mindenkinek, aki akár a legkisebb dolgot is tette érte. Legyenek e képek és beszámolók bátorítás és megerősítés is számunkra, hogy értékes, és szükséges a szolgálatunk, mellyel sokak örömeire vagyunk.

Dicsőség érte az Úrnak!

2011. március

Dr. Fábry Kornél

IFJÚSÁGI ÉS CSALÁDOS TALÁLKOZÓK AZ EMMÁNUEL KÖZÖSSÉG SZERVEZÉSÉBEN

KÖSZÖNTŐ

Néhány éve felvettem, hogy: érdemes lenne egyszer egy komolyabb összefoglalót készíteni a Közösség által szervezett közös nyaralásokról, nyári lelkigyakorlatokról, családi táborokról.

Akkor felelevenítettem néhány emléket – de annyiban maradt az egész. A gondolatot hosszú ideig ápolgattam, míg most végül hozzá is fogtam. Elővettem a régi hangfelvételeket, és a személyes emlékeket az EMU-ban akkoriban megjelent írásokkal egészítettem ki.

Ajánlom ezt az összeállítást egyrészt emlékezésül azoknak, akik részt vettek ezeken a táborozásokon, másrészt azoknak, kedvesinálónak, hívogatónak, akik még nem tudtak ilyen nyaraláson részt venni.

Legyen ez a KÖSZÖNTŐ egyben köszönet is mindazoknak, akik hosszú hónapok kitartó munkájával megszervezik ezeket az összejöveteleket, gondoskodnak a programokról, és lebonyolítják a találkozókat.

Az Úr áldása szálljon e kis írás minden olvasójára!

Az első táborok

Kezdetben néhányan csak együtt akartak, pihenni, nyaralni a közösségbeli testvérekkel, de úgy hogy azért valami lelki tartalma is legyen. Ezért vonultak el 1995-ben Somogyszobra, 1996-ban Inárásra, 1997-ben Puztamaróra, majd 1998-ban Sástóra, hogy „közösségi vakáción” vegyenek részt.

Ezekről csak itt-ott hallani halkan elrebegett homályos emlékeket, milyen jó volt, mennyi gyerek volt, milyen sokat főztünk, és hasonlókat.

A néha nomád, de lelkiekben és vidámságban nagyon gazdag együttlétek nem csak a Közösséghez tartozókat, de néhány rokont és barátot is vonzottak.

Olvassuk ezekről Herbert Dóri visszaemlékezését:

Somogyszob első nyári táborozásunk! Marik Tamás plébániáján kaptunk szállást, mondjuk úgy, megszálltuk a plébániát és környékét. A hadtápot Jakab Laci vállalta, azóta sem volt olyan pazar a tábori konyha!

Itt kezdtük a bemutatkozó tanúságtételeket, emlékezetes volt Szabó Diniéké, Balogh Petiéké - többek között. Próbálkoztunk a többszólamú énekléssel, de akkor még nem volt sem Jóbi, sem Fogarasi Kata, sem Adri, sem... - szóval akkor még beletörött a bicskánk.

Nagy élmény volt, hogy Tamás bevont bennünket is az elsőpénteki beteglátogatásba, nagyszerű evangelizációs alkalom volt.

Akárcsak a templomban tartott nyitott esténk, ahová a falubelieket is hívtuk.

Inárcs - a helyi gyülekezet tartja fenn a táborhelyet, ők vállalták, hogy főznek nekünk és nagy szeretettel gondoskodtak rólunk. A helyszín kellemes sátorozós hely, egy házikóban konyha, fürdőhelyiség, fölötte a padláson is alhattak jónéhányan, a hozzáépített fészer alatt pedig mindannyian elfértünk a hosszú asztal mellett. A meleg vizet egy hatalmas kályha szolgáltatta - ha fűtöttük. Hát mi raktuk is mindennel.

Így történt, hogy egyik reggel Zsolt papa és Lackó rakták a kályhát és tenyerükkel nekítámaszkodva részint figyelték a hatást, részint melengették a kezüket. Egy álmos testvér kibóklászott a sátorból és érdeklődött, mit is csinálnak, mire Zsolt papa: Kézzel melegítjük a vizet! Lelki épülésünkről többek között Kemenes Gábor atya gondoskodott, és itt is folytattuk a Somogyszobon elkezdett bemutatkozásokat, ezek közül Svindt Feriék tanúságtétele volt ránk nagy hatással.

És hogyan emlékezett vissza az inárcsi lelkigyakorlatra Tomka Orsi, aki a lelkigyakorlat után hosszabb időre Brémába utazott és onnan írta levelét:

„Úgy érzem, a nyári lelkigyakorlat visszavezetett Istenhez, újra elárasztott az Úr hatalmas Szeretetével, és bizonyosságot tett arról, hogy szüksége van rám, az én viszont szeretetemre. Ugyanakkor nagy örömmel töltött el, hogy a közösség szeretetben lehetett

együtt, függetlenül attól, kinek mi a foglalkozása, hivatása stb.

Hiszen nem kis dolog több napig békében együtt élni másokkal, tábori körülmények között. Nekem az úr segítségével nélkül biztos nem sikerült volna! Pontosabban: azt hiszem, hogy ha egyek vagyunk Isten iránti odaadottságunkban, egyek leszünk a szeretetben is. És e kettő szorosan összetartozik, mert nincs olyan, hogy én Istennel nagyszerűen megvagyok, viszont a többi embert nem szeretem.

A lelkigyakorlat óta eltelt egy hónap, azóta tudom, hogy nem elég Isten szeretetét befogadni, fürödni benne, hanem ha szeretem őt, biznom kell benne, tudnom kell, hogy Ő a legjobbat akarja nekem. Egyik testvérem javaslatára újra meg újra ki kell, hogy mondjam: „Jézusom bízni akarok Benned”. Van erre időm, sőt biztos, hogy nem feledkezem meg róla ez alatt az egy év alatt, amit egyedül, de mégsem magányosan fogok eltölteni, hiszen velem van az Úr és tudom, hogy Őbenne a közösséggel is együtt vagyok.”

Mivel egyre többen jelezték részvételi szándékukat, nagyobb helyet kellett keresni, így esett a választás a puztamaróti kempingre.

A puztamaróti közös nyaralásnak kiváló alapot adott a júniusi Balatonakarattyai egy hetes közösségi gyereknyaralás sok-sok tapasztalata, ahol végülis egy gyerek sem vészett el!

1997. Pusztamarót

Budapesttől cca. 45 km távolságra Bajna mellett, a Gerecse hegység csúcsa alatt egy kempingben rendezte a Közösség a két részre osztott találkozót.

Az első részben csak a Közösséghez tartozók vettek részt, ez egy bensőséges lelkigyakorlat volt, és felkészülés a vendégek fogadására. Felkészülés – dicsőítéssel, éjszakába nyúló közbenjáró imával, nagy szabadulásokkal, és mindent eláztató záporosóval.

Reggelente Pohlinger Zsófi körbejárt a sátrak között gitárjával és énekelte:

*Jézus köszöntlek itt a reggel,
a nap besüt az ablakomon....*

Kedves ébresztők voltak, ha pedig valaki erre sem ébredt fel, a harsány kakaskukorékolásokra, amit Lehocki Gabi produkált, ki kellett ugrani a sátorból.

A tábor szélén a domboldal bokros-fás részén felállított sátor volt a kápolna, előtte volt az oltár, itt vehettünk részt a szentmisén, és ez volt a tábor zajától elkülönülő szentségimádó hely. Valaki megjegyezte, hogy a „lelki béke helye” – igaza volt.

Pusztamarótoi táborozáson három tanítás hangzott el. Elsőnek: **Térj vissza az első szeretethez** címmel Erzsitől:

Milyen szépek voltak azok az első évek, emlékeztek? Akkor volt időnk egymásra, volt időnk az Úrra is. Ezek a kezdeti idők adtak erőt a későbbi nehézségek elviselésére. Később

már kevesebb időnk, kevesebb szeretetünk maradt, de sok volt a tennivalónk. Erre az állapotra hívja fel a figyelmet a Jelenések 2-ben János apostol: „de van egy kifogásom ellened, az, hogy a kezdeti szeretetedtől eltértél.”

Emlékezz vissza, hogy honnan estél ki, emlékezz vissza a kezdeti időkre, arra a szerelemre, amivel én megszerettelek téged, amivel megszólítottalak, amikor fölismerted a bűneidet, amikor fölismerted, hogy én megváltottalak téged, hogy nem reményvesztett az életed. Emlékezz vissza erre az időre.

Térj meg!

Térj meg, gondold végig, hogy a hűtlenség a legnagyobb bűn az Isten szemében.

Ő mindent ajándékkal ad. Nem azért jutunk be a mennyek országába, mert pedáloztunk, hanem az Ő irgalmából. Térj vissza ehhez az első szeretethez.

Térj meg. Hozz egy tudatos döntést. Amikor a házasságod tönkre akar menni, mert soha nincs idő a másakra, mert minden fontosabb, mint a házastársad, akkor is egy tudatos döntést kell hozni.

Amikor a családod vallja kárát annak, hogy te állandóan dolgozol és nem vagy otthon, tudatos döntést kell hozni.

Nem igaz, hogy nincs meg benned az első szerelem. Az a szerelem megvan, csak már nem az Isten felé irányul. Amikor én azt mondom a családban, vagy a gyerekeimnek, hogy nincs időm rád, akkor igazából hazudok, mert van, másra van időm,

csak fontosabb lett a munkám, fontosabb lett a pénz, a házépítés...

Ezek lettek az én első szerelmeim. Tehát nem igaz, hogy eltűnik az első szerelmem, csak más lett a szerelmemnek a tárgya.

Térj vissza az első szeretethez! Térj meg! Hozz egy radikális döntést, vegyél ki egy hét szabadságot, menjél el egy hétre a férjeddal...

Hála a Jóistennek kivettetek egy hét szabadságot, és eljöttetek ide. Itt ma minden zavaró körülmény ellenére igyekszünk az Úrral lenni. Lehetőségünk lesz arra, hogy ma délután előtte legyünk, és hagyjuk, hogy ismét beleszerethessünk, hogy Ő szerethessen minket, hogy viszonzzuk az Ő szeretetét, mert e nélkül nincs élet.

Van az Evangéliumban egy részlet arról, hogy „lángolt a szívük” a tanítványoknak Jézust hallgatva. **Lk. 24,32**

„Hát nem lángolt a szívük - mondták -, amikor beszélt az úton és kifejtette az Írásokat?”

De bennem megvan-e ez a lángolás, amikor Jézus közel van?

Apcsel. 2;42-47

Az első keresztények cselekedetei: a tanulás, a közösség, az ima és az Eukarisztia. Összejöttek a házaknál, megtörték a kenyeret, együtt voltak testvéri szeretetben. Ők még lángoltak...

Jel.2; 2-5 Levél az efezusi egyháznak...

Döbbenetes, hogy ez a kicsi szakasz leírja a mi életünket, leírja a szerelmünket az Istennel, leírja azt, hogy hogyan hűlünk ki, hogy leszünk gépiessé, elfásulttá.

Ugyanakkor megadja a receptet ahhoz, hogy valóban visszatérjünk az Isten szeretetéhez. Hogy szerelmesek tudjunk lenni.

Én azt hiszem, hogy a szerelem egy ajándék, egyrésztől, és kérni kell. Tehát lehet kérni ezt az ajándékot, hogy add Uram azt a szerelmet, azt a forró tüzet. És mindig van lehetőség arra, hogy visszatérjünk az „első szeretet”hez.

Másutt azt mondja az Írás, hogy megadja nektek Mennyei Atyátok a Szentlelket... **Lk.11;13**

Mindenkinek megadja, aki kéri. És a Lélek az, aki igazából átforrósítja a mi szívünket és képessé tesz arra, hogy szeressük az Urat.

És én ma erre szeretnék titeket buzdítani a délután folyamán is, hogy vegyünk a szívünkre az első parancsolatot! Mert ha nem szeretjük az Urat, hiába teszünk bármit! Hiába teszünk! Kimozdítom a te gyertyatartódat: **Jel 2.5** „Gondold meg, honnan sülyyedél ide! Térj meg, és térj vissza korábbi cselekedeteidhez! Mert elmegyek és elmozdítom helyéről gyertyatartódat, ha nem tartasz bűnbánatot.”

Szeressünk bele az Úrba! Szerelmesedjünk vissza bele, és életünk lesz, bővülő élet, amely kiárad másokra is.

Így tud használni minket, mert csak ezzel az örömmel, ezzel a szerelemmel tudjuk vinni az Örömhírt másoknak.

*****

Másodiknak **Az Úr új életet akar neked adni** címmel Péri Marcit hallottuk:

Nehéz visszakanyarodni az Isten szeretete után a bűnökhöz, de tegyük meg. Remélem, hogy benned nincsen, bennem volt – büszkeség.

Az Úr a levitákat arra rendelte, hogy a papok szolgálói legyenek, az Úr sátoránál teljesítsenek szolgálatot, ezért nem kellett katonáskodniuk, viszont nem is kaptak a földből semmiféle jussot. Tehát örökségük sem volt.

Ez látszólag elég kemény dolog. Azt jelentette, hogy a Frigyládát nekik kellett hordozni, soha nem láthatták, de mindig ott voltak körülötte, vinniük kellett illetve a Sátor körül kellett szolgálatot végezniük.

A Számok 16,1-ben a leviták föllázadnak Mózes ellen és azzal mennek hozzá, hogy mi is vagyunk olyanok, mint a többiek, különb szolgálatot akarunk. Szellemi szolgálatot akarnak, ami fontosabb. Nagyobbra méltók. Mózes kiszólítja őket, mintegy istenítéletet tart, a föld megnyílik és elnyeli őket. Pedig ők elvileg azt gondolták, hogy méltóak lennének valami komolyabb szolgálatra. De az Úr nem így gondolta. A leviták kiválasztásánál így szól az Úr: „Ezt mondja az Úr Mózesnek, nézd magam választottam ki Lévi fiait Izrael fiai közül, elsőszülötteik helyébe.”

Pusztán csak ennyi. Azért ez a leviták szolgálata, mert az Úr erre jelölte ki őket!

Ennyi. És ez elég.

Ha az Úr valamire kijelöl, az elég!

Ha az Úr valamire elszólít, az elég.

Nyomorúságos volt azt meglátnom, hogy mennyi gőg, büszkeség, meg féltékenységek voltak bennem. Valami nagynak akartam látszani, valami nagy akartam lenni, és nem azt néztem, hogy az Isten mire gondolt engem.

Azt gondolom, hogy mivel a Közösségben, akármilyen keresztény közösségben a Lélek működik, ezért bármi a feladatomban ebben a Közösségben, amit én a Közösségetől kapok, az az Úr akarata. És én nagyon szeretném, akár még, ha végépcupolást kapok, akkor azt is tudnám úgy csinálni. És kérem ezért az imákat, hogy ezt mindig úgy tudjam tenni, akármilyen feladatot is kapok, mert ha a Közösségtől kapom, akkor az az Úr akarata.

Marci a tanítását ezzel fejezte be:

Ha elhiszed azt, hogy az Isten új életet akar neked adni. Akkor mondd utánam ezt az imádságot:

Jézus Krisztus! Én hiszem, hogy azért jöttél a földre, hogy nekem életem legyen. Hogy nekem életem legyen bőségben,

Uram Jézus Krisztus Neked adom a múltamat, a jelenemet és a jövőmet. Kérlek Téged, hogy újíts meg engem és add nekem a Te életedet. Amen.,

*****

Harmadiknak Ruzsics Zsoltot hallottuk, aki az 1 Péter 2,1-5 ígéretére építette a tanítását, hogy hogyan építsük fel Isten közösségét itt a földön.

A találkozó második része, melyen már vendégek is részt vettek, egy **Fülöp kurzus** volt rövid tanításokkal, a kurzushoz tartozó animációkkal. -F002-

A Fülöp kurzus alapja az **ApCsel 8,26-39**. A történetet ismerjük: a hivatalnok olvassa, de nem érti az Írást, Fülöp

elmagyarazza neki. Mi vonatkozik ebből ránk? Röviden:

Allítsd meg a kocsidat !

Allítsd meg eddigi vallásos életedet !

Engedd, hogy Jézus megmutatkozzon Neked!

A dinamikákban Isten fát beborító lepedőnyi szeretete mellé odatettük a mi kis zsebkezdőnyi szeretetünket, felszegeztük a keresztre bűneinket, majd közösen elmondtuk, és aláírva eltettük magunknak az alábbi imát.

Jézus uralmának megvallása.

Jézus, hiszek feltámadásodban. Isten megdicsőített Téged, eltöltött Szentlélekkel és minden név fölött álló nevet adott Neked.

Térdre borulok Előtted annak jeleként, hogy Úrnak ismerlek el, az én Uramnak: életem Urának, egészen alávetem magam szent akaratomnak, hogy azzá tégy, akivé akarsz.

Uram nem akarok többé saját életem központja lenni. Vedd át a vezetést.

Tedd, hogy azt kívánjam, amit Te akarsz. Teljesen átadom magam. Tiéd akarok lenni, egyedül a Tiéd, senki másé.

Életem Urának fogadlak el, egyetlen Úrnak. Nem akarok sem a pénz, sem a kedvtelések, sem semmi más rabja lenni többé. Neked adom az életemet mindörökre. Ezentúl Te határozz meg mindent, a Te akaratom szerint; és tedd, hogy mint Mária, én is a Te Igéd szolgálója és a Te barátod legyek, mert ez az egyedüli igaz szabadság.

Nem akarok többé én élni, Te élj bennem. Add nekem a Te életedet az enyém helyett, melyet most örökre átadok Neked. Tudom, hogy komolyan veszed soraimat, ahogy én is komolyan veszem hívásodat.

Kitárom előtted szívem kapuját!

Jöjj és maradj velem örökre.

Amen.

1998. Mátrafüred Sástó

Mátrafüred Sástón az ország legmagasabban, 52 méteren fekvő tava melletti valamikori úttörőtáborból kialakított, és a KOLPING SZÖVETSÉG kezelésébe került tábor adott helyet, Szabóné Ildikó közbenjárása révén ennek a találkozóknak. Gyönyörű vidék, a csónakázó tó mellett, a régi fűrótoronyból átalakított 50 méter magas kilátóból az egész környék látható. Kitűnő hely, a csendben kiválóan hangzott a madarak éneke és a mi dicsőítő énekünk

„Sástó I.” - az 5. EMU-ból

Közösségünk augusztus 19. és 22. között Mátrafüred-Sástón tartotta éves lelkigyakorlatát. Az együtt töltött három napban igyekeztünk elmélyülni az Emmánuel lelkiségben. Az előadások és a beszélgetések alapjául a „Tűz és remény” c. könyv szolgált. Néhány téma: A különböző életállapotok egymást kiegészítő szerepe, A Szentlélek ajándékai, Pierre Goursat alakja, Adoráció, Ne kritizálj!

A lelkigyakorlat különösen szép mozzanata volt az augusztus 20-i szentmise, mikor Szabó Tamás atya 10 éves pappá szentelési évfordulóját ünnepelte és megbérmálta Drescher Marcsit. Ugyanebben a szentmisében köteleződött el Tamás atya és Kromes Csilla. Másnap további elköteleződésekre került sor: Ullrich Gusztó atya és testvére, Ilonka, valamint két délvidéki testvér, Mária és Márti mondott igent az Úr Közösségébe szóló hívására. Újoncként elköteleződve előbbre lépett Almásy Kati és a Hollai házaspár.

Természetesen volt lehetőség szentségimádásra, testvéri vagy lelki beszélgetésekre, kísérésre és közbenjáró imádságra is. Mára már biztosan mindenki elfelejtette az étkezésekkel kapcsolatos bonyodalmakat, és szívében inkább a maradandó értékeket és örömeiket őrzi.

Lehocki Zsuzsi tanúságtétele:

Mielőtt elindultunk volna a nyári lelkigyakorlatra, az itthoni politikai helyzet miatt tele voltam aggodalommal és félelemmel. Ha Gabit is behívják, mit tegyen? Átszökjön-e, s ha igen, mi lesz velem és a gyerekekkel? Jobb lenne talán még a behívó előtt elköltözni innen. Jó, de hová? Ilyen és ehhez hasonló kérdések motoszkáltak a fejemben állandóan. Igyekeztem imában letenni naponta ezt a helyzetet az Úr elé, de nehezen ment.

Amikor megérkeztünk Sástóra, nem akartam többet ezzel foglalkozni és sikerült is. De az Úr többet akart. Ezt akkor tudatta velem, amikor a lelkigyakorlat utolsó estéjén alkalmat biztosítottak a testvérek közbenjáró imára. Már az is nagy élmény volt, hogy nem egyenként imádkoztak értünk, hanem az egész családjunkért. Ilyenben azelőtt nem volt részem (részünk), de nagyon megtetszett. Lehet, hogy majd többször alkalmazzuk. Amikor a testvérek elkezdtek imádkozni értünk, sorra jöttek az Úr üzenetei. Ami nekem nagyon feltűnt, hogy mindegyik így kezdődött: „Ne félj...” A szentírási rész is idevágott: „*Ne nyugtalanodjék szívetek. Higgyetek Istenben és bennem is higgyetek...*” Jn 14,1-4 Az Úrnak legyen hála, hogy Ő akkor este akkora nyugalmat adott a szívembe, ami azóta is betölt. Hiszem, hogy Neki gondja van övéire és örülök neki, hogy én is az egész családommal együtt az övé vagyok.

Jakab Laci írása az Emmausz kurzusról

A nyári lelkigyakorlat tervezésénél ezért döntött úgy a „Vének Tanácsa”, hogy az Emmausz kifele is jó, de aki emmánueles nem hallotta, ott, nyáron megkaphatja.

Tehát aki akarta, megkaphatta.

A kurzusoknak mindig javára válik az ismétlés: nem profikra, hanem jól dolgozó mesteremberekre van szükség Isten országának iskolájában.

Ezen a II. Emmausz-kurzuson látszott, hogy nem először csináltuk. Valószínűleg már nem egyszer mondtam, de írásban sem baj, ha megerősítem: a kurzusok fő előadója, tanítója, speakere Jézus, Aki meghalt, feltámadt és megdicsőült, Aki Úr, Megváltó és Messiás.

Én, mi csak közepesen engedelmes szöcsövek (könyökcsovek?!) vagyunk; s nem csinálunk mást, mint hirdetjük az egyetlen, igaz Evangéliumot (vö.: Gal 1,8-9).

Külön öröm volt számunkra, KeKaKo-mérgezetek számára, hogy a kurzusokban nem annyira jártas testvéreink ragyogó dolgokat produkáltak. (Ld.: Szentkereszti Laci, mint Tamás apostol, Herbert Lackó, mint János, és Hajni, mint Mária-Magdolna, nem volt semmi...)

Nagyban emelte a kurzus fényét, hogy – kisebb félreértések miatti késés ellenére – Bartha Angéla nővér (SSS) volt a kurzus koordinátora.

(A rossz nyelvek szerint neki is KeKaKo színű a vére..., általában csak EvAngéla Nővérként szoktuk szólítani...)

A Jenő arra kért, hogy foglaljam össze dióhéjban azt, amit én rajtam keresztül hallottatok: a Biblia hét parancsát. Én bármennyire is igyekeztem rövid lenni, csak így fért el, hogy példányoként egy parancsolat. Hát majd meglátjátok...

A Biblia 7 parancsa az Emmánuel újság hat egymást követő számában jelent meg, itt csak a címeket foglaljuk össze:

1. Az Igét olvassuk és hallgatjuk.
2. Az Igét hisszük
3. Az Igét tanulmányozzuk.
4. Az Igét imádkozzuk.
5. Megtanulni az Igét kívülről
6. Isten Igéjét élni kell
7. Az Igét hirdetjük

1999. Mátrafüred Sástó

Ebben az évben a sok nagyszerű nyári esemény valahogy mintha elnyomta volna a táborigényeket.

Mi is volt ezen a nyáron a tábor mellett?

Június 26-án Kálmán atya papszentelése.

A gyenesdiási ifjúsági összejövetel Miklósi Móniék szervezésében.

Az altöttingi ifjúsági találkozón is ott voltak az emmánuelesek. Ennek mindenese Tomka Orsi volt, és fantasztikusan sikerült!

Nem kevesebb élményt adott a korhatár nélküli Paray-le-Monial-i találkozón való részvétel.

'99 SÁSTÓ

(Július 3 - 11.)

Ezt a nyarat valójában csak nyaralásnak szántuk, minden különösebb program nélkül. Teljesen nyitottra, hogy

mindenki jöhessen, aki akar. Jöttek is a testvérek szépen, gyerekestül. Voltunk összesen vagy nyolcvanan, és hogy élet is legyen a táborban, ebből legalább negyven

gyerek. A gyerekeket Zsámboki Mária foglalta el, a velünk kapcsolatos összes szervezést Szabóné Ildikó végezte. Nem is volt gond! /A szúnyogokról nem ő tehetett./

A táborban az egyik nagy öröm az volt, hogy a sok imát meghallgatta az Úr, és a délvidéki csoport is eljöhett. Közülük Sóti Márti és Ságity Mari újoncként köteleződött el.

A másik öröm a nemrég szentelt Kálmán atya jelenléte volt, aki újmisési áldásában részesített minket.

Jó, hogy Jóskák nem terveztek lelkigyakorlatot, hanem csak laza nyaralást.

Íme, a "nyaralási" gondolatok, amiket hallhattunk.

vasárnap

1. **Szegénység** Aczél Adrienn

hétfő

2. **Imádság** Nyéky Kálmán atya

kedd:

3. **Szolgalat** - Marik házaspár:
"Az összes adomány gyakorlásának az alapja az irgalmas szeretet".

szerda:

4. **Mit keresek én az Emmánuelben?** Madocsay Bea

csütörtök:

5. **Kompassio** Kassányi házaspár.

péntek d.e:

6. **Az Emmánuel Közösség**
Marik József

péntek d.u.

7. **Megkülönböztetés és szellemi harc, szabadító ima a Közösségben.** Gál Péter atya

szombat

8. **Evangelizáció** Marik József

Olvassunk bele Bea tanításába:

Az Isten hívott össze minket, és ha engem ebbe a közösségbe hívott, az nem csak azért van, mert úgy látta, hogy én ebben a közösségben fogok a legjobban az Ő elhívása szerint növekedni a szeretetben, hanem azért, mert úgy gondolta, hogy én lehetek az, aki által mások is növekedhetnek a szeretetben.

Akik nincsenek itt – persze nem hallják,- de talán jó, ha tudják, hogy lehet, pont az ő szeretetük hiányzik, ahhoz hogy valakik növekedjenek a szeretetben. Azt hiszem, hogy nagyonis felelősséggel tartozunk egymás iránt.

A másik gondolat, amivel Bea befejezte tanítását, talán most tíz évvel később is időszerű.

Most a hallottakat együtt tovább fogjuk gondolni a kiscsoportokban. A megosztás az a hely, ahol mindenki megmondhatja, hogy őt mi érintette meg.

Nem az előadás minőségéről beszélgetünk, hanem arról, hogy mi érintett meg minket.

A kis csoport szabályai a közösségünk életének és a testvéri szeretetnek is a szabályai, tehát, hogy figyelmesen és szeretettel meghallgassunk mindenkit, közbeszólás nélkül, belekérdezés nélkül, utána hozzáfűzött kritika nélkül. Még akkor is, ha esetleg olyat mond, amiben mi nem értünk egyet. Nem kell éreztetnünk azt, hogy mi ezt sokkal jobban tudjuk. Inkább ne mondjunk semmit – mert egyáltalán nem biztos, hogy jobban tudjuk!

Gál Péter atya a megkülönböztetésről:

Bevezetőben gyermekkorára emlékezett mikor a Misi mókus az édes mandulát héjából kibontotta és megette, a keserűmandulát bontatlanul félredobta.

Aztán édesanyjáról tett tanúságot, aki felismerte fia barátai között azt, aki hamis volt.

Megkérdezte, hogy mit esztek ezen a fiún? Tíz évvel később derült ki a fiúról a gikszer, a probléma, a súlyos dolog, amit megérezett az édesanyám tíz évvel előtte. Sláger ember volt, de anyám mondta, hogy ez nem OK! Teljesen világos volt előtte az embereknek a lelkiülete.

Ez egy adomány volt neki. De különbözik a mókusétól, mert én láthattam az életén, hogy Isten adta ezt neki, bár nem volt karizmatikus közösség tagja, és nem végzett Szentlélek szemináriumot, de biztos, hogy valahogyan megkapta,

Ha arra kérdezek, hogy miért kapta ő ezt, mint adományt, akkor több tényező sorakozik, és ezt fontos tudnunk, hogy egy Istent szerető, imádó, nagyon-nagyon tiszta lélek volt az édesanyám.

Rendkívül tiszta lélek, aki semmilyen svindlit, vagy sötétséget, vagy hazugságot soha az életében nem tudott elképzelni. Szent lett, azt hiszem az élete végére a sok szenvedéstől is, és alázatos volt, és teljesen odaadta az életét. Sokféle tehetsége volt, és azt választotta, hogy a gyermekeit neveli és szolgálja a családot, és ebben engedelmes volt. Neki elég volt, hogy csak édesanya lesz, de ezt teljességben csinálta. Egyszerű lélek volt, nem volt tanult ember, ez is tartozik az adományához – és érdekesség, ne felejtjük el ezt a tanulási szempontot, de ő ezt az adományt a tanultság ellenére a mély hitben és a szeretetben, az odaadottsága révén kapta, tehát ezek szerint Istentől, de biztos vagyok benne, hogy nem anélkül, hogy ne lett volna átadott, engedelmes és alázatos és kicsiny.

Ezek miatt birtokolhatta ezt az adományt, felnőtt korában, és nem hiszem, hogy az eltelt éveinek a számával élesedett volna ez annyira nála. Ez kezdettől megvolt.

Egy év múlva, 2000-ben – ugyancsak Sástón – a létszám már másképp alakult: 150 fő összlétszám, ebből 50 emmánueles. Az 54 gyerekhez Marika mellé már kisegítő kellett. Ezeknek a sástói együttléteknek a főbb jellemzői a gazdag lelki programok és a karcsúsító étkezések voltak. A tó melletti kisbüfés és lángosboltos rekordforgalmat csinált. Nem mellőzhető az sem, hogy összesen egy gyerek esett bele a tóba, ő is a legsekélyebb részen ☺

2000. Mátrafüred Sástó

Sástó – 2000 Herbert Dóritól

Mindazoknak, akik ott voltak – emlékül, mindazoknak, akik nem voltak ott – vigasztalásul (meg hogy tudják, miről maradtak le).

Az idei nyári tábor alapelve az volt, hogy legyen lelki program, de legyen sok szabadidő is, legyen lelkigyakorlat is meg nyaralás is.

Ebből azután a következő eredmény született:

Csütörtök estére a résztvevők többsége megérkezett, Kornél atya és Bot István atya (ő Zsoltiék plébánosa Vajdaságban) az Úr asztalánál, Ildi pedig, aki már reggel óta a táborban sürgött-forgott, vacsorával várta a sötétedés után érkezőket is.

Pénteken a világ forгатagából a lelkigyakorlatba, a kiengesztelődés napja vezetett át bennünket, Kornél atya előadása a bűn fajtáiról és teológiai kérdéseiről szolt,

majd délután gyakorlatba tehattuk át a hallottakat: a Szentségimádás és gyónási lehetőség nyitva állt mindenki előtt. Este személyesebben, tapasztalataink alapján hallottunk a kiengesztelődésről (Jóska, Kornél atya és Kornél papa, valamint Dóri közreműködésével), arról, hogy egymással és önmagunkkal is ki kell engesztelődnünk, ezáltal válik teljessé a bűnbánatunk. Mindenki kapott egy kis cédulát, amelyre felírhatta mindazoknak a nevét, akiknek most

megbocsát, elengedve adósságukat. Az esti misében aztán Kálmán atya ezeket a lerakott batyukat az Úr elé tette.

Az első péntek kegyelmei után szombaton a szentmisében „átismételtük” a

Kerügmát, hiszen a misében átéljük, hogy Isten valóban szeret bennünket, de ahhoz, hogy ezt érezhessük és tapasztalhassuk, le kell tennünk a bűneinket; így már odatehetjük önmagunkat is Jézus kezébe a felajánlásban, a borba cseppentett víz mindannyiunkat képviseli, minden misében! Az Úr kiárasztja Szentlelkét adományainkra, hogy azok valóban Jézus testévé és vérévé legyenek – és kiárasztja miránk is, hogy Krisztus Testévé legyünk egységben, közösségben Ővele.

A délutáni foci után Dénesnek, Kálmán és Kornél atyáknak még arra is maradt energiájuk, hogy néhány remekbeszabott jelenttel és esti mesével szórakoztassanak el bennünket.

A vasárnap a családok napja volt. A reggeli dicsőítés után Nyéky Zsófi és Hajtó Dénes remek előadását hallhattuk, amelyben felfrissítették, amit Bíró László püspök atya az Országos Karizmatikus Találkozón mondott „Család, Közösség, Szentháromság” mottó

alatt. Ezután a szentmisében a családokért könyörögtünk, a kéréseket a gyerekek fogalmazták meg és mondták el.

A délutáni családi vetélkedőn szoros verseny alakult ki a Lendkerekes Gumicsizmák, a Mézga család, a Teremburák és a Szippantósok csapata között, de nem is a sorrend a fontos, hanem a lelkes részvétel! A vetélkedő feladata: a Szentírásból vett egy-egy részlet megjelenítés. Képünkön a harsonákat fújják Jerikó falai alatt.

Este az Oltáriszentség előtt a családokat egyenként is megáldották az atyák, majd az új tagok, újoncok, jelöltek elköteleződése zárta az estét. **Jelölt lett Szopkó Zsuzsi, újoncok a Pozsár házaspár, Ildi és Zsolti, valamint Kasziba Bea, tagok pedig Lehocki Zsuzsi és Gabi valamint Rakottyai Nandy.**

Hétfőre az Úr felszárította a vasárnapi eső nyomait, ragyogó napsütésben és némi szél kíséretében vághattunk neki a nagy túrának, a Kornél és tini-csapata által felderített úton a kőbánya felé. Minden hepe-hupa ellenére végig velünk jöttek a babakocsik is! Út közben egy réten dicsőítettük a Teremtőt, és megállva Szopkó Zsuzsi rányitotta a

szemünket a teremtett világ csodáira, szépségeire. A kőbányából csodálatos panoráma tárult elénk, itt Kornél szavai elgondolkodtattak bennünket országunk, világunk sorsáról és arról, mit tett Isten és tehetünk mi ezért a világért.

A szentmise oltárát közösen egybehordott kövekből építettük, ki-ki elhozta a maga kisebb-nagyobb kövét, keresztjét.

Az ebédet is a szabadban, Ildi és csapata által gondosan elkészített csomagjainkból fogyasztottuk, és gyönyörködtünk a tájban. Hazafelé már ismerősként köszöntek a bokrok és virágok, az út is inkább lefelé vezetett, a táborban pedig meleg vacsora várt bennünket.

Kedden a délelőtti előadásban és a kiscsoportos beszélgetésekben arról gondolkodtunk, hogy miért nem működik ez a gyönyörű világ úgy, ahogy Isten eltervezte – és mi a megoldás a világ gondjaira. A végkövetkeztetés az: Isten nélkül valóban nem megy – Ő a mi szabadulásunk, életünk és reményiségünk.

A délutáni szabadtéri játékot az eső miatt el kellett halasztanunk, így szerdán délelőtt nyomoztuk ki Bicskei István képei alapján, hogy ki a fradi-drukker Sástón, hol szabad focizni és hol kapható rémfagylalt. A képekből született műalkotások tanúskodnak a fiatal táborlakók leleményességéről és felvették a versenyt az ifjak előző napi tárlatával, ahol a gyönyörűen becsomagolt fákat, színpompás csónakkaravánt, körkörös köveket és a landart egyéb remekműveit csodálhattuk meg

Drescher Marcsi szakszerű tárlatvezetése mellett.

Szerda délután Erzsi és Kálmán atya előadása vezette be az egész délután tartó személyes közbenjárást, ahol egyenként imádkoztak a kis ima-csoportok a résztvevőkért, az atyák pedig a kiengesztelődés szentségével szolgáltak.

Csütörtökön Lehocki Gabi vezetésével beszélgettünk a közöttünk megvalósuló Isten Országáról, a közösségről. Megtapasztalhattuk, valóban mily jó és gyönyörűes a testvérek egysége. Este is nagy egységben ültük körül a búcsú-tábortüzet, ahol négy csoport szájról szájra adta a népdalokat, kifogyhatatlan gazdaságban.

Pénteken szentmisével indultunk útnak, hogy elvigyük az örömhírt: Jézus él, és mindenütt jelen van, ahol ketten-hárman vagy épp 120-an, 130-an egybegyűlnek az Ő nevében.

Isten országa – Közösség – Evangelizáció

(Lehockiék gondolatai rövidítve, Sástóról.)

Valójában nem e világból valók vagyunk, de küldetésünk ehhez a világhoz szól. Mégis jó tudni azt, hogy ezt a földi sátrunkat egyszer felváltjuk egy csodálatos országra. Kezdetben, amikor Isten és ember együtt élt természetes volt ennek az országnak a jelenléte, de a bűn, ezt az Istennel való közösséget szétrombolta. Az egész ószövetség keresi és vágyakozik a kapcsolat helyreállítására és megjövendöli azt a Királyt (Messiást), aki majd visszaállítja az eredeti állapotot (Iz 9,1-6 / Jer 30,1-31,22 / Ez37,15-28).

Ezt az országot hitelesen csak az mutathatta be, aki onnan jött, és ez a Valaki Jézus Krisztus. Mégis Ő maga is keresi a szavakat, hogy megsejtse számunkra ezt a valóságot - Máté 13. fejezete erről szól. Jézus arra akar rámutatni, hogy Isten országáért érdemes mindenünket odaadni, "elveszíteni" mindent érte, hogy rátaláljunk.

Isten országa az üdvözültek közössége. Nem a magányosok országa. Isten képmására vagyunk teremtve, aki maga is közösség, ezért, ha egyenként is szólít meg minket, közösségbe hív - lásd a választott nép történetét, Jézus és tanítványai, ApCsel.

A keresztény közösség nem az elitek kiváltsága, hanem megtért és folytonosan megtérő bűnösök közössége. Nem klub, ahová ha van időm, leszaladok, hanem olyan együttlét, ahol fontosak vagyunk egymásnak. Számítanak rám és számíthatok másokra, ahol mindnyájan egy közös cél felé haladunk a nekünk juttatott talentumokkal. A közösség a szeretet megélésének konkrét helye - lásd Dénes és Zsófi előadását. A közösség így a gyógyulás, a szabadulás, a növekedés helye, nem pedig a kritizálás és a megbélyegzésé.

A közösség nem lehet öncélú, nem azért hívott meg Isten bennünket, hogy befogadói legyünk a kegyelemnek, hanem továbbadói is.

Ne legyünk ciszternák, melyekben megposhad a lé, hanem csövek, melyek átterestik az Isten szeretetét - ezt mi úgy nevezzük evangelizáció.

Kiket hívott meg Jézus erre az Útra? Hát kedves testvérem minden csirkefogót úgy, hogy nem mondhatjuk azt, hogy nem vagyok méltó vagy képes erre. Azt még jó tudni, mielőtt még magabiztosan megveregednénk a vállunkat, hogy Isten országát maga Isten építi, és hogy ez mindenki számára ajándék.

Az evangelizációnak sokféle formája van (vágy, ima, tett, szó), lényeg az, hogy tegyük, mert ez a kereszténységünk éltetője és nem a legfőbb, hanem egyetlen feladatunk - 1Kor 9,16, és evangelizálni csak evangelizálva tanulhatunk meg. Erre az útra maga Isten hívott meg minket. És ha néha úgy tűnik, hogy viharba kerültünk, higgyük el, hogy az Annak, aki meghívott van elég hatalma, szeretete és bölcsesség, hogy végig vezessen ezen az úton és üdvözítsen minket. (Mk 4,35-41.)

-Úgy legyen! _

Egy kis statisztika Szabóné Ilditől a 2001-es táborlétszámról: összesen - gyerekekkel együtt - 151 résztvevője volt a tábornak, ebből ötven Emmánueles. Csúcsidőben egy nap százhuszan voltunk. Örvendetes volt az ötvennégy gyerek, akik szemmel láthatóan pazarul érezték magukat.

2001. Piliscsaba

VAKÁCIÓ-MÁSKÉPP - Piliscsabán:

Ez a találkozó volt a nyári lelkigyakorlatok sorában az első, amelyik sorszámot és jelmondatot kapott:

“Hogy örömtők teljes legyen!”

Teljes volt? Ki – ki eldöntheti.

Az első kimondottan ifjúsági és családos tábort 2001-ben Piliscsabán a Katolikus Egyetem területén tartottuk. Aki eddig nem tudta, hogy mi az, hogy kánikula, az ott megismerte. Ennek az összejövetelnek már jelmondata is volt: „hogy örömtők teljes legyen.”

Teljes volt! Ezen a kettős találkozón az ifjak elvonultak az Egyetem épületébe, a kevésbé ifjak meg foglalkoztak a Vendégcsaládok csemetéivel a község másik szélén, az Egyházközségi Nővérek Társaságának Klotildligeten lévő leánykollégiuma épületében. Mi a családos részen a gyerekek őrzésével, szórakoztatásával voltunk elfoglalva, ezért csak az ebédnél és

vacsoránál hallhattuk, hogy milyen fantasztikus tanítást mondott Ágnes testvér, milyen frappáns gondolatokat adott elő Zöldi Pali, stb. stb. Apropos ebéd és vacsora. A korábbi tapasztalatok alapján Jakab Laci és Szabó Ildikó vállalták a konyhaszolgálatot. Nem is maradt éhen senki, mert a Laci tud főzni, és nem is betegedett meg senki ételmérgezésben, mert Ildi vigyázott a higiéniára.

A lelkigyakorlat nemzetközi részéről Kornél atya írásában olvashattok.

A „családos” részen csak egy gond volt: a leánykollégiumhoz nem csináltattak babakocsi feljárót. Rengeteget cipekedtünk a lépcsőkön a nehéz babakocsikkal

Herbert Dóri gondolatai: Nagy fába vágtuk a fejszénket az idei kettős nyári táborral, de azt hiszem, mindenki, aki részt vett, egyetért abban, hogy megérte. A júliusi kánikulában kezdtük a zárt

lelkigyakorlatot, kicsit szétszórtan, a hőségtől bágyadtan, de a találkozás örömeivel. Vasárnapra aztán – úgy éreztem – mindenki meg született az egység, hála a Lélek munkálkodásának.

Hallottunk tanításokat a férfi és a nő sajátos hivatásáról, a közösségről, a családról és a családtervezésről. Volt nagy családi játék és egész estét betöltő "Fun-Forum". Ismerkedtünk az ALFA tanfolyammal és nagyon sokat beszélgettünk kisebb-nagyobb csoportokban.

Mindezek fölött azonban a dicsőítés, a szentségimádás, a közbenjárás, a nagy közös imádságok és legfőképp az együtt ünnepelt szentmisék tettek valóban Közösséggé bennünket.

Létszámunkban erősen megcsappanva, de nagy lelkesedéssel vártuk ezután a vendégeinket. Jöttek is sokan, köztük örvendetesen sok fiatal!

Igyekezünk megosztani velük mindazt a kincset, amit az Úrtól kaptunk, továbbadva nem csak a zárt részben hallott tanításokat, de a Jézusban megélt közösség tapasztalatát, örömeit is. Eközben mindannyian éreztük, hogy nagyobb öröm adni, mint kapni. Fárasztóbb ugyan a szolgálat, mint a "puszta" részvétel, de áldott és örömteli, ha az Úrnak szolgálunk.

Köszönet mindenkinek, aki részt vett a szolgálatokban – különösen is a konyhán dolgozóknak!!

Egyszóval ismét megtapasztaltuk, hogy valóban velünk az Isten! Hiszen minden fáradság, minden kényelmetlenség, eső, távgyaloglás, áramszünet, miegymás ellenére csodálatos hetet töltöttünk együtt.

Hála és dicsőség legyen érte a mi Urunknak!
Szeretben Dóri

Egy elgondolkodtató részlet Ágnes testvér tanításából:

Egy közösség akkor funkcionál jól, ha mindenki a szeretet biztonságában szabadon elmeri mondani a véleményét, és ugyanakkor nem "pofázik bele" olyasmibe, ami nem az ő dolga. Nem csupán azt kell tudnom, hogy mivel kihez kell fordulnom, hanem azt is miben nem vagyok illetékes.

A régi lelkítükrökben szerepel, hogy a megszólás ugyebár bűn. Akkor nem megszólás a megszólás, akkor beszélhetek egy hibáról, vagy másnak egy hibájáról,

- hogyha illetékes vagyok benne,
- a javítás szándékával teszem,
- és illetékes helyen beszélek róla.

Rengeteg ilyen van, hogy én úgy érzem, hogy igazam van, és ezért följosítva érzem magam, hogy beszéljek a másik hibájáról: a közösség hibájáról, a vezető hibájáról, vagy a testvér hibájáról, mert az igaz! – És esik szét a közösség.

Szent Benedek az olyanokat, akik bicskát hordtak a csizmaszárban, azokat felvette a szerzetbe és nem közösisítette ki... De azt, aki zúgolódott, azt kiközösítette. Azt, aki morgott, azt kiközösítette. Hallatlanul nagy bűnök lehetnek jelen egy közösségben, lehet velük bánni – egymást az üdvösség útjára hívni, de ahol zúgolódás van, ahol morgás van – én hozzátennem, ahol önsajnálát van és kesergés – az egyszerűen megfertőzi az

önátadásnak, az áldozatnak a gyökereit. Az megfertőzi a közösségnek a gyökereit.... Az, ahol szabad, hogy konfliktus legyen, szabad morogni, ahol szabad felsőbbséghez menni, az a bűn konfliktusa.

Ha úgy látom, hogy valami bűnös, ott igenis konfrontálni kell, és ott szembe kell szegülni, és segítséget kell hívni és össze kell fogni és nem lehet engedni. De ahol csak az van, hogy valamilyen evangelizációs feladatot, életfeladatot nem olyan tökéletesen oldottak meg, vagy nem olyan tökéletesen terveznek meg ahogyan "én I. Sztrilich Ágnes" elterveztem, az na bum! Az Isten sem a legtökéletesebb világot teremtette, csak ezt a világot. És akkor az együttműködés miatt nekem el kell tudnom engedni a magam ragyogó ötleteit, és bele kell állnom a szerintem korántsem olyan ragyogó tervbe. És akkor, ha bele tudtam állni, kiderül, hogy az Úristen számára mégiscsak éppen az én engedelmisségemen keresztül is egészen rendkívüli gyümölcsöket tudott ez hozni.

Az a kínos, hogy ez az életszentség útja. Az a reményt adó, hogy a Zsidó levél szerint még az Úr Jézus is hangos gyötrődés és kiáltozás között tanulta az engedelmisséget.....

Ki hogy látta?

Jakab Laci: Tehát: Szabó Ildikóval elvállaltuk a konyhaszolgálatot, melynek előkészítésekor már a patás betette; többrendbeli félreértések, vélt, és valós sérelmek... ereszd el a hajamat...

De végül is a menüt megbeszéltük, a segítők számát időben közöltük, s beindult a *Helyzet*.

Úgy kezdődött, hogy az autóm megfeküdt. Szerencsémre volt egy szabad cégautó, így kivittek minket (JL+Mari+Kristóf+Viki+barátnő). Nagy forgalom, a srác nem vezet túl jól, de megérkeztünk. Megköszöntem, mondtam: menjen Isten hírével, s bementem a házba. Kristóf 1/2 perc múlva jön, hogy a srác összetörte az autót. Kimegyek: nem hiszek a szememnek: ahogy beállt az ÜRES ligetbe szembe, s elindult, hogy egy "Y" fordulóval hazamenjen, a pontosan a háta mögött lévő, dupla tölgyfának neki bikázott. A gyerek ijjen rosszul nem vezet: megbeszéltük Jakabok: a patás utánrúgott: ennyire futotta (200.000,-Ft a kára a cégnek.) Már csak jó lehet...

Terepszemle: a konyha valami buggyant dizájnos tervező szüleménye: szellőzés cirka "0", viszont a dizájn miatt, a kinti hőséghez képest +10 celziusz a benti hőmérséklet... Az első kaja: ebéd (péntek): a kiírás 1/2 1- 1/2 2-ig szólt, az utolsó ember mindössze 1/2 3-kor jött enni... Hát, ha nem is ennyire, de a linkségek megmaradtak...

Az elejétől fogva elhatároztuk, hogy nekünk itt imázni kell, mert idő előtt pusztulunk el Jézus nélkül. Tehát minden kaja kiosztása előtt 10-15 perccel kiálltunk az étterembe, s hívtuk Jézust, hogy senkit ne mérgezzünk meg, s mi is túléljük a bótót. Az egyszerűség kedvéért a (Hollai) Kornél még egy kis Igét is olvasott; praktikusán pazar indulás volt. Kaptunk a faluból (pénzért) egy segítőt, Ica nevű asszonyszemélyt, s el voltunk vele: igen jól!

A tanítások - főleg a belsón - jó részén ott voltunk. Vajda Karcsi testvérem és barátom miséiről egy-két szót: mikor lenn voltunk Délen akkor összeütött egy 3/4 órás misét, s a Szentlélek ott suhogtatta a szárnyát... Elképesztő volt, s még rátett egy lapáttal, amikor a Fülöp-záró mise volt. Ehhez képest ugyanezt megtette Piliscsabán is: Isten Szent Lelke benne lakozik. (A buli végén a déli-maffia nálunk lakott: hallatlan jó volt!! Régen laktunk 12-en abban a... nagy lakásban /elfértünk/, s reggel a dicsi sem volt piskóta!!) Már csak töredékes emlékeim vannak: egy könnyű férfi-szentségimádás, egy Karcsi-anya ima tanítás, melyen elájultam... Summa - summárum: jó volt. Sok alapvető hibát követtünk el (Bp. túl közel volt, sok volt a mászka, a szolgálatok, tanítások nem voltak egzakt megbeszélve, gyerekbetegségek...) jövőre, ha lesz/leszek profibb lesz, biztos, de így is Isten velünk volt, hiszem. Shalom!

Tanúságtételek a résztvevőktől:

Kornél atya: Valamelyik előadásban, vagy személyes beszélgetésben szóba került, hogy a Szentlélek tud indítani valamilyen konkrét dologra. Szombat este 7 -re vártuk Vedres Csabát, hogy legyen egy órája a beállításokra, kevés gyakorlásra, terepszemlére. Ehhez képest, háromnegyed nyolckor még sehol sem láttam. Erre elkértem Hajnítól a kocsikulcsot, és elmentem az állomásra, anélkül, hogy tudtam volna, hogy egy, vagy két állomás van Piliscsabán.

Megérkeztem, megnéztem a vonatkiírást: 8.06-kor jön a vonat pestről. Ebben a pillanatban dudált a vonat a kanyarban, megállt az állomáson, Csabi leszállt, és mehettünk is be az est színhelyére. Gyakorlatilag minden előzetes egyeztetés nélkül, egy percet kellett csak várnom arra a vonatra, amelyik akkor jött, amikor kellett, és amelyiken rajta volt Csabi is. Az est további részéről nem szükséges írnom. Azt hiszem, ezt a fajta kisebb csodát nevezik konstellációs (a dolgok együttállásából fakadó) csodának. Amúgy mindenkinek sok-sok köszönet és hála, és kívánom, hogy ez a találkozó valaminek a kezdete legyen. A lényeg, hogy a Szentlélek legyen a "hajtóanyaga" ☺

A franciákról annyit, hogy kitűnően érezték magukat. Philippe valóságos felszabadulást élt át, ami nagy örömmel töltötte el. Azt mondták, hogy a nagyon szívélyes fogadtatást megőrzik szívükben Magyarországról emlékül.

A kitűnő szervezés, az előadások színvonala, a zenei szolgálat kiemelkedő minősége és a lelki-szellemi, vidám és mozgós programok kifejezetten jó egyensúlya nagyon pozitív összképet adott nekik a találkozóról.

Örültek annak is, hogy mindig volt valaki, aki fordítson nekik. A találkozó után néhány napig maradtak még, ami alatt Magyarország déli részével ill. Budapesttel ismerkedtek, de a jó hangulatot még az a szomorú eset sem rontotta meg, hogy kedd este feltörték Maurice autóját, így a szerda délelőttöt a Nagykövetségen, a rendőrségen

illetve az autószerelőnél kellett töltenünk. Mindig is tudtuk, hogy a patás csak láncos kutya, de ahol tudja, kifejezi nemtetszését, ha valami olyan történik, ami Istennek viszont tetszik. Ahogy Maurice mondta: Isten nagyobb dicsőségére...

Kornél

Új Élet reménye

Nagyon örülök, hogy eljöhettek ebbe a közösségbe a barátommal, Zsoltival. Sokat jelentett nekem, hogy itt lehettem és úgy érzem, Istennel ezáltal közelebbi kapcsolatba kerültem. Rólam tudni illik, hogy tíz éve depressziós vagyok. Most töltöttem be a tizenkilencedik életévemet. Eddig mindentől nagyon szorongtam, de hála az Úrnak, hogy félelmeim egy részétől megszabadított, és hiszem, hogy teljesen meg fog gyógyítani. Bízom benne, hogy leérettségizhetek és kibontakozhatok a rajzolásban és éneklésben, amelyben gátolt a szorongás. Megkötözöttnék éreztem magam, de az Úr leoldja rólam a láncokat. A legsúlyosabbakat már leoldotta. Szeretnék ide legközelebb is eljönni. Hála legyen az Úrnak!

Melinda.

Kitárt szívvel Isten felé

*“Ó Jézus árva csendben az ajtón kívül állsz.
Bejőnnél már, de némán kulcsfordulásra vársz.
Mi mondjuk, hogy miénk vagy, Te vagy a név,
a jel:*

*Ó szégyen, hogy Te légy az, akinek várni kell.”
(Református énekeskönyv 427-es számú
dicséret.)*

Ez alatt a pár nap alatt megtanultam azt, hogy hogyan engedjem be Jézus és a Szentlelket a szívembe, megtanultam hinni és kérni az Atyától. Új fejezet kezdődött az életemben. Ezelőtt idegenkedtem a Biblia olvasásától, de most már boldogan veszem a kezembe és örömmel olvasom. Ezen az Ifjúsági Találkozózn megismerkedtem olyan emberekkel, akik megtanítottak helyesen imádkozni Istenhez. Megmutatták a hozzá vezető utat a Léleken keresztül és megéreztem, mennyire szeret engem az Isten.

Zsolti

A családokról, a gyerekekről

A kollégium épülete ideális otthont adott a családoknak. A gyerekek a nagy hőségben a viszonylag hűvös átriumban játszhattak, a hőség elmúltával pedig a a kertben Nyéky Zsófi és Szopkó Zsuzsa vezetésével szórakoztattuk őket.

Eközben a szülők a Lehocki házaspár tanúságtevő előadását hallgatták, utána tréfás vetélkedőkön mérték össze ügyességüket, gyorsaságukat. A családi váltófutás, a gyerekek süteménnyel való etetése, vagy, hogy melyik anyuka tudja az apukát egy doboz – jól felrázott – sörrel gyorsabban megitatni, egyaránt nagy sikert arattak.

Érdekes tapasztalatot szereztünk a gyerekek szüleivel kapcsolatban. Az eddigi táborokon jórészt családtagok, jó barátok vettek részt, most viszont soha sem látott testvérek jöttek családjukkal, akikkel megismerkedtünk, sokat beszélgettünk és mély baráti kapcsolatba kerültünk. Hála az Úrnak!

KJ.

2002. Balatonföldvár

Kit kerestek?

Földváron a 7-es út melletti ötszintes JUVENTUS szálloda adott otthont a sorszám szerint második tábornak. Itt igazán nem voltunk szűken. Az ebédlőt átrendezve előadótermet teremtettünk, a tágas kertben voltak a gyerekfoglalkozások, a melléképületben volt a kápolna, és szabadidős elfoglaltság céljára a Balaton. Újdonság a táborok történetében, hogy a résztvevők toborzására szép színes szórólap készült!

Tábor!

Két hónapja ezt hallom, ezt olvasom. Hány jelentkezőnél tartunk? Most kétszáz, aztán háromszáz, meg még harminc, aztán egy "buszra való" (!) jön még, és így tovább. Na és a színpad! Huszonegyezerért, de ki viszi le? Utóbb kiderült, hogy nem huszonegyezer, hanem tégy a végére egy nullát! Hopp! Minek egyáltalán színpad? Meg a könyvek! A zugligeti nagyszőnyeg. Aztán Marcsi kerámiái.

És megérkezett szépen minden. A helyére is került. A cserkészektől a színpad, Zugligetből a szőnyeg, Kertész Feritől a fakereszt, Marcsitól a kerámiák.

Jöttek a vendégek is. A nyitóest már sikert aratott. És utána minden, ami a műsorban szerepelt. Értelmetlen lenne

rangsorolni, ezért csak saját élményeimből emlétek meg néhányat.

Bíró püspök atya előadása bármelyik Amour et Verité slágerpontja lehetne!!! Beton atya gondolatainak mélységeit a hangfelvételt hallgatva újra és újra érdemes átgondolni. Papp professzor válasza, amit Kornél kérdésére adott, hogy hol az élet határa, egyszerűen megdöbbentő! Aranka előadása és az azt követő programon kívüli beszélgetés azt mutatta, hogy mekkora a tájékozatlanság ezzel a (örök) létünket eldöntő problémakörrel kapcsolatban. Nehéz lenne elfelejteni Jan Palmer harsány show-műsorát. De számomra legtöbbit a kiengesztelődés estje jelentett. Többen már délután félrevonulva készültek az esti gyónásra. Tíz pap gyóntatott! - A közbenjáró imacsoportok előtt hosszú sorok

álltak, és amikor a sor lecsökkent, még beálltak vagy öten. És a végén elindultunk mécseseinkkel a sötét szállodakert végébe, a felállított nagy fakereszt előtti trónusra helyezett szentségtartóban fehérülő Krisztus elé. Ott letettük mécseseinket.

És itt az írást tulajdonképpen abba is kéne hagyni, de másnap este még kaptunk egy ajándékot: "Zakit". Megtudtuk, hogy minek köllött a színpad, és miért festette Marcsi a fán kuksoló muksót?

A tábornak jó hírverése volt, amit nem csak a négyszázhetven résztvevő, de a környékbeli lapok és a Magyar Televízió érdeklődése is mutatott, mert:

A TV1 vallási műsora is megemlékezett a balatonföldvári táborról:

Kit kerestek? A nemzetközi ifjúsági és családos találkozó szervezői ezt a kérdést választották mottóul balatonföldvári együttlétükhöz. Az Emmánuel Közösség rendezvényét a Szociális és Családügyi Minisztérium támogatta. Maghívójukon II. János Pál pápát idézik:

"Amikor a boldogságtól álmodoztok, igazából Jézus az, akit kerestek. Ő az, aki vár rátok, amikor semmi sem elégít ki abból, amit találtok. Ő a szépség, ami annyira vonz benneteket.

Jézus az, aki felébreszti benneteket a vágyat, hogy valami nagyot kezdjétek az életetekkel; az akaratot, hogy egy ideált kövessetek; annak elutasítását, hogy hagyjátok magatokat elsüllyedni a középszerűségben; a bátorságot, hogy alázattal és kitartással elkötelezzétek magatokat önmagatok jobbítására, valamint a társadalom javítására, emberibbé és testvéribbé tételére."(II.János Pál. *Tor vergata* 2000.08.19.)

A riporter kérdéseire Jóska, Tamás atya és Kornél atya válaszoltak:

Marik József:

A legfontosabb az, hogy a hivatásunkat tudjuk élni, és a szolgálatainkat egyre inkább és egyre szélesebb körben fel tudjuk ajánlani Egyházunknak, meg

mindenkinek, aki érdeklődik ezek iránt a dolgok iránt

A Közösségnek az alapkegyelmei közé tartozik az evangelizáció: az, hogy hirdessük és megosszuk Jézus Krisztus örömhírét, mindenkivel, akivel csak lehet. A szolgálataink erről szólnak, a táboraink erről szólnak, az imacsoportjaink erről szólnak, tehát sokféle fronton próbálunk embereket megtalálni, elérni és megosztani velük ezt az örömhírt, és valamilyen szinten bevezetni vagy beljebb vezetni őket az Egyházba.

Akikkel már találkoztunk, azokkal könnyű a dolgunk, mert, ha már szóba álltunk valakivel, akkor onnantól fogva a Szentlélek elvégzi a maga dolgát. Megtalálni az embereket, elérni, megszólítani, ez talán az egyik legnagyobb probléma.

Talán az egyik olyan közösség vagyunk, amelyik a leginkább bele tudott illeszkedni az Egyházba. Maga a Közösség szervezete is olyan, hogy eléggé szorosan az egyházmegyes rendszerhez kapcsolódik. A Közösség papjai egyházmegyes papok. Lehetőség szerint a Közösség igyekszik plébániákhoz kötődni, természetesen ez nem mindenhol megy, de vannak helyeink, ahol

már jelen vagyunk, és innen szeretnénk terjeszkedni

Nagyon sok olyan plébánia van - én úgy gondolom, - ahol nagy szükség lenne arra, hogy föllendüljön a plébánia lelkiélete. Nem elsősorban a szervezésekre gondolok, és nem elsősorban bizonyos gyakorlati dolgokra, hanem arra, hogy ennek egy valódi lelki töltése legyen. Azt hiszem, hogy a Közösségnek ez az egyik legfőbb hivatása, hogy ezt a lelki töltést vigye minél több helyre.

Szabó Tamás atya:

Az Egyház minden korában voltak megújulási mozgalmak. Amikor az Egyház valamilyen területen kifáradt, akkor az Isten felpozícionálta az életet. Az Egyházon belül a Szentatya is és a hívek is ezt így értékelik.

Azt gondolom, hogy a XX. századnak egy felpozícionálása, lelki megújulásának egy útja, lehetősége a karizmatikus megújulás.

Nagy teológusok is azt mondták, hogy az Egyház vagy karizmatikus lesz, vagy nem létezik. Ez természetesen nem azt jelenti, hogy mindenkinek ilyen módon kell a vallásosságát kifejeznie. Sokkal mélyebb ennek a megállapításnak a mondanivalója. Az Egyház megújulásának útja mindig a Lélektől, a kis és a nagy L-el írt lélektől kell, hogy kiinduljon. Tehát az emberi lelkeknek a megújulásából, aminek a munkálója a Szentlélek Úristen.

Voltak anomáliák, voltak problémák ezzel az illeszkedéssel, ugyanis a karizmatikus megújulás, ami a XX. századi megújulást illeti, nem a katolikus egyházból indult el, hanem

protestáns körökben indult meg már a század elején, és tudjuk, hogy 35 évvel ezelőtt a katolikus egyházat is megérintette. Éppen ezért ebből az eredetből, ebből a kapcsolódásból jöttek félreértések: sokan azt gondolták, hogy ez valami protestáns dolog. Azt a tényt, hogy közösségek, csoportok alakulnak, egyesek szektásodásként élték meg, tehát egyfajta elkülönülésnek, szakadásnak értékelték. A másik pedig, ami szintén a protestáns eredetből származik, hogy a tanítás, ami a karizmatikus közösségekben elhangzik, eléggé speciális. Nagyon erőteljesen jelen van, - ami teljesen helyes és helyénvaló - Jézus Krisztus központi szerepe az életünkben, a megváltásunkban, ugyanakkor számos katolikus érték az első pillanatban nem kerül felszínre, hanem csak fokozatosan kerül bele a vallási életbe. Itt különösen is gondolok az Oltáriszentség tiszteletére, a szentmise központi helyére az életünkben, a Szűzanya tiszteletre, vagy éppenséggel a hierarchiára, a püspökök feladatára, küldetésére az Egyházban, vagy a Szentatyára.

Lehet talán azt is mondani, hogy egyfajta, *Nihil obstat* a püspök, sőt többes számban lehet mondani erre a táborra vonatkozóan, a püspökök jelenléte. Egyfajta megerősítés, azt hiszem, a kezdeményezők, a szervezők számára, hogy az, amit elkezdtek, az az Egyházon belül van, és az Egyház nagyra értékeli azt a szolgálatot, amit ez a Közösség a fiatalok és a családok irányában, a keresők felé teljesít. Esetleg olyan rétegeket, olyan csoportokat tud megszólítani ez a Közösség ebben a táborban, ahova a lelkipásztor, aki

amúgy is le van terhelve, már nem jut el, a püspök meg talán még kevésbé.

Az elmúlt nappal - elmondhatom ezt a kis történetet - megszólított egy lány, aki, ha jól emlékszem, három évvel ezelőtt találkozott Fábry Kornél atyával a Közösségből, és egy hosszú autótutat tettek meg együtt. Ennek kapcsán, ezzel a teljesen hitetlen lánnyal elkezdett beszélgetni a Kornél atya, aztán a lány nagy keresésbe kezdett, és most ott tart, hogy miután elvégzett egy ismerkedő kurzust, az úgynevezett ALFA kurzust, készül a keresztségre.

Ez a találkozó kiket hív meg?

Fábry Kornél atya:

Ez inkább olyan családoknak és fiataloknak szól, akik egyedül vannak ott, ahol élnek. Ezen a néhány napon, bízom benne, hogy kapnak hitbeli lökést, töltődést, találkozást Istennel és egymással, ami tovább

lendíti őket, hogy igenis érdemes, szinte csak így, keresztényként érdemes élni, - erre kapnak biztatást.

A találkozó címe, mottója Jézus kérdése: „Kit kerestek?”, és a célunk az, hogy elvezessünk minél többeket arra a találkozásra, amit mi már megéltünk, amiben nekünk részünk volt. Találkozni Istennel, találkozni Jézussal, aki valóban elfogad bennünket. Hiszem azt, hogy e találkozásban nagyon sokan gyógyulnak istenképükben. Nem azzal az Istennel találkoznak, akit az ateisták tagadnak, és akit én is tagadok, hanem azzal az Istennel, akiben én hiszek!

Látom, hogy a programokon keresztül is a dicsőítésben, az előadásokon, a fakultációkon nagyon lelkesen vesznek részt a fiatalok, annak ellenére, hogy igen csábító a Balaton közelsége. A programokat úgy alakítottuk ki, hogy délután legyen három óra szabadidő, amikor igenis le kell menni mozogni, fürdeni egyet, és utána örömmel jönnek vissza fél ötre a fakultációkra.

Az esték pedig fergetegesek! Nem akarnak elmenni aludni, hiába tart tizenegyig a program, nem lehet őket ágyba küldeni. Olyan találkozást élnek meg esténként az előadó segítségével, vagy csak a zenén keresztül, egy tanúságtételen keresztül, ami összeköt, amit nem akarunk elhagyni. Ezt éli meg Szent Péter is, mikor azt mondja a Táborhegyen: „jó nekünk itt lenni”. De minek verjük fel azt a három sátrat? Jó nekünk itt, még akkor is, ha nincsen sátor!

Hál' Istennek az időjárásunk jó, így nem volt gondunk a gyerekprogrammal, hiszen

több mint **száztíz** gyerek van közöttünk, és nekik külön-külön programot szerveztünk, - ez talán a legnagyobb szolgálat!

Úgy terveztük, hogy a családok is úgy tudjanak részt venni a programokon, hogy közben nem azt érzik: a gyerek folyton láb alatt van, de valahogy el kell viselni, hanem a gyerekeknek is készítettünk olyan programokat, mind lelki, mind játékos programokat, amelyeket ők is élveznek, és ezáltal a szülőket tehermentesítjük arra az időre. - Nagyon sokan vesznek részt a gyerekprogramokon a szervezők közül, de természetesen a szülőktől is kérünk segítséget, hiszen az Emmánuel Közösségnek nincs annyi

tagja, hogy **száztíz** gyerekekkel tudjunk foglalkozni és mellette az összes többit is csinálni. A házaspárok be tudják osztani maguk között, hogy amíg az egyik lefekteti a gyerekeket, addig a másik részt vesz a programon. Ezért készítünk hangfelvételeket a programokról, amit utólag meg tudnak hallgatni, ha netán kénytelenek kihagyni valamit.

Az első szentmise alatt betörtek és közel egymillió forint értéket vittek el. Hogyan érintette ez?

Fábry Kornél atya.

Teljes béke volt bennem. Amit elvittek az egy laptop, néhány mobiltelefon, egy-két táská, egy mise-szett. Egyszerűen tiszta jele ez annak, hogy amit csinálunk, az jó! Erre mondjuk azt, hogy „rúgkapál a patás”. Hogyha valami jót teszek, akkor biztos, hogy ellenszél fúj. Aki már megpróbálta az Istennel való utat, biztos, hogy talált rengeteg nehézséget benne, mert valakinek ez nem tetszik. Az a tény, hogy rögtön az első este az alatt a fél óra alatt, amíg üresen hagytuk az irodát - be volt zárva természetesen - felfeszítették az ablakot, és elvitték ezeket, az tiszta jele annak, hogy jó az, amit csinálunk. Béke van bennem. Mondtam egy-két áldást azokra, akik elvitték, hátha elolvassák azokat a keresztény irodalmakat, amik a számítógépen vannak, és megtérnek. Ki tudja?

Egy részlet Bíró püspök atya beszédéből

Az ember mint az Atya ikonja. Az Atya a teremtő, a kezdet, a kezdeményező, az abszolút megelőző szeretet. Az Atya ikonja vagyok, akár mint férj vagy feleség, akár mint gyermek a családban, ha kezdeményező vagyok a szeretetben. Enélkül azt hiszem nem is igen mondok előadást, hogy ezt ne mondanám el. Két szentírási mondatot összekeverünk - üptre. - *Amit nem akarsz, hogy neked tegyenek, te se tedd,* - *amit akarsz, hogy neked tegyenek te*

is tedd. Ez a bizonyos arany középút, hun az egyiket idézzük, hun a másikat, mintha ugyanazt jelentené a két mondat.

Tudjuk jól az első, *amit nem akarsz, hogy neked tegyenek, te se tedd,* Ez a Tóbiás könyvéből való az Ószövetségből, és a mai társadalom e fele zuhan vissza. Ez nem jó! Mi van bent? Az, hogy én nem akarom, hogy ez a barátom itt elől bokán rúgjon, ezért én nem rúgom bokán. De semmi nem történt közöttünk, csak nem rúgtuk egymást bokán. Áll a kép. Semmi nem történik közöttünk. Igazából fogy a szeretet a Földön ezen az alapon - *amit nem akarsz, hogy neked tegyenek, te se tedd.* Ha ezen az alapon áll egy

család, ott fogy a szeretet mindenki vár a másakra, nem történik semmi. Elunt együttlét.

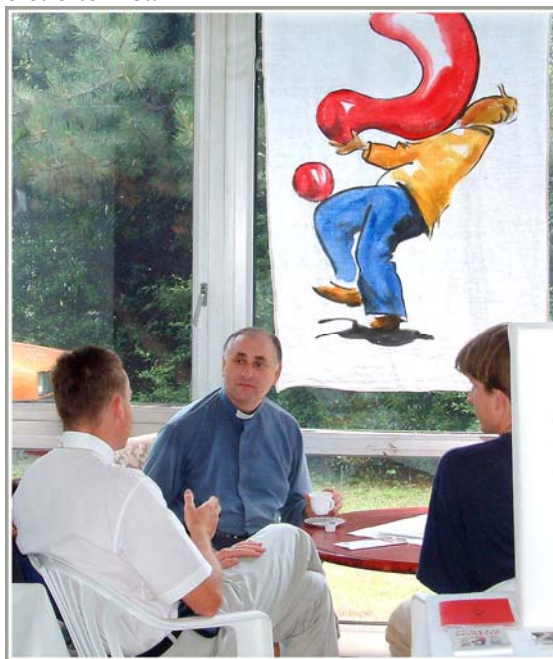
Jézus mit mond? Amit akarsz, hogy neked tegyenek, te már kezd el tenni! Ezáltal növekszik a szeretet, mert amelyik éppen tudja kezdeni, kezdi. Nem vár a másokra, hanem kezd. **Egy házasság, egy család, olyan erős, amilyen mértékben a leggyöngébb tagjában is megvan a kezdeményező szeretet.** Egészen biztos, hogy ezen múlik az élet. Tehát az Atya ikonja vagyok, amikor tudom kezdeni a szeretetet odahaza. Megbántottak? Amelyik éppen tudja kezdeni, máris kezdi. Ez a kezdeményező szeretet! És ekkor az Atya ikonjai vagyunk.

Emlékezünk, mindig azt szoktam idézni, gyermekkorunkban, amikor a dominót ilyen kígyóisorban fölállítottuk, a keskenyebbik élére. Meglőktük az első dominót és akkor zssss szépen dült el az egész sor, és nagyot hahotáztunk kisgyerekként - és újra kezdtük állogatni. Ez a kezdeményező szeretet. Beindítom a szeretetnek a láncreakcióját.

Hajtó Dénes beszámolója

Úgy gondolom, hogy nem volt a tábornak olyan résztvevője, akinek szemet ne szúrt volna a szálloda egyik sarka, ahol a falon kérdőjelet cipelő ürge hirdette, hogy van egy lehetőség, hogy felfedezd az élet értelmét, és ahonnan melleleg kellemes kávéillat terjengett. A kíváncsiskodók két nagy csoportból álltak: egyikük a magzatvédő Alfa Szövetséget gyanította a háttérben, másikuk

kissé megrökönyödve érdeklődött, hogy hogyan lehet alfa tudatállapotban meglesni az élet értelmét.

Ezzel a kommunikációval valóban két csoportot szándékoztunk megszólítani: a megtérés előtt állókat, hogy vegyenek rész egy Alpha tanfolyamon és a megtérteket, hogy csináljanak Alpha tanfolyamot. Mindehhez igazi Alpha légkört teremtettünk, otthonos környezettel, finom kávéval és ropogtatni valóval. Szerintem az sem volt véletlen, hogy pont én futottam össze a helyi plébános atyával, amikor meghozta a misebort egy 20 literes demizsonban, és hozzátette: "Ha elfogy, szóljatok, van még belőle!" Valóban jó szolgálatot tett ez a nedű a lelkek megnyitásában.

Azokat a kedves testvéreimet is szeretném megnyugtatni, akik aggódva jöttek hozzám, amikor látták, hogy nincs senki a standon (végre kifújhattuk magunkat) és kérdezték: "Na, hányat sikerült beszervezni alfázni?", szóval elfogyott a békásmegyeri tanfolyamra 100 meghívó - az utolsó napon már nem tudtunk adni az érdeklődőknek - 50 jelentkezési lap a szeptemberi team-képzésre, vendégül láttunk 3 püspököt, és még a Péri Marci fejében is megfordult néhány másodpercre a gondolat, hogy beáll a csapatba, de aztán gyorsan elhessegette.

Hálát adok az Istennek, hogy néhány résztvevő, aki a szakrális programról menekült, nálunk talált meghallgató fülekre és megértő testvérekre. Köszönet ezért mindazoknak, akik szolgálatot vállaltak a lebonyolításban. Külön köszönet anyósomnak, aki elviselte, hogy reggelente 7 és 8 között a nyaralójuk 1,5 m²-es konyhájában két kávéfőzővel szimultán gyártottam a napi dózist, sőt egyik nap ő maga készítette a kávé. Nagy nagy puszi a büféseknek, mert lenyelték az általunk okozott forgalomkiesés békáját, és mert elmosogatták az edényeinket. Tisztelet és hála Drescher művésznőnek, akinek a kezéből kiesett egy Alpha logó éppen rá egy lepedőre. Bocsánat mindazoktól, akiknek most nem jutott kávé, majd legközelebb.

Biztosan mondhatom, ilyen jó táborunk még nem volt. De lesz.

Dénes

Vajdaságból Földvára ...

Idén hatalmas nagy kaland volt számunkra a nyári lelkigyakorlat. Költözködés kellős közepére esett az időpont, buszra nem akart sehogy sem összejönni megfelelő számú jelentkező... Úgy néztek ki a körülmények, hogy jobb lenne talán feladni az egészet, de sikerült mindent Istenre bízunk, és nem bántuk meg! A buszon utazva már érezni lehetett, hogy az emberek nagy százaléka komolyan lelki feltöltődésre vágyik. Gabi igyekezett mindenkivel elbeszélgetni egy kicsit - nagyjából a programot is ismertethettük már a buszon, és még a hotelt is sikerült megtalálnunk!

A szobákban való elhelyezés volt az első nagy akadály, ami olyannak tűnt, hogy átvehetetlen, de hála Takács Timi nagy türelmének és irgalmának irányunkban, sikerült mindenki számára megfelelő kompromisszumokat kötnünk! Miután már a szobákba is sikerült beköltöznünk, teljes lett a béke kis csapatunkban.

Másnapra már kiderült, hogy azért akadnak köztünk olyanok, akiket a Balaton vonzott - Istennek hála csak páran voltak, és

azért ők is tapasztaltak valamit a tábor hangulatából! Nagyon sajnáltuk, hogy nem maradhattunk végig, de ez az idő is mindannyiunk számára feltöltődés volt. Szívünkben nagy volt az öröm, amikor hazafelé menet többen is mesélték, milyen nagy lelki felüdülés volt számunkra, hogy itt lehettek, és már sokan jelezték, hogy szívesen jönnének velünk jövőre is!

Isten áldjon Benneteket!

Zsuzsi

Találkozó az Emmánuel Közösséggel

Kedves Testvérek!

Mint a Közösség régi barátja, bencésként vehettem részt az idejű családos- és nemzetközi ifjúsági találkozó nagy részén. Tihanyból jöttem át Balatonföldvára, ahol végül megtaláltam a Juventus szállodát. Régen voltam így együtt találkozóan a Közösséggel: 1990-ben, amikor az első „emmánuelek” megjöttek Franciaországból Budapestre, akkoriban Budapesten, a Margit körüti ferences templomban gitároztam. A Közösséggel való találkozás, bemutatkozásuk nagyon szimpatikus volt számomra. Azon a nyáron busszal utat szerveztek Paray-le-Monialba. Részt vettem ezen az úton, s így maradandó benyomásokat kaphattam a közösség lelkiségéből, életéből.

Közben eltelt több mint 10 év, néha találkozhattam a Közösséggel egyes

alkalmakon ill. Marik Józsiékkal személyesen is. Minden alkalommal és most a földvári találkozó is az volt a jó benyomásom a Közösségről, hogy nagyon természetes módon, valódi tiszta örömmel, szeretettel és készséggel tudtatók dicsőíteni az Urat és szolgálni mindannyiunkat. Jól éreztem magam ebben a nyitott légkörben! Nagyon megfogott, ahogy a dicsőítéssel kapcsolatban a karizmákról beszélni tudtatók, hogy ne legyenek ijesztő jelenségek ezek, hanem érezhetően a Lélekben való életnek ajándékai. Kedves volt tapintatotok, ahogyan ezt elmondátok, s mégsem érezte senki, hogy ez „kötelező” lenne vagy mindenkinek így kellene most tenni.

Külön öröm volt számomra látni az emberek arcát! Akár idős, akár fiatal volt, gyönyörű volt mindenki, ahogy imádkozott, nyitott volt és természetes módon kedves. Jézus sugárzott így mindenikből, s egymást tudtuk éltetni, erősíteni, szeretni. A drága gyerekekről pedig csak a legszebbeket tudom mondani. (Lehet, hogy akik velük foglalkoztak, nem így gondolják...) Látható volt nagyon, hogy mennyire érzékenyen adja vissza egy kisgyerek arca, vonásai és mozdulatai révén mindazt, amit szüleitől kap és lát. Ismét látható lett, mennyire döntő, hogy a szülők nagyon szeressék egymást és az Urat, s az imádság mennyire széppé és gyógyítóvá teheti a családi életet. Így válhat tanúságtétellel egyaránt.

Mikor Paray-le-Monialban jártunk, sok új dalt ismerhettem meg franciául. Most jó volt hallani ezeket már magyarul, s ennyire nagyszerű hangszerelésben s közös énekléssel!

Jó volt bekapcsolódnom énekel és táncsal a közösség dicsőítő imájába! Külön köszönet a kórus, zenekar és technikusok áldozatos munkájáért! Áldjon meg az Úr érte Benneteket!

Testvéretek az Úrban: Medgyessy Emmánuel
OSB testvér, Tihany

"Zakiról" bővebben.

Sokat elüldöztünk az ebédlőből Balatonföldváron a *Zakeus* című musical próbái miatt, sőt kétszer éjszaka is hangoskodtunk - de talán ezt már el is felejtettük. Szőnyi Erzsébet nénitől hallottam egyszer, hogy "az az igazán nagy dolog, amikor nehéz küzdelem árán valami szép eredmény születik". Valahogy így éreztük a hétfői előadás után.

A Zakeust láttuk, hallottuk, megtapsoltuk, de engedjétek meg, hogy most arról az alkalmilag összeállt amatőr társulatról szóljak, amit Bea beharangozott, és nem utolsósorban a darab születéséről. Jenő az utolsó nap odajött hozzám:

J: Kata, írd már valamit erről a Zakeusról! Nem tudunk róla semmit azon kívül, hogy Bécsben nagy sikere volt. Hogyan került ez a darab a tábor programjába?

K: Az altöttingi evangelizációs iskola vezetőségének ötlete volt, hogy írtnak velünk diákokkal ebben az évben egy musicalt. Az egyáltalán nem zavarta őket, hogy ilyesmit közölünk eddig még senki sem csinált, de egy szép napon felfedeztük az órarendben, hogy mi tízen délután négytől hatig egy musicalt kell, hogy írjunk. Igen elcsodálkoztunk.

J: Hogy kezdtetek neki?

K: Miután éreztük, hogy nincsenek ötleteink, elkezdtünk imádkozni, kértük a Szentlelket, adjon kreativitást, ötleteket. Először egy történetet kellett találni.

J: Miért pont Zakeust választottátok?

K: Novemberben Bécsben voltunk egy ifjúsági találkozón, ahol Schönborn bíboros ezt az evangéliumi részt olvasta fel ötezer fiatalnak, s akkor ott ez az Ige különösen

erőtéljes volt. Jézus megszólítja a gazdag vámost. Úgy éreztük Európa egyik leggazdagabb városában - ahol az emberek túltelítettek és mégis boldogtalanok - hogy Jézus ma is meg akar szólítani minket! Az Úr ebből a boldogtalan gazdagságból hívta ki Zakeust a szeretet útjára, ahol az emberi kapcsolatok megújulnak, és vagyona helyett új célokat, új értelmet kap élete. Úgy gondoltuk, hogy Zakeus példája a ma emberéhez is szól.

J: Hogy írtátok a dalokat?

K: Három szerzőpárost alakítottunk ki. A dallamot és a szöveget mi szereztük, a stúdiómunka pedig igazgatónk Franz Kinsky érdeme. Minden dalnak más a stílusa, mert mi magunk is különböző nemzetiségűek voltunk.

J: Mi volt a darabban a célokat?

K: Mint zenei evangelizációs iskola, kerestük a módot, hogyan tudjuk az embereket a zenén keresztül megszólítani? A Zakeust be lehetett vetni minden misszió: a plébániákon, gyerekeknek, fiataloknak, iskolákban, de

felüdülést nyújtott a filozófia előadások után. Megállta a helyét az utcán is, a Stephansplatzon, az Evangelizációs Kongresszus nyitóünnepségén.

Ez a darab nagyon egyszerű - egyszerűen kellett megcsinálni, mert csak tízen voltunk hozzá. Tízen énekeltünk, táncoltunk, a dalok között díszleteket hurcoltunk és öltözködtünk. Időben rövid is, nem tölt be egy estét, kellene utána a tanúságtételek, de hat az értelemre és az érzelmekre, és élmény nyújt. Eddig betöltötte minden misszióját, és messze még a nyugdíj.

J: Ezek szerint a darab német nyelvű, - mi azonban itt magyarul hallottuk.

K: Igen, németül írtuk, és a magyar fordítást Kornélnak köszönhetjük. Már decemberben elhatároztuk, hogy a "Zakit" itthon is előadjuk, az érdemi munka azonban csak júniustól kezdődött. A szereplők a kaposvári lányok és fiúk lettek. Zakeus szerepére sokáig nem találtunk megfelelőt, de érdemes volt várni, mert Kertész Feri végül tök jó "Zaki" lett.

J: Mennyi idő alatt állítottátok színpadra a magyar változatot?

K: Kissé későn kezdtük tanulni, mert ugye nyár volt, és nem találtunk olyan időpontot, amikor mindenki ráért volna. A tábor kezdetéig a zenével lettünk készen, de a nagy munka még hátra volt, és ezért kellett Földváron éjszakánként is próbálni. Ha nem adott volna bele mindenki mindent, ha nem lettek volna technikus testvérek a

Közösségből, akik az utolsó pillanatokban szerezték be a kellékeket, ha nem kaptunk volna ruhákat, ha Marcsi és Feri nem varázsoltak volna díszleteket nekünk, nem lett volna musical. Jó volt újra megtapasztalni, ha összefogunk, akkor küzdelem árán tényleg szép eredmény születik.

J: Köszönjük Kata. És köszönjük az összes szereplőnek és minden háttér munkásnak ezt a nagyszerű élményt!

Tábori ciki

(első rész)

Aki nem volt a táborban, lemaradt a Zakeus c. világraszóló produkcióról is, melyben a címszerepet játszó Feri fergeteges

alakítást nyújtott, nem kevésbé a "lányok", akik nem csak énekeltek, de táncoltak, árnyjátékoztak is. Egy pillanatra a kulisszák mögé szeretnék bepillantást nyújtani nektek. A szereplőgárda valóban éjt nappallá téve (hiszen többnyire csak éjszaka volt lehetőség rá) gyakorolt: koreográfiát kreált, betanulta, összepróbált, visszapróbált, össze-vissza próbált, jelmezt gyártott, díszletet készített - szóval tényleg mindent megtett, hogy a nagyérdemű ne csalatkozzék. Egy valaki lustálkodott csak, néha be-bedugta az orrát a próbára, látta, hogy lázas munka folyik, de az ő ideje még nem jött el... és az én voltam. Néhány mondatos összekötő szövegemet - úgy véltük - elég a legvégén a többiekhez próbálni. Erre azonban már alig-alig maradt idő. Így aztán elég tájékozatlan voltam a darab lefolyását illetően: de sebjaj, legalább számomra is tartogat majd meglepetéseket! Különb is: kis cédulán kezemben a szöveg, elég, ha rápillantok és látom, melyik jelenet következik, melynek összekötő szövegével színpadra kell lépnem, amikor minden fény elalszik, csak középen világít meg egy foltot a reflektor, amibe be kell állnom, így mondta a rendező és a technikus.

Nagyon koncentráltam, hogy mindent úgy tegyek, ahogy mondták. Eljött a Nagy Pillanat. Fények el, reflektor fel, kis papíron gyors szövegellenerőzés, cédulát a színpalak mögött hagyni, bátran kimenni, szöveget elmondani, végszóra zene indul, én ki, Zakeus be... megy ez mint a karikacsapás! Jelenet vége, ismét fények el, reflektor fel, kis papíron gyors szövegellenerőzés, cédulát a színpalak mögött hagyni a kisasztal sarkán... Elmondom ismét a szövegemet, igyekszem nem zavartatni

magam, hogy a hátam mögött a sötétben színpadrendezés folyik: jé, ezt nem is tudtam, hogy így lesz. Nem baj, rutinosan úgy teszek, mintha nem zavarna meg a dolog. Végszóra zene indul, én ki, többi szereplő be. Gyorsan készülni a következő jelenetre: ellenőrizni, mi is következik... De jaj, hol a kis cédulám? Az asztalka sarkán. De hol az asztal? A színpad közepén. És - ó, mily szörnyűség - ott éktelenkedik rajta az én agyongyúrt, salátaszerű, de életmentő cetlim. Gőzöm sincs, mi lesz a következő jelenet, csak a papirkám segíthet... Most mi lesz? Mindjárt én következem, és fogalmam sincs, mit kell mondanom... (Bea)

/Folytatását várjuk!/
 *****

A Zárda utcai iskolát Ranolder János veszprémi püspök alapította, és 1873-ban adták át a Paulai Szent Vincéről elnevezett irgalmas rendi apácáknak

2003. Kaposvár

Ez a plakát hívogatta a vendégeket a Nagyboldogasszony Gimnáziumba!

„JÖJJETEK HOZZÁM MINDNYÁJAN!”
 (Mt 11,28)

Kaposváron az Egyetem területére tervezett eseményt, az egyetemen végzett építkezések miatt a püspöki palota mellett a

Nagyboldogasszony Római Katolikus Gimnázium fogadta be. A tornateremben zajlottak a főbb események, a szállások pedig a közeli kollégiumokban voltak. A kitűnő előkészítés rögtön az érkezés után megmutatta az első eredményét: nem kellett hosszasan sorban állni, percek alatt végeztünk a recepciós sátornál. Ez azért is nagy teljesítmény, mert a találkozó kb. 650 fős összlétszámának nagyja már az első délután megérkezett!

Az érkezés napján a nyitóest gyermekkorom éjféli miséire emlékeztetett. A 60-as években az éjféli misék első perceiben, a templomban kialudt a villany. Itt sem volt áram, - a hangfal előtt három teamécse világított. Persze a hangerősítő sem működött, így a visszhangos teremben csak sejteni, és hallani lehetett az eseményeket.

„Isten színiültig tölti várakozásaink edényét. Ha gyűszűvel állunk elé, azt tölti tele, ha vödörrel, azt. Bátran várjatok sokat az Úrtól, mert Ő rengeteg ajándékot tartogat a számotokra” – hallottuk a sötétben. A nyitóest egyik jeles szereplőjének, Vedres Csabának, az

After Crying együttes volt billentyűsének az emeleti előtérben egy pianínó jutott néhány mécsessel, feleségének, Julinak hegedűjátékához zseblámpával világította meg valaki a kottát. Aztán mégis kaptunk áramot, és a tornateremben Csaba profi hangszerével folytatódott a nagyszerű hangverseny. Juli és Csaba a Teremtőtől kapott művészetükkel, tettek hiteles tanúságot Isten szeretetéről. Köszönjük!

Másnap, és a többi reggeleken is - a sok gyerek eleven, viháncoló részvételével, lelkes dicsőítéssel kezdtünk, amiket egy-egy előadás követett. Nem vallottak szégyent az előkészítésben résztvevők az előadók kiválasztásával, mert minden délelőtt megtelt a tornaterem.

Varga László atya **TALÁLKOZÁS ISTENNEL** /***/ címmel emlékezett katona

éveire, a szemináriumban töltött időre. Hallgassunk bele előadásába:

".....elérkezett egy pillanat, mikor találok velem Krisztus. Egészen egyszerűen a megtérés pillanata. Ez nekem a katonaságnál történt, amikor büntetőezredbe kerültem, azért mert kitartottam amellett, hogy pap akarok lenni, 18 éves voltam, 47 kiló, nehezebb volt a felszerelés, mint én, és elkezdődött a gyakorlat. Nekem egy lelkigyakorlat volt, életem két legszebb évét tölthettem a büntetőezredben -

soha nem adnám semmiért, ugyanis kiképzettek. Egy hónap alatt teljesen kiképzettek. Mindent időre kellett csinálni, és minden teológusra volt egy ember, egy őrmester, vagy egy szakaszvezető, aki azzal szórakozott, hogy meg tudjam időre csinálni, amit kell. Egy hónap után fel akartam adni, és akkor megszólított egy baptista fiú, aki lelkésznek készült, és megkérdezte, hogy van-e Szentírásod. Óh mondom, hogyne lenne,

kaptam a bencésektől a ballagáskor. Hol van? Hát mondom: otthon van. Annak itt kéne lenni, és ha pap akarsz lenni, azt olvasni kellene, és ha olvasod, akkor meg is kellene élni! - Ez volt az első olyan

találkozás, amikor szembejött velem Isten, és megszólított az Ige által. Kezembe került a Szentírás ....".

Laci atya gondolatait az ő szavaival szeretném összefoglalni: *"....A legszebb pillanatok az életemben azok, amikor Isten szeretetének a fényében tudom látni mindazt, ami velem történik."*

(A *** jelzés: megrendelhető hangfelvételek készültek.)

MEGBOCSÁTÁS ÉS GYÓGYULÁS /***/
volt a második nap témája, amiről Madocsai
Bea beszélt.

Szólt arról, hogy tudatára kell ébredni,
hogy igenis vannak sebeim, hogy meg kell
határoznom, a sebeimet, meg kell
fogalmaznom, hogy mik a sebeim. Ez már fél
gyógyulás, mert amit meg tudok foglalmazni,
azt le tudom tenni Jézus elé.

Szólt a megbocsátásról, hogy az nem
egy érzelmi fellángolás, hanem a szabad
akaratomtól függő tudatos döntés!

A kiengesztelődésről is szólt, nekem
különösen tetszett az a kép, amit elmondott:

"....Nagyon szeretek játszani,
homokvárat is nagyon szeretek építeni, még
most is. Sajnálom, hogy nagyobbak a
gyerekeim, mert most már kevesebbet
homokozunk, de amikor kisebbek voltak, akkor
a legjobb mulatság az volt, hogy a nagy
homokvárat átfúrjuk, és az egyik, az egyik
oldalról kezdi fúrni, a másik a másik oldalról.
Nem tudom, hogy fúrtatok-e már át így
homokvárat, amikor először csak az ujjunk
összeér, aztán egyre jobban... Nézzétek meg
egyszer egy gyerek arcát, amikor a
homokkupac alatt eléri az apja vagy az anyja
kezét! Óriási élmény. Ilyen a kiengesztelődés,
amikor elérjük egymás kezét! De néha ez
lehetetlen, nem tudjuk kimondani, hogy
megbocsátunk, annak, akinek meg kell
bocsátani. Lehet, hogy már nem is él, meghalt,
vagy lehet, hogy soha többet az életben nem
találkozunk vele. Akkor sincsen veszve a
helyzet, mert az Istennek azért elmondhatom!
...."

A harmadik délelőtt Nobilisé Marit
hallottuk, aki a **HIVATÁS**-ról beszélt. /***/
Egy énekből vett gondolattal kezdte: *Atyám
köszönöm az életemet, Úrjézusom, leteszem az
életemet a Te kezébe*, és így folytatta: de a
hivatásunk az az, hogy a Szentlélek erejével
fölvegyük az életünket - a mi életünket nekünk
kell élni! De ez csak a Szentlélek erejével
megy!

„Hogyan születik a családban a papi,
szerzetesi hivatás? Az biztos, hogy az ember a
családjában valamilyen légkörben neveli a
gyerekeket, és ez erősen rányomja a bélyegét,
nem arra, hogy milyen hivatást választanak,
hanem arra, hogy hogyan tudnak
kibontakozni? Én magam is nagy családban
nevelkedtem, heten vagyunk testvérek, én
voltam a legidősebb, és elég sok mindent
bíztak rám. .... A ránk bízottakat ki kell
szabadítani, lehetővé kell tenni számukra, hogy
az Isten terve kibontakozzon az életükben, és

*semmi esetre sem minékünk elgondolni, hogy
mi lenne neki jó, vagy még rosszabb esetben:
én szerettem volna ez, vagy az lenni, nekem
nem sikerült, de őbelőle az lesz! ....*

*Ami dolgunk az az, - a szülőké, - hogy
a gyerekeinknek megengedjük, hogy szabadon
éljék a saját természetüket. Az Úristen
kegyelme az ember természetére épít. Amikor
az Úristen minket megalkotott, Ő már látta
bennünk, hogy mivé leszünk. Az a fontos, hogy
mi ezt ki tudjuk bontani magunkból, a szülőké
pedig, hogy engedjék kibontani a
gyerekeikből. Mikor megkérdezték, hogy
biztosan nagyon sokat beszéltem a
gyerekeidnek az Úristenről, és az Ő tervéről.
Elgondoltam, szerencsére nem én találtam ki
ezt a mondatot, hanem mástól hallottam, hogy
azt hiszem, hogy sokkal többet beszélgettem az
Úristennel a gyerekeimről, mint amennyit a
gyerekeimnek magyaráztam az Istenről. Ezt
tessék jól érteni, mert sokszor volt szó otthon a
hittanóráról hazahozott kérdésekről vagy a
szentmisén hallott dolgokról. amit kérdeztek -
megbeszéltük, de nem örökké arra
hivatkoztunk, hogy a Jóistenke majd
megbüntet, meg hogy a Jézuska most lát téged,
és ezért legyél jó! Emlékszem azokra az
alkalmakra, amikor a gyerekeim valahova
elindultak, kicsi korukban távoli iskolákba
kellett menniük, hogy aggódtam értük, hogy az
úttesten hogy mennek át, álltam az ablakban,
és amíg láttam őket addig a szememmel
kísértem, és az egy gyönyörű pillanat volt,
amikor azt mondtam, hogy Uram Istenem most
már egészen Rád bízom őket, mert én most már
semmit nem tehetek értük!”*

A negyedik napon, vasárnap délelőtt Marik Jóska előadását hallottuk: **HIVATÁSUNK A HÉTKÖZNAPOKBAN** címmel. /***/

Saját hivatását, az Emmánuel Közösség hivatását, és a mi (hallgatók) hivatásukat tekintette át a tőle megszokott szeretettel, szelídséggel, és finom humorral.

"....Az Isten szeretetének a megtapasztalása törvényszerűen fordít bennünket az embertársaink szükségéi felé. Ahogy Isten irgalma hozzánk lehajolt, és minket fölemelt, úgy küld minket az embertársainkhoz, hogy mi ezt a szeretetet vigyük tovább, és adjuk tovább. Ebből a kompasszióból születik a Közösségnek a legtöbb szolgálata. Az, hogy szükség van arra, hogy pl. családok felé forduljunk, és a családoknak próbáljunk segíteni azzal, hogy ilyen lelki hétvégeket szervezünk nekik, és ne csak a teljes és harmonikus életet élő családok felé, de a csonka családok felé, a gyermekeiket egyedül nevelők felé is. Vagy forduljunk a fiatalok felé, vagy forduljunk olyanok felé, akik vágnak arra, hogy valamiféle közösségben éljék a keresztény életüket, de még nem döntöttek úgy, hogy ezt valami elkötelezett formában teszik, és akkor ilyen imacsoportokat szervezünk, ahova bárki eljöhet, hogy megtapasztalja, milyen az, közösségben lenni, és közösségben imádkozni.

Az szinte törvényszerűen következik abból, hogy ha az ember találkozott egyszer Istennel, találkozott a szeretettel, megtapasztalta a Szentlélek kiáradását, akkor ezt nem lehet magunkban tartani, ez nem magánügy innentől fogva! ...."

Az előadásokat minden alkalommal szentségimádás követte: az Oltáriszentségben jelen lévő Jézus előtt elmélkedhettük át a hallottakat, elmondhattuk neki gondolatainkat, és figyelhettünk nekünk szóló személyes üzenetére. A szentségimádás után szentmisén vehettünk részt.

Ebéd után szabadidő: városnézés, pihenés, fürdés a Deseda tóban, kirándulás a Patca melletti Kalandparkba, vagy Szennára a falumúzeumba, és persze a gyerekek fagyztatása. De voltak, akik messziről jött, régen látott barátaikkal beszélgettek.

A fakultációk minden nap 5 órakor kezdődtek zavarbahozóan bőséges választékkal. Mindenki talált érdeklődésének megfelelő témát.

Tulajdonképpen igazságtalanság lenne akármelyiket is kiemelni, de én Süveges Gergő fakultációjára ültem be, aki feleségével és 12 hetes Borka lányukkal jött el, hogy **MANIPULÁCIÓ (olvass a sorok között)** címmel beszélgessen velünk.

"Sajnos a hír a legkevésbé objektív műfaj. Már csak azért is így van ez, mert nyelvi eszközök segítségével közvetítjük, adjuk át, és

óhatatlanul belekerülnek szubjektív elemek, mint ahogy a nyelvhasználatunk is erősen szubjektív, ezért aztán a hír átadásának módja is rendkívül szubjektív. Arra, hogy egy eseménysor mire hírré válik, miként deformálódik, és miként torzul esetenként, arra szeretnék néhány példát mutatni....." A példák után példátlanul érdekes kérdezz - felelek alakult ki Gergő és a résztvevők között.

Hasonlóan nagy volt az érdeklődés Juhászné Aranka **New Age keresztény szemmel**, és Nyéky Kálmán atya **A bioetika kihívásai** témájú fakultációkon. De a nagyon bőséges választék nemcsak komoly, elméleti programokat kínált, hanem könnyedebbeket is, mint pl. Fanyar Szilvi vezetésével a zsidó liturgikus tánctanulást, gyakorlást. (Erről Dóri, az egyik lelkes résztvevő írta:) *A zsidó liturgikus tánc régi zsidó dallamokra épült,*

amik mint a népdalok, szájról szájra terjedtek, változtak. Ez a zenei hagyomány leginkább a haszid, Kelet-európai zsidóságban él. A mozdulatok is régiek, hagyományosak. Táncolják ma is, nem csak hívő zsidók, nem csak Izraelben, de pl. ott, egy nem vallásos kibucban is találkoztam az egyik ilyen táncsal. A koreográfiákat a 8 Boldogságnál tanulták Fanyiéknak is, mert a Nyolc Boldogság Közösség tudatosan és következetesen éli a zsidó hagyományt is, hiszen aki keresztény, az bátran követheti az Ószövetség hagyományait. Nem a Talmudot, tehát a Mózesi Törvényhez fűzött aprólékos magyarázatokat és előírásokat, hanem az eredeti Törvényt, a Tórát. Ezért ők keresztény értelmezésben megülik az Ószövetségből ismert ünnepeket is, ezeknek megvan a maguk prófétikus jelentése.

Az esti programokban arányosan keveredett a vidám és a komoly. Első este a sokunk által ismert - tisztelt **Oloffson Placid** atyát hallottuk. /***/ A mai világban szinte ismeretlen, hogy valaki ilyen gyűlölködés nélküli, megbocsátó érzelmekkel emlékezzen vissza a múltbeli kegyetlen megpróbáltatásokra, szenvedésekre.

"Az egyik folyosó végén hat cellában, azok voltak a halálkamrák, harminckét halálra ítélt várta a kivégzését. Megint a Szentlélek bökött oldalba, mert nekem annyi eszem nem lett volna, ott elénekeltem azt, hogy katolikus pap vagyok, aki a szentgyónását el akarja végezni, bánja meg a bűneit, én innen megadom a feloldozást. Akkor még latinul volt, a lényege így szólt ego te absolvo a peccatis tuis. Én téged feloldozlak bűneidtől." És a folyosó

felmosása közben a Nincs cserepes tanyám dallamára énekeltem.

Majd így folytatta: "...ha egy rabot egyik helyről egy másikra visznek, akkor levetkőztetik pucérra... a fejünkre kenték a dió nagyságú kenőszappant, egy vödröt kaptunk és mosakodnunk köllött. És amikor ott pucéran mosakszom oda jön, szintén pucéran egy Gyöngyös melletti községből egy 22 éves fiatalember, aszongya: te énekeltél ott a folyosón? Mondom: én! És azt mondta, hogy **én nem tudom neked elmondani, hogy mit jelentett ez nekünk a halálkamrában. Én is halálra voltam ítéltve, - tegnap előtt kaptam kegyelmet, azért lehetek itt.** A halálos ítéletet mindenki másképp tudja felfogni. Az egyik depresszióba esik, a másikhoz nem lehet hozzászólni, mert azonnal robban, mindenki másképp dolgozza fel a halálos ítéletét, de amikor mi meghallottuk a te énekedet, és a te feloldozásodat, akkor mi elkezdtünk suttozni,

hogy csodálatos ez az Isten. Amikor mi nem tudunk megbékélni a sorsunkkal, nem tudunk megbékélni ezekkel a géppisztolyos gazemberekkel, nem tudunk megbékélni még magunkkal sem, akkor legalább az Istennel békülünk ki. Azt mondta: a légkör változott meg a halálkamrában - és akkor jöttem rá a bunkó fejemmel, akkor jöttem rá, hogy hát engem nem a szovjet büntetőtörvénykönyv 58-as paragrafus 2-8-as, 11-es pontja alapján ítélték el 10 évre. Nem! Engem az Isten akarata küldött ide, mert én lelki szakmunkás vagyok és nekem az lesz a feladatomban, hogy tartsam a lelket ezekben a fogolytársaimban."

Következő napon a **kiengesztelődés estje** volt. A homályos teremben vörös reflektorok világították meg a Svindt Feri festette Krisztus képet, és vakítóan erős spotlámpa az asztal közepén lévő Oltáriszentséget.

A terem két oldalán közbenjáró imacsoportok várták az imakérőket, akiknek meg nem szűnt a sora. Középen a terem végéig álltak kettes sorban, hogy az Oltáriszentség előtt letérdelve, vagy csak térdet hajtva elmondják Jézusnak gondolataikat, kis céduláikat, amikre kéréseiket írták a nagy dobozba tegyék, és igekártyát vegyenek maguknak. Az udvaron 11 pap gyóntatott késő éjjelig, és kis szívecskével megjelölt testvérek várták azokat, akiknek "csak" beszélgetni volt kedve.

Bizony éjszaka lett, mire megindult a gyertyás menet a sportpályán lévő kis oltárhoz. Jó gondolat, amit többen mondtak, hogy jövőre korábban kell kezdenünk ezt az estet.

Az utolsó este fő programjáról, a **musical előadásáról külön szólunk.**

Vasárnap mintegy zárásként az ünnepi szentmisén vettünk részt. Méltó befejezése, mintegy megkoronázása volt a Találkozóknak, hogy a szentmise keretében Nyéky Kálmán atya megkeresztelte Thiel Péter és felesége, Kata kislányát, ZSÓFIT. Nagy volt az öröm, gondolom, hogy nem csak Kaposváron, hanem a mennyben is, hogy az Egyház egy csodás új taggal lett gazdagabb.

Ebéd után a prózai részek következtek, markos legények szétbontották, és leadogatták a színpad nemcsak méretes, de súlyos darabjait az erkélyről, lebontották Endre hangosító cuccait, helyére hordták a székeket ....

Egy jól sikerült találkozó kellemes emlékeivel, és már a következő találkozóval kapcsolatos csírázó ötletekkel indultunk haza. A kaposváriak persze maradtak. Fábi tömören foglalta össze az ő véleményüket: ..... **fantasztikusan jól éreztük magunkat a találkozó alatt. Nagy öröm volt látni, hogy Kaposvár így megelevenedett, és megtelt klassz fiatalokkal, családokkal...**

Utána 1-2 napig egy picit furcsa volt visszaszokni, - hiányoztak a "nyakkendősök". Egyébként többen mondták mind a Szent Imre templomból, mind pedig más "civil helyekről", hogy tényleg érezhető volt a találkozó résztvevőinek jelenléte a városban. Köszö, hogy jöttetek, nagyon jó volt együtt!

És olvassuk, hogy mit nyilatkozott a TV-nek párizsból érkezett testvérünk Jean Emmanuel Poumailloux:

"Őszintén mondom: megrendítő ez a találkozó, mert nem lehet megszokni azt az élményt, hogy az ember a világ egy másik táján, mélyen hívő keresztényekkel találkozik

Franciaországból jöttem, ahol a párizsi Emmánuel Közösség sokkal nagyobb, mint ez, de itt a testvérek olyan fokon nyitottak, ami nálunk elképzelhetetlen. Azt az élményt viszem haza a szívemben, hogy itt képesek az emberek komoly és mély barátságokat kötni, és őszintén beszélgetni legszemélyesebb hitükről.

Én beleszülettem nemcsak a katolikus hitbe, de az Emmánuel Közösségbe is. Szüleim és a Közösség együtt neveltek, ezért én soha nem felejttem el, hogy Jézus szeret, mert jól ismerem Őt, és azért soha el nem hagyom. Ő arra küldött engem, hogy mindezt másokkal is megláttassam. Ebből fakad az én örömöm." /KJ/

Nem véletlen,

hogy a múlt évi Zakeus előadás után nagy érdeklődés előzte meg az ideai musical bemutatót. - Előző nap a FESSSSSSSS! címen rendezett fakultáción kicsik és nagyok

festették-mázolták Drescher Marcsi irányításával a díszleteket, háttér vásznakat.

A musical címe nem sokat árult el: **Jacob's well – Jákob kútja.**

A történet a samáriai asszony Jézussal való találkozását (Jn 4,7-39) meséli el, áthelyezve a mai korba. Egy írországi kocsmában játszódik, ami átvitt értelemben Jákob kútját szimbolizálja. A történetet ismerjük: Jézus inni kér egy samáriai asszonytól, egy olyan nép leányától, akikkel liberális nézeteik miatt (más isteneket is imádtak) a zsidók nem érintkeztek (az akkori zsidók ezt nagyon rossz néven vették!). De Jézus megszólítja a samáriai asszonyt, mint ahogy ma is megszólítja Jessicát, és minket

valamennyiünket: mert **„Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Nem az igazakat jöttem hívni, hanem a bűnösöket.”** /Mk 2,17/

A musicalt a római evangelizációs suliban írta 2001-ben néhány diák, egy írországi misszióra. Zenéjét Catherine Moyne, Kathryn Hegarthy és Fabien Lambert szerezte, Marcus Wittal hangszerelte. Nagy Zsuzsi és Kornél atya fordították.

A két rendező: Tolnai Mária és Gombos Péter a hazai igényekhez igazítva kissé átírták a túl didaktikus szöveget.

Szereplők

Jessica: Tajthi Dóra

Jézus: Fábry Kornél

Jacob (apa): Fogarasi Fábián

Rachel (anya): Varjas Adrienn
Rosie (barátnő): Nemes Mariann
Jim (Jessica barátja): Antal Gergő
Fred (iszákos vendég): Brolly Péter
Pepsi, Jerry (lányok): Ivók Ivett, Györfy Zsófia
Bigott nő: Balaton Alíz
Tanár: Andrassy Máté
Bár vendég: Váron István
Jessica 2.(álomjelenet): Farkas Ildikó

Zenekar tagjai:

Szintetizátor: Czékus Jób, Gajdos Béci
Gitár: Nemes Katalin, Gombos Péter, Laczina Árpád
Basszusgitár: Nagy Dénes Dob: Horváth Miklós, Sűgő: Pukli Kata

Az előadásnak fantasztikus sikere volt. Nobilisé Mari mondta, hogy a programot látva azt mondta, hogy ez nem az ő műfaja, de mivel belesett az előző napi próbára, mégis úgy döntött, megnézi, és nagyon tetszett neki. Érdekes, hogy az egyébként igen eleven gyerekeket mennyire lekötötte az előadás. Dóri írta, hogy Atus szakvéleménye az volt, hogy ez még sokkal jobb, mint a Zakeus,

nagyon tetszett neki, irtó komolyan figyelt végig! Panka úgyszintén, és ő még azon is álmélkodott, hogy tud az az aranyos Dorci ilyen rosszsont lányt játszani?! 😊

Brolly Peti megkérdezte a (Panka szerint) „rosszsont lányt” :

– Milyen érzés volt számodra, hogy egy színdarab szereplőjeként terjeszthetted az Örömhírt?

– *Nagyon nagy élmény volt. Az ember ilyenkor egy kicsit hajlamos arra, hogy úgyszólván elszálljon magától, mondván: „Hűha főszerepet játszok egy darabban”, de valójában az volt a legjobb az egészben, hogy ezzel az Urat szolgáltuk, és remélem, hogy játékunk sok embert megérintett.*

– Ha lenne egy csodálatos hátizsák, mit vinnél magaddal erről a találkozóról?

– *Az emberek mosolyát és a zenét.*

"Abból a városból sokan hittek benne a samariaiak közül, az asszony szavára."

Jn 4.39)

Ennek a táborozásnak elég nagy visszhangja volt. Televízió, különböző helyi és fővárosi lapok és a rádió is beszámoltak róla.

A pozitív sajtóértékelések mellé összeszedtük a résztvevők véleményeit is.

A Találkozóval kapcsolatban érkezett levelekből:

Az első levél:

Mint segítő, kicsit másképp láttam a dolgokat, mint egy átlagos résztvevő. Amikor már bepakoltuk a színpadot és a székeket, végignézttem a termen. Milyen furcsa csend van még... szinte élettelen minden. Akkor még nem érkeztek meg, akiket várunk. Azon gondolkodtam, vajon hogy fog kinézni mindez, amikor megtelik étellel, emberekkel, amikor már zajlani fog az egész? Erre nem kellett sokat várnom, mert hamarosan megtörtént és nagyon jó volt együtt lenni az egész tábor ideje alatt. Jó volt, hogy az étkezésekkor, ha olyan emberek mellé ültem, akiket nem ismertem korábbról, akkor is el tudtunk beszélgetni. Újságtudósítóként még az is nagyon sokat segített, hogy az interjú alanyok, akiket megkértem, hogy válaszoljanak a kérdéseimre, nagyon sokan készséggel ültek a diktafon elé. Külön köszönet Beának, a sajtó-referensünknek. Nagyon tetszett Placid atya előadása, mert nem lázított senkit senki ellen, és tényleg nagyon szép tanúságot tett arról, hogy hogyan segítette őket az Úr és ők, hogyan tartották meg Istenkapcsolatukat. Mindebből a humort sem spórolta ki. Rossz dolgok most igazából nem jutnak az eszembe. Segítőként jó lett volna, ha egy kicsit jobban vagyok informálva. Jó lett volna, ha a musical próbái miatt nem maradtam volna le a fakultációkról, de ez így még mindig jobb, mintha éjszaka próbáltunk volna. Bár ezek igazából mind olyan dolgok, amik vagy velejárója egy ilyen

nagy rendezvénynek, vagy magam is segíthettem volna rajtuk.

Művelődésszervező szakosként nagyon megértő vagyok a szervezési hibákkal szemben. Meg aztán le is kell mondani bizonyos dolgokról, egy nagyobb jó érdekében. Na, de fejezzük be valami jóval. Nagyon jó volt, hogy nagyon lehetett érezni az Úr működését: akár a közbenjáró imában, amit értem mondtak, vagy a technikusok munkájában, vagy azokban akikkel interjút készítettem (ők olyan jól megtalálták azokat a gondolatokat, amik oda kellettek, és én is rengeteg segítséget kaptam, mind a megfogalmazáshoz, mind az elkészítéshez).

Pl: Mondom a Beának: Te, kéne a franciákkal interjút készítenem. Mire Ő: Nem gond, ők elől szoktak ülni egy csoportban, megtalálod őket. Erre mögöttem: Une je compass... Innen már nem volt olyan nehéz. Még folytathatnám a sort, de biztos mindenkinek jutna az eszébe ilyen.

Sok szeretettel: Brolly Péter

Kedves Péter! (Gombos Péternek, az egyik főszervezőnek címezve)

Először is nagyon hálás vagyok mindenkinek, aki lehetővé tette az Emmánuel Közösség által szervezett kaposvári ifjúsági és családi találkozót. Nagyon profi szervezés, változatos és gazdag program jellemezte. Mi a két kisebbik gyermekkel voltunk ott, és így külön díjaztuk a színvonalas gyermekfelügyeletet.

Szállás, étkezés ugyancsak megfelelő volt. Örültünk a meghívott vendégeknek, élveztük Placid atya tanúságtételét.

Talán lehetett volna egy picit több lelki program, hosszabb szentségimádás. Magáért beszél, ha azt mondom: jövőre biztos, hogy újra ott leszünk! Az Úr áldjon Titeket! Szeretettel S. Gyuri

Medgyessy Emmánuel testvértől

Tegnap kaptam meg a kaposvári találkozó három előadását kazettán. Jó volt belehallgatni ismét, egyúttal felidézhettem a Közösség hangulatát, a légkört, a tiszta szó erejét. Úgy érzem, ennek a találkozóknak is a legnagyobb ereje a tanúságtételekben volt! Az elhangzott előadások mind nagyon egyediek voltak, nagyon az élet sűrűjéből kaphattunk tapasztalatokat, no és nem utolsó sorban arról, hogy a Lélek hogyan munkálkodott, munkálkodik ezekben az életekben!

Külön élmény volt számomra a színdarab, amely komoly készüléket, közösségi szellemet tükrözött, és elköteleződést a tanúságtétel mellett! Külön köszönjük a technikai háttérrel, mert valóban nem volt mellékes, hogy mi hogyan látszott vagy hallatszott!

Nagyon jó volt a zenekar és énekkar is ismét! Örültem a sok újabb dalnak is, legalábbis nekem újabbak voltak. A gyerekek programjai is jók és fontosak voltak, külön köszönet azoknak, akik vállalták a szolgálatukat, nem kis lemondás árán is!

Nagyon egyszerű és szép volt minden szentségimádás is! Mindig nagyon nagy öröm számomra, ha ennyi embert együtt láthatok, tapasztalhatok meg csendben az Úr színe előtt! Remélem, ezek a csendek és találkozások sok benső gyógyulás forrása is lettek!

A kiengesztelődési estén nagyon szép volt, hogy sokan keresték fel az atyákat gyónás miatt. A háttérben ott ült a másik szolgálat is, amelyben magam is részt vehettem, a

meghallgatók szolgálata. Talán érdemes lett volna minden nap erre lehetőséget adni, hogy a lehetőség ismertté váljon és a kiengesztelődési esten már bátrabban vehessék igénybe az azt keresők.

Köszönöm mindannyioknak a sok szervezőmunkát, és szolgálatot, nagyon jól éreztem én is magam s hiszem, hogy minden résztvevő! Isten áldja közösségeiteket, programjaitokat és minden szolgálatotokat!

Ha pedig csendre vagy rövid lelkigyakorlatra vágytok néhányan, szeretettel várlak Benneteket Tihanyban! Erről a lehetőségről olvashattok is honlapunkon „Csendgyakorlatok” címmel: www.tihany.osb.hu! Szeretettel az Úrban: Medgyessy Emmánuel

Adrien: "Akik szeretik egymást, találkozhatnak"

- Varga Laci atya előadásának zárómondata szívemben-agyamban lüktet még, amikor otthoni imacsoportunk egyik elmaradozó tagjával futok össze. Javasolja nekem: próbáljak rendszeres heti találkozót szervezni ezentúl. Ez igen! - mondom magamban, hisz régi vágyam volt, de senki nem vette komolyan eddig.

Este egyedül nézelődöm a várost; egy ház falán lévő emléktáblát olvasok. Egy néni elbotorkál mellettem, visszanéz, aztán odajön hozzám: -Jó volt a találkozó? -De hisz csak ma kezdődött -mondom. -Vasárnapig tart még. Elkezdünk hosszasan beszélgetni

mindenféléről, oly aranyosan kíváncsi. Hívom a holnapi programra; lám, másnap tényleg eljön, s aztán a késői Placid atyára, és a többi nap is. Összebarátkoztunk a kilencvenkét éves Éva néniével.

- Szia Jenő! - örülök. - Szervusz, nem tudod hol a feleségem? – gondterhesen körbenéz, s tovább siet az ellenkező irányba. Jön velem szemben a keresett személy, akivel persze beszélgetünk egy kicsit, mert már vagy fél éve nem láttuk egymást. Aztán még nekem egy kis lázcsillapítóért is felsiet a szobájába. "Mindennapi feleségünk, add meg Uram nekünk." -gondolok a férjekre. - Hányan voltak legalább háromszor az eddigi, emmánueles lelkigyakorlatokon? - kérdi Kornél, jelentkeznek vagy százan. -Hányan jöttek először? - elsőprő többség teszi fel a karját. Hát így vagyunk, talán először a magyar Emmánuel történetében!

Kiengesztelődés estje: órákon keresztül a Szent Imre templomi adoráción vagyok vagy inkább halok, majd ott ragadok a misén. Már jobban vagyok egy kicsit. Úgy látszik, jézusi gyógyulásom haldoklással kezdődik. Pió atya jár eszemben; lelkemben s testemben kereszten.

A *szennai lipisen-lapason*. a Kodály-módszer sikere, hogy felöltlik gyerekkorom mélyéből. Elképzelem, milyen vígan-keveresen éltem vón' itt egy ilyen vályogházacskában. Mindjárt jobban kezdem becsülni a technika áldásait. (most épp a winchester árnyékából). Bizonyosan boldogabbak lehettek a természet közelében az egyszeri népek - a templom festett mennyezetkazetta-képei visszahozhatatlan derűt sugároznak.

Házigazdánk, Mari rendezte a szombati musicalt. Fáradtan érünk haza a tomboló sikerű estről. Már ágyban olvasok, amikor hazaesik dramaturg-docens barátnőnk. Kikászálódok félálomból, s lent az ebédlőben zárjuk a vidám napot boldog csevegéssel. Viszlát Kaposváros!
"Jöjjetek hozzám mindnyájan" - akik szeretik egymást, találkoznak. Szeretjük Jézust?
2003. aug 28. -pa-

Szeretettel osztom meg a találkozó döbbenetes, de nem látványos gyümölcsét: Kovácsné Treer Mária

KTM: Damaszkuszi megtérés Kaposváron!

A kiengesztelődési esten történt.

Krisztus jelen volt az Oltáriszentségben.

Felette a falon a reflektor fénye Krisztus arcát világította meg.

Tekintetével személyesen szólított meg mindenkit.

Halkan szólt a zene, az ének. Olykor a csendben egy pissenés sem hallatszott, pedig 3-400 ember volt a nagy teremben. Folyamatosan elmélyülten haladtak az emberek az oltár felé, kezükben kis papír, melyben kérésüket vihették az Úr elé.

E sok fiatalnak, és kevésbé fiatalnak volt mondanivalója Jézus felé. Mondhatnánk, könnyű nekik, hisz nem most találkoznak Vele először.

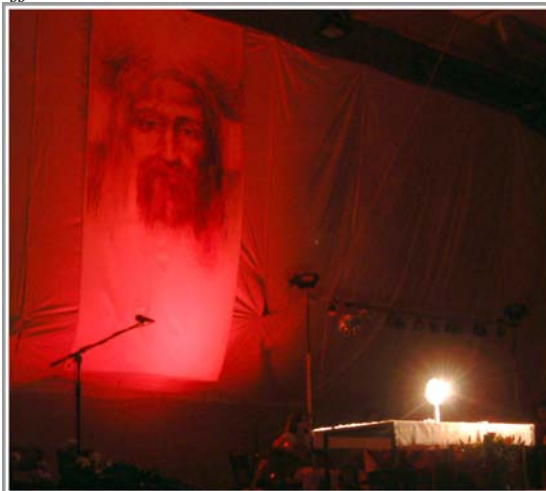
Már vagy másfél óra eltelt, amikor a teremből kijöve megszólított egy középkorú hölgy: "Van benn egy fiatalember, aki sír, s szeretne valakivel beszélni, tudunk-e neki segíteni. Azt hajtogatja megrendülve, hogy ő nagyon

bűnös." A félhomályos helységből egy vékony, fekete fiatalember lépett ki. Az arca könnyes, a sötét szemével segélykérően, nézett rám. Kezében a kis cédula teleírva. Mit segíthetek? - kérdeztem tőle. Elmondta, hogy nagyon szeretne valakivel beszélni, mert ahogy eddig élt, az nem jó.

Keresztény vagy? Nem.

Hallottál már valaha Jézusról? Nem.

Szívesen beszélnél egy pappal? Igen - volt a válasz. - de nem tudok soká maradni, még ma éjjel el kell mennem.

Elindultam vele a gyóntató atyák felé. 22:00-kor megelőzve a tisztességesen sorban várakozó testvéreket átadtam egy fiatal papnak. A nap végén ez az atya megdöbbenésében csak annyit kérdezett: - Hogyan került ide épp most ez a fiatalember? Nem volt regisztrálva! Őt Jézus személyesen hívta be, talán az udvaron világító mécsesek, talán a szívet megindító zene által. Sötét szeme, a megrendültségtől zavart tekintete, könnyes, vékony arca ma is előttem van.

Jézusom, köszönöm, hogy ezen az estén eszközöddel használtál minket!

Jézusom, köszönöm, hogy ilyen különös módon felfedted magad e fiú előtt!

Jézusom, kérlek, hogy Te, aki ismered az ő útjait, vezesd őt tovább személyes megtérése útján, s engedd, hogy Közösségünk a Te kezéd, Szíved, szereteted lehessen az ő életében! AMEN

Kedves Kornél!

Mondtad, hogy írjuk meg véleményünket a kaposvári találkozóról. Én először voltam Emmánueles találkozón. Már sokszor hívtak, de most éreztem, hogy el kell mennem, mert lelkileg nagy szükségem van rá. Nem is tudom, hogy hogyan foglaljam össze röviden. Először is köszönetet szeretnék mondani minden szervezőnek. Csak jót tudok írni, mert csak jó élményeim voltak, Színvonalasak voltak az előadások, és mindenki megtalálhatta a neki megfelelő délutáni programot. Jó volt a délutáni szieszta mind a gyerekeknek, mind az idősebbeknek.

Lelkileg nagyon sokat kaptam. A szentségimádásos est nagyon sokat jelentett számomra. Lehet, hogy nem túl szép, amit most írok, de amiért jó volt szerintem az egész, mert nem volt hatásvadász, és érzelgős. Köszönet a sok munkáért, és a sok szeretetért, remélem jövőre találkozunk. L. Erzsébet

Ákos: Kedves Mindnyájan!

Remélem, akik voltatok Kaposváron, sikerült kipihennetek magatokat, ahhoz, hogy néhány észrevételemet meghallgassátok. Amint azt egyre inkább tapasztalom, a Közösségen belül a gyermekvigyázás egyre kényesebb téma, egyre kevesebben vagyunk, akik még szívesen vállaljuk e szolgálatot. Nagyon jól éreztem magam Kaposváron a tinikkel, remek volt látni, hogy szívesen vannak a programjainkon, s egyre aktívabban kapcsolódtak bele. (Még két nap és önállóan játszanak ☺)

Ezzel szemben szomorúan kellett tapasztalnom, hogy a gyermekvigyázás a főprogram mellett egy teljesen mellékes szerepet töltött be, mondhatom rondán úgy is: szolgáltatást nyújtottunk. Ez alatt elsősorban azt értem: nekünk mindenben alkalmazkodni kellett a főprogramhoz, míg a mi érdekeink, gyerekek szempontjai nem érvényesülnek. Erre egész konkrét példa volt, mikor az utolsó vasárnap délelőtt egy előadás erejéig kellett gyerekekre vigyáznunk. Ahogy elindultunk át, nagyjából jöhettünk is vissza. Semmi érdemlegeset nem lehetett csinálni. Közben minimum hárman szóltak, hogy induljunk már el, mert kezdődik a mise. (Mi odaértünk 11-re,

míg a mise 11:10-kor kezdődött.) Nem akarom hosszan ragozni, csupán egy dologra szeretném, ha nagyobb figyelemmel lennénk: az amúgy sem kedvencek közé tartozó feladatot ne tegyük még taszítóbbá. Szeretettel: Ákos, a tinicsős

2004. Kaposvár

IV. Ifjúsági és Családos Találkozó

Ami igazán lényeges!

Az Emmánuel Közösség rendezésében

KAPOSVÁR
2004. július 24-29.

Tudakbó információk kérhetőek: tel.: 06 78 977 E-mail: talalkozas@emmanuel.hu www.emmanuel.hu

A jelentkezési lap letölthető: <http://www.emmanuel.hu/20040724>

Előfordult már? Valah, hogy szombatigról egy délutáni tan, vanha központok vanak? Kétféleképpen, milyen az, amikor nem is csak "tanok..."

Sajnos a hat napos időtartamot jöhessen egyedül, természetesen egy családoddal.

Ez a hat nap holnapra más lesz, - mint ahogy mindig nyaralás, - mint ahogy nyaralás, - mint ahogy nyaralás, - mint ahogy nyaralás, - mint ahogy nyaralás.

MIÉRT ISTEN

- megpróbál minden szóra meg, - megpróbál minden szóra meg, - megpróbál minden szóra meg, - megpróbál minden szóra meg, - megpróbál minden szóra meg.

Csak azért is, hogy minél több nyaralás, a szombatot arra is, hogy mi is.

AMI IGAZÁN LÉNYEGES!

A további részletek képei is megtalálhatóak honlapunkon: <http://www.emmanuel.hu>

**„Emberré lett Isten fia értünk,
Emmánuel a neve...”**

Olyan szeretettel fogadott bennünket tavaly a város, hogy az idén is Kaposváron rendezte meg az Emmánuel Közösség Ifjúsági és Családos Találkozóját, július 24–29-ig. Ez már a negyedik ilyen rendezvény volt, így sok visszatérő ismerőssel örülhettünk egymásnak a Tánacsics Mihály Gimnáziumban, ami programjaink helyszínéül szolgált.

Külön öröm, hogy külföldre is eljut a Találkozók híre, így idén is érkeztek vendégeink a Vajdaságból, Franciaországból, Spanyolországból és Németországból is.

Reggelenként nagy, közös, zenés dicsőítéssel indítottuk a napot – amiben ki-ki hálát adhatott a reggeliért is. ☺

Minden nap egy-egy téma köré épült, erről hallgathattunk délelőttönként tanítást, ehhez igazodtak a délutáni fakultációk, sőt a szervezett szabadidős programok is.

24. szombat

Hosszú hónapok munkája után az utolsó simítások. Színpad, székek, feliratok, díszletek, virágok, zászlócskák, az asztalok ropi és ásványvíz, gyerekvigyázók hada, mosoly – jöhetnek a vendégek. Miután mind

az ötszáz résztvevő nyakába kötötte kockás kendőjét – ami kedves hagyománnyá vált ezeken a nyári találkozókön – elfoglalta szálláshelyét és vacsorázott, táncházban örülhetett régi barátainak és ismerkedhetett újakkal.

25. vasárnap

Csak egy Isten van, aki szeret Téged –

győzött meg minket Dr. Marik József a délelőtti előadásban. A szentmisében Kálmán atya, Riska és Rosszcsont Tóni tanította a gyerekeket a „miatyánkra”, majd három új kereszténynek énekelhettünk alleluját. Kettőn a plébániai Alpha-kurzusok gyümölcsei...

Hogy jobban megismerjük Istenünket, az Ő igéit, és megértsük szeretetét, délután a desedai arborétumban játszottunk egy jókedvű „ígeháborút” a számháború szabályai szerint.

A fakultációk közül nehéz volt választani. Szita Károly polgármester úr személyes hangon beszélt „**Közélet és kereszténység**” címmel hitéről és munkájáról.

A zenélni szeretők megtanultak egy négyszólamú dicsőítő dalt, ami olyan jól sikerült, hogy bekerült az esti programba.

Beszélgethettünk a fogyasztói társadalom hatásairól, és tanulhattunk a helyes önértékelésről – mennyit érek Isten szemében? Magnólia nővér is nagy vonzerőnek bizonyult, sok fiatal lány érdeklődött tőle a nővéri hivatásról, s ő spanyol temperamentummal válaszolt.

Este tanúságtételeket hallhattunk az élő Istenről, Aki ma is jelen van életünkben.

26. hétfő

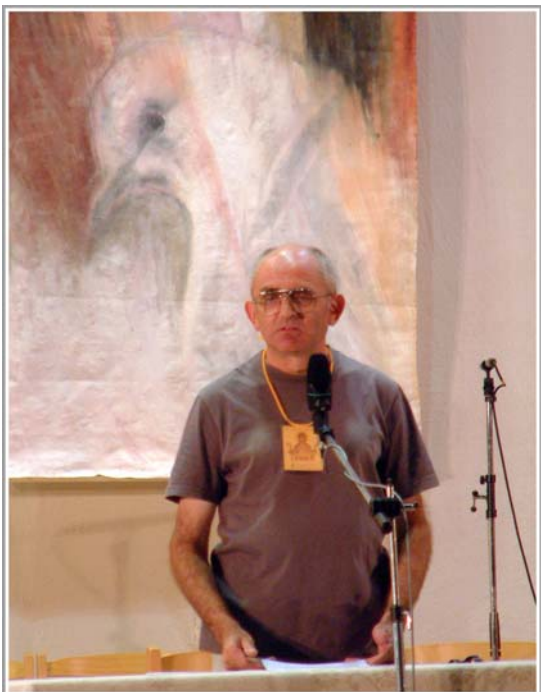
A kiengesztelődés napja.

Dr. Rumszauer Miklós atya olyan hatásosan reklámozta előadásával a szentgyónást, hogy délután öttől hajnali fél egyig folyamatosan gyóntattak azok a papok, akik elfogadták a Közösség meghívását és eljöttek szolgálni ezen a napon. Jó volt ennyi boldog, hivatásában kiteljesedő pappal találkozni, jó volt látni sokféleségüket, különböző karizmáikat, lelkesedésüket.

A délutáni szentségimádás alatt lehetőség volt közbenjáró ima kérésére is, amit emmánueles testvérek végeztek kis csoportokban. A színpadon halkán zenéltek közben, s ahogy jöttek sorban, akik már letették terheiket, hogy most mécseseiket tegyék az Úr elé, egyszerre elöntött a gondolat – micsoda ünnep van ma itt! „Isten megbocsátott nekem.” – zokogta egy lány.

27. kedd

Az eladott napijegyek száma gyorsan nőtt, a „szentimrések” eljöttek meghallgatni szeretett plébánosuk előadását. Varga Laci

atya kedves ismerőseként beszélt a Szentlélekről.

Arról, aki imádkozik bennünk – segítséget kaptunk ehhez Beöthy Tamás atya délutáni imaiskolájában.

Arról, aki megszabadíthat bennünket szenvedélybetegségeinkből – tett tanúságot este Jakus Ottó atya.

Arról, aki meghív – Fábry Kornél atya adott tanácsot a pápi hivatást érző fiúknak.

28. szerda

Feltöltekeztünk. Túlcordul a szívünk, furcsa kincs a miénk, olyan, amit nem akarunk rejtegetni, el kell mondanunk mindenkinek...! Ez a nap az evangelizáció körül forgott.

Kunszabó Zoli lelkesített délelőtt, ami olyan jól sikerült, hogy délután a szemerkélő eső ellenére sokan indultak a Fő utcára – misszióba.

Az utcán szívesen fogadtak bennünket a kaposváriak, mosolyogva hallgatták a dalokat, horgászták a Szentírás igéit rejtő halacszkákat az élő vizet imitáló kék vászonról.

A fiatalok Kaposvárral ismerkedtek a városismereti verseny keretében, közben jelenlétükkel, kedvességükkel tettek tanúságot, ahogy szóró-lapokat osztva az esti musicalre hívták a város lakóit.

Aki elfogadta meghívásukat, megtudhatta, hogyan változik meg egy furcsa város – **Pitchville** – élete Isten igéjének hatására. Tea és ropi várta az előadás után vendégeinket, kockás terítők mellett beszélgethettek a szereplőkkel és egymással. De a főszereplő Kornél atyát hiába vártuk... Később mesélte el, hogy egy fiúval folytatott lelki beszélgetést, aki hosszú évek után meggyőnt az előadás hatására...

29. csütörtök

Isten szeret minket, megbocsát és megszabadít, nekünk ajándékozta Szentlelkét, küld, hogy hirdessük evangéliumát – együtt, egységben, felebarátaink felé fordulva, válaszolva az Ő szeretetére.

Együtt éltük át az elmúlt napokat, így most értjük miért olyan fontos, amit Sztirilich Ágnes Szociális Testvér a közösségről tanít.

Mert közösséggé kovácsolódtunk mára. Együtt ünnepeltünk a püspöki záró szentmisén, száz gyerek csengettyűzött az Úr érkezésekor. Balás Béla megyéspüspök úr fiatalos lendülettel és derűvel prédikált. Kérésére ároni áldással szenteltük meg a gimnázium falait, ahol mindvégig készségeesen és szeretettel fogadtak minket.

Sok minden kimaradt ebből a beszámolóból. Fontos pillanatok, amik nehezen visszaadhatók.

Az esti programok vidám és megható pillanatai; a Szent József kilenced és a közösség kisbuszának története, Judit születésnapja...

A gyerekvigyzók áldozatos munkája, ami lehetővé tette, hogy a kisgyermekes szülők is részt vehessenek a felnőtteknek szervezett programokon. Munkájukat dicséri, hogy gyakran hallottuk a „nem akarok még anyával hazamenniii!” mondatot. Egyik „mosolygónk” – ilyen megkülönböztető matricát viseltek gyerekvigyzóink névkártyáikon – oklevelet is kapott Mártonka türelmes megszelídítéséért. ☺ Ők természetesen nem csak vigyáztak a gyerekekre, hanem sok-sok kézműves-, sport- és

lelki programot is szerveztek nekik.

Fésűs Éva néni is segített, hétfő délután saját meséjét mesélte a gyerekeknek a Meseszobában.

Felmérhetetlen, kiben mi változott, mi kezdődött el.

A Találkozó előtti napokban kilencedet imádkoztunk. Arra kértem az Urat, hogy békességben, szeretetben, egységben szolgáljunk. Hogy azt mondják: „Nézzétek, hogy szeretik egymást!”. Fontos a jó szervezés, a programok, de ez az, ami igazán fontos, hiszen mi csak lehetőséget, keretet teremtünk a Vele való találkozásra.

Az idei tábor egy nappal hosszabb volt a tavalyinál. Valaki megkérdezte, nem lehetne-e jövőre egy teljes hét. Nem! – neveltünk egyszerre, visszagondolva a sok lőtás-futásra, kevés alváásra, fáradtságra, váratlan helyzetekre. A hit: bizalom Istenben. Ő teljesítette kérésemet. Mert ebben a túlfeszített helyzetben, mindezek ellenére csodálatos békesség és mosolygós, szeretetteljes egység volt a szolgálók között mindvégig. Köszönöm, hogy veletek lehettem, nagy ajándék volt nekem. Fanyi

Kedves Testvérek az Úrban, az Emmánuelben!

Ismét nagy kegyelem volt mindannyiunk számára a kaposvári találkozó! Egy ilyen alkalom valódi gyümölcsei valójában utána mutatkoznak meg! De hiszen már ott is annyi mindent kaptunk az úrtól, akkor még mi minden várható!

Nagy örömmel mentem ismét közéték! Már sok ismerős várt, és nevémen köszöntött az érkezésekor. (Ez persze nem lehetett túl nehéz nevünk alapján...) De a szeretetteljes fogadtatás, a sok figyelmesség és vendégszeretet nagyon jól esett s ez a kedvesség végigvonult a négy napon! Talán ez az egyik legjobb szó, ami jellemezheti a közös

együttlétet: kedvesség! Kedvesség egymás számára és kedvesség az Úrnak! Azt hiszem, hogy mindannyian az Úr kedvesei vagyunk! Majd a másik szó, ami ott született bennem, egy öröm kiáltás:

Testvérek! Gyönyörűek vagytok! Ahogy tavaly is, ismét fürödhettem abban a csodálatban, mit képes tenni a Lélek azokkal, akik szeretik Őt és egymást Benne! Nem volt itt senki csúnya vagy savanyú, mert a Lélek fényesítette az arcunkat, és a szívünket!

Ez pedig mindenkit széppé tesz! Számomra nagy élmény és öröm volt, hogy megszólíthattam olyan testvéreket is, akiket eddig még nem nagyon mertem! Sőt! Más is megszólított, talán pont ugyanígy! Több kedves gesztus, szó, mosoly és figyelmesség szinte meghatott, ahogy egymáshoz fordulhattunk! Nagyon sokat gyógyultam mindettől is és bátrabb lettem abban, hogy hallgassak csak a Lélek hangjára, kihez kell odamenni, meghallgatni, vagy rámosolyogni, - egyszerűen csak úgy szeretni, ahogy van! Hiszen engem így szeret az Isten, sőt itt megtapasztaltam, hogy Ti is!

Ragyogó arcok, kitárt kezek és lelkek, csillogó tekintetek és tündéri édes kisgyerekek, és babák! És ami ismét nagyon megérintett, mikor

láthattam boldog családokat, apákat és édesanyákat nyakukban pici gyermekükkel, ahogy a másik magához ölelte kicsinyét, vagy csak ahogy fölé hajolt! Olyan egyszerű mindez, de annyira fontos, hogy így legyenek együtt a családok, mert csak így tud a Lélek köztük élni, teremteni! Testvérek!

A programokról, pedig csupa dicséretet írhatok a szervezőknek, előadóknak és résztvevőknek! Nagyon színes lett a skála, a bő választék! Ahogy Beton püspök atya mondta a záró misén, az előadások témái nagyon jól sorba voltak rendezve a szerető Istentől a szerető közösségig! Jó volt, hogy annyi kötetlen idő is volt, hogy találkozzunk, beszélgessünk, avagy éppen pihenjünk! Ezt az Úr lába előtt is tehetjük, ha betérhettünk a templomba, az Ő Csendjébe!

A program papír hátoldalán jó néhány üzlet is szerepelt, ahol kis kedvezménnyel kaphattunk földi javakat. Direkt kipróbáltam néhányat! A CBA élelmiszer boltban, avagy a Dream Bike kerékpár üzletben is jártam (ahol megvehettem így olcsóbban álmaim kerékpár pumpáját.), de mindegyikben, mikor látták a nyakbavalóimat, annyira szívesen és kedvesen adták a kedvezményt, hogy jól esett ott lenni! Nem tudom, hogy csupán keresztény testvériségből, avagy kereskedői fogásból adták a kedvezményt, de valami emberi figyelmesség és érdeklődés volt az eladók arcán is. Lehet, hogy a megélt szeretet

ennyire ki tud sugározni, hogy más is jól érzi abban magát? De annyi bizonyos, hogy tanúságtétel lett a vásárlás is, a megjelenésünk az utcákon, a környéken! Jó volt "bejárni" ezeket az utcákat, hogy szent legyen mindenki, aki arra jár vagy lakik!

Hogy láthatták az utca emberei rajtunk: "hogyan szeretik egymást!" A kollégiumban, ahol laktam, a portások is szemmel láthatóan szívesen találkoztak velünk, ha csak néhány szóra is a kulcs keresése körül. Hiszem, hogy egy kicsi örömet hozhattunk a szívünkbe, ezt láttam mosolygó tekintetükből. Evangelizáció volt tehát e néhány nap, de nemcsak magunknak, hanem mindenkinek, akivel találkoztunk! Ennek egyik legjobb alkalmá a musical lett, ahol nemcsak öröm volt látni a lelkes amatőr színészeket, hanem a direkt és szintén tiszta tanúságtételt is! Beton atya mondta is másnap a sekrestyében, hogy bárcsak megtelne ez a csarnok egyszer, csak kaposvári emberekkel!

Külön említenem kell még mindenkit, aki a háttérszervezésben, a szolgálatok ellátásában, a technikában szerényen szolgált! Nagyon köszönjük! Külön köszönöm a magam nevében is, hogy annyi alkalom volt gyónásra és lelki beszélgetésekre is idén, mert valóban éltek sokan a lehetőséggel és hiszem, hogy tisztábban térdelhettek az Úr elé az Eucharisziában! Csak így vihetjük magunkban tovább a fényt és a békét, amit csak Jézus adhat nekünk, nem ez a világ!

Legyünk só, kovász ebben a világban, benne élve de nem szerinte alakítva életünk! Ezt kívánom sok szeretettel a Közösségnek és minden barátjának, akik barátok és testvérek lehetünk az Úrban! Dicsőség legyen neki mindörökké!

Medgyessy L. Emmánuel testvér

... ott fúj, ahol akar.

Emmánuel Találkozó, kiengesztelődési este, ünnep.

A recepció pultja mögül láttam meg a berohanó, zilált fiút.

- Segíthetek? – állítottam meg az aula közepén. Cigaretta- és alkoholszagot árasztott.
- Ismered a Nikit? Üzenetet hoztam neki. Hol van? – hadarta.
- Őt nem láttam ma még, de a barátnője bent van a teremben, odavezetlek hozzá.

Ahogy átléptük a küszöböt, a szentségimádás csendje fogadott. Halk aláfestő zene szólt, imádkozók térdeltek a megvilágított Oltáriszentség előtt.

- Mi van itt? – kérdezte feldúltan, emelt hangon.
- Szentségimádás. Beszéljük meg inkább kijebbe – suttogtam, és finoman kifelé irányítottam átkarolva a vállát.
- De hát ez gyönyörű! – kiáltott fel.
- Akkor menjünk inkább beljebb! – karoltam át most már a másik vállát.
- Mi ez a zene? Nagyon szép! Ez cd? Nem? Tényleg élő? Kik ezek? Mit csinálnak itt? Miért csinálják ezt?

Ide pap kell – gondoltam. Nyéky Kálmán atya gyóntatni indult, amikor megállítottam.

- Kálmán atya szívesen elmagyarázza neked, mi történik odabenn.

Egy jelentőségteljes pillantás elég volt, hogy Kálmánnal értsük egymást. Magukra hagytam őket, beszélgettek pár percet, aztán

**újra négyszemközt maradtunk.
Hitetlenkedő, felfedező örömmel mondta:**

- Nagyon jó fej ez a pap! Olyan kedves volt! És nem csak azokat érti meg, tudod, akik fanatikusak, hanem az olyanokat is, mint én. Gyönyörű ez a zene! Tényleg élőben játszanak?! – kérdezte újra.
- Igen, tényleg. Ma este pedig találsz itt jó pár ilyen papot, és olyan embereket is, akik nem papok, de szívesen meghallgatnak, ha szeretnéd.
- Nem, nem, nekem dolgom van, sietek. Ha tudnád hova, biztosan kidobnál.
- Este tizenegyig itt leszünk. Gyere vissza, ha végeztél!

Elsiet, de pár lépés után még egyszer visszafordul:

- Ha ezt Niki megtudja!

Másnap Niki barátnője odajött hozzám, bocsánatot kért a fiú viselkedéséért. Megnyugtattam, hogy semmi problémát nem okozott, és elmeséltem, milyen hatással volt rá, amit itt tapasztalt.

Este találkoztam Nikivel, boldogan mesélte:

Tegnap délután utaztam a buszon, amikor megláttam az öcsémet. Megint részeg – gondoltam – és kértem az Urat „áldd meg és vezesd őt Magadhoz!”. Ma délelőtt találkoztam a barátnőmmel, aki elmesélte, hogy itt járt az öcsém, és...

Azóta eltelt egy hónap. Niki: „Az öcsém megosztotta velem, hogy elgondolkodik eddigi életén, megérintette a testvérek szeretete, odafordulása, hogy amit ő elképzelt: Isten, emberek, papok, az talán másképpen is működhet. Élő kapcsolatban. A szentségimádás nagy hatással volt rá, azt mondta, történt ott valami.”

Varga Laci atya azt szokta mondani, ha annyit elérünk, hogy megváltozik valakinek az Egyházzal alkotott képe, és nyitottan fordul felénk, ha szüksége lesz ránk, már érdemes volt.

(Bár „Niki” hozzájárult a történet közléséhez, nevét megváltoztattam.)

Fanyar Szilvia

Ez a találkozó is keresztelővel zárult!

RÉKA TANÚSÁGTÉTELE:

Kedves Testvérek! Szeretnék megosztani Veletek egy tanúságtételt. (Már csak azért is mert megígértem Szent Józsefnek...) A kaposvári táborban nem sok programon vettem részt, mert gyerekekkel voltam végig (időnként csak a sajátjaim álmát őriztem). De egyik este Ákos hozott egy halom papírt, és közte volt az a bizonyos Szent József közbenjárását kérő ima. Mivel már többször hallottam, MENNYIRE hatékony tud lenni Szent József közbenjárása, némi kétellyel ugyan ("de végül is mit kockáztatok?"- hozzáállással), gondoltam, teszek egy próbát. Talán sokan tudjátok, hogy jelenleg építkezünk, és a továbblépéshez szükség volt egy bizonyos agárdi telek eladásához, amivel már 1-2 hónapja próbálkoztunk, nem nagy sikerrel, és olyan biztató kijelentésekkel, hogy "hja, kérem, pang az ingatlanpiac". Nagyon értéken alul se akartuk eladni. Július 30-a környékén tehát elkezdtem mondani az imát, hogy augusztus 13-ig tudjuk eladni a telket, meghatároztam az összeget is, amit két nap múlva módosítottam, mert közben felvilágosítottak, hogy keveset kértem. Augusztus 6-án aláírták a szerződést, megvették, pontosan 1 héttel a kért időpont előtt, pontosan a később kért, azaz magasabb összegért. Szent József megmutatta, hogy tud ő többet is annál, amit kérünk. Köszönet és hála Neki a közbenjárásáért, és dicsőség az Úrnak, akitől minden jön! Jelszó: KérjeteK és kaptok!

Szeretettel:

Réka

2005. Kaposvár

Ha úgy véled, tudod, mit jelent magányosnak lenni, kérdéseidre szeretettel választ kapni, vagy szeretnél kikapcsolódní, tartalmasan pihenni, gyere el Kaposvárra. Találkozzunk együtt azzal, aki tudja

„Nem jó az embernek egyedül.”
(Ter 2,18a)

V.
IFJÚSÁGI és CSALÁDOS TALÁLKOZÓ

Az Emmánuel Közösség szervezésében

Kaposvár
2005. július 20-24.

További információ és jelentkezési lap:
TEL.: (30) 5789-777
www.emmanuel.hu
E-mail: talalkozo@emmanuel.hu

Mint múlt évben, most is a város központjában lévő, „1806-ban herceg Eszterházi Miklós bőkezűségéből, egyházi és világi alapítók s a város adakozásából a vármegye lelkes támogatásából létesült, és 1812-ben nyilvánossági jogot nyert.” nagyszerű gimnáziumban kaptunk otthont a Találkozóhoz

„Nem jó az embernek egyedül” (Ter 2,18a)

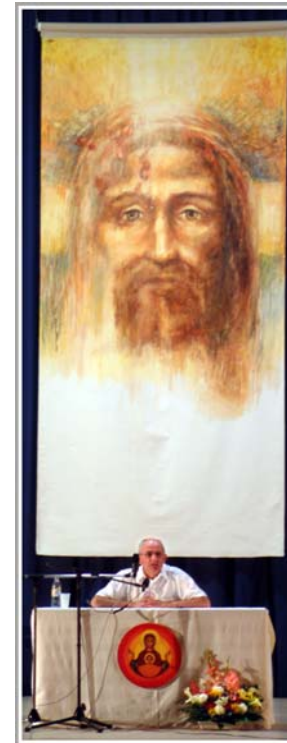
Ennek a Szentírásból kölcsönzött gondolatnak jegyében rendezte meg Közösségünk az **V. IFJÚSÁGI és CSALÁDOS TALÁLKOZÓ-t**. Kaposváron 2005. július 20-24 között.

Kaposvár, a virágos város, a szökőkutak városa talán még szebb, mint az előző két alkalommal volt, de az biztos, hogy a kaposváriak még nagyobb lelkesedéssel készültek, és még nagyobb szeretettel fogadtak minket.

A vendégek fogadása előtt a szervezők, rendezők, fogadók lelkes dicsőítést tartottak a Táncsics Gimnázium nagy előterében, és utána jöhettek a családok, a fiatalok.

Jöttek is, és a kitűnő előkészítés meg is hozta az eredményét, a több recepciós sátonnál nem kellett várakozni, mindenki hamar sorra került, gyorsan elfoglalhatta szállását. Ehhez talán az is hozzájárult, hogy a résztvevők egy része nem először vett rész ilyen találkozón.

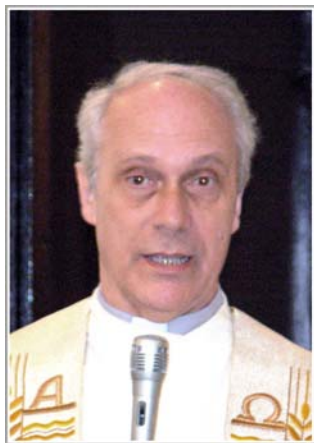

Az első nap első előadását Varga Laci atya tartotta: **Sosem vagyunk egyedül – Istennel az úton** címmel. (Laci atya tanítása és a többi előadás is hangszalagon, CD-n illetve MP3-n, kinek-kinek igénye szerint hozzáférhető).

A szentmise homiliáját **Ulrich Ágoston** atya mondta. Szavaiból emelek ki egy részletet.

A mai evangéliumnak az előzménye a magvetőről szóló példabeszéd, és annak a bevezetőjében azt olvassuk, hogy a Genezáreti tó partján nagyon nagy tömeg gyűlt össze és Jézus úgy tanítja az embereket, hogy beszáll egy bárkába, beveznek a vízbe, és onnét tanítja őket. Rengeteg ember veszi körül, nagyon sokan hallgatják, mert Jézusnak már akkor nagyon nagy híre van, sok csodát tett, csodálatos hatással van a beszéde az emberekre, és tódulnak hozzá az emberek. De Jézusnak nincsenek illúziói, nagyon jól tudja, hogy akik őt hallgatják, legnagyobb részt nem fogják követni. El fogják mondani, hogy jaj de szépen beszélt, úgy meghatott, hogy még a könnyem is kicsordult, képzeld még meg

is gyógyította azt a beteget, nahát miket lát az ember! Aztán hazamegy és utána éppen úgy él, mint azelőtt.

Semmi különös nem történik az életében.

Erről beszél Jézus a későbbiekben ennek a perikopának a folytatásában, amikor megmagyarázza a példabeszédet, hogy sok mag az útszélre esett, és az ég madarai fel-

kapkodták.

Tudta azt, hogy azok az emberek, akik ott vannak az érzelmi hatás kedvéért jöttek el, a szenzáció hajhászás miatt, nem azért, mert kinyitották volna a szívüket, és valóban befogadták volna, mint jó föld a magot és termést hoztak volna. Erről beszél Jézus nagyon keserűen, ebben a mai evangéliumi részben.

Nem Ő zárja ki az embereket az Isten országából, hanem maguk fordulnak el, illetőleg közönyösek, nem érdekli őket különösebben, nem is hajlandók arra, hogy megváltoztassák az életüket.

De azt is tudta, hogy azért lesznek, lehet, hogy kevesebben sokkal, mint a tömeg, de lesznek olyanok, akik igenis befogadják az Igét és sokszoros termést fognak hozni. Tudta azt is, hogy az Ő apostolai akik most gyengék és akik szintén nem tudják megváltoztatni az életüket, maradnak olyan gyengék, mint amilyenek voltak, mégis amikor eljön a Pünkösöd a

Szentlélek Úristen csodát fog tenni az életükben. Akkor majd megnyílnak, befogadják Őt és megtermik a maguk gyümölcsét.

A tábor programja felépítésében a korábbiakéval azonos volt. A teljes összefoglalás helyett néhány számomra érdekesebb részletet szeretnék felvillantani.

A gyerekprogramok.

Nem láttunk bőgő gyereket. Egy-két kivétellel mosolyogva mentek játszani, és alig akartak eljönni. A programban résztvevő fiatalok profi módon foglalkoztak velük. Mi volt a titkuk?

Meglestem: szeretet, türelem, gyengédség. Az meg egészen kiváló ötlet volt a rendezőktől, hogy néhány köbméter tiszta bányahomokot hozattak. A jó kaposváriak pedig úgy gondolták, hogy a szeretetet ők is kifejeznék valamivel, ezért naponta hatalmas tálca süteményekkel, és nagy kosár, válogatottan szép gyümölcsökkel igyekeztek a távolról jött gyerekeknek örömet okozni. Sikerült!

Hip-Hop.

Ez a ritmusos, zenés, tornás, táncos program méltán aratott sikert a gyerekek, sőt néhány felnőtt körében. Harsányi Eszter igazi átéléssel

mutatta be, tanította a mozdulatokat. A gyerekek, pedig vidám örömmel, sőt néha bohóckodva utánózták. És amit napokig tanultak, azt aztán a színpadon mutatták meg az összes résztvevőnek – megérdemelt sikerrel. (Két kislány, hazajövetelük után kirakott a kertbe székeket, és bemutatót tartott a nagyszülőknek a fűvön, - fehér zokniban. ☺)

Hangoló. Az idén is volt előadás a gyerekeknek. Várták, és többen kérdezték, hogy lesz-e? És Nemes László újra elhozta gyermekszínházát, új műsorral. Vele együtt mi is megszerettük a kakukk madarat, meg a locska kis verebet, és sajnáljuk a pulykát, hogy nem tanulta meg az ábécét, és nem jut be az egyetemre. Köszönjük ezt a színvonalas, dallamos, vidám gyermekműsort.

A **vidám jelenetek**, mint mindig bővelkedtek meglepetésekben. Az okos és a balga szüzek történetét – gondolom – elég jól ismerjük, több

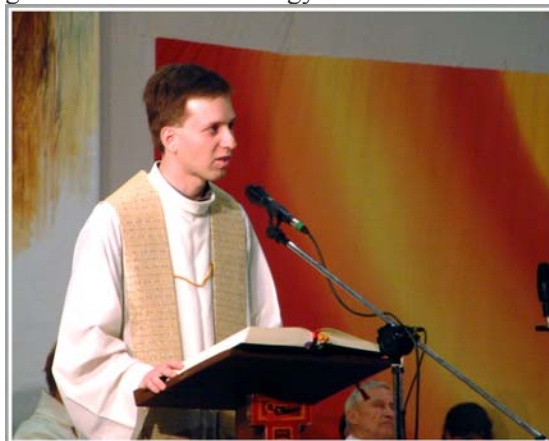
oldalról megközelítve elméltünk róla, de ahogy itt a vőlegény betáncolt a színpadra, arról az Evangélium szent leírója sem álmodott soha.

Patca. Ez az a program, amit sem gyerekek, sem szülőknek nem szabad kihagyni. A mai városi gyerek a kutyán, macskán és a csótányon kívül más állatot legfeljebb a televízióból ismer, de itt barátkozhat a magyar falu állataival.

Utána, pedig kitombolhatták magukat a derékig érő szalmában. (Este a lefekvéskor, a kisebb unokámból bőven potyogott szalmaszál.) A házi sütésű kürtös kalácsnak, pedig csak igen kevés gyerek tudott ellenállni. Alig akartak eljönni. Ha legközelebb újra Kaposváron lesz a tábor, megint elmegyünk.

A kiengesztelődési délután - est. Szokatlanul kezdődött. Kornél atya a színpadra hívta és bemutatta a gyóntatásra felkért papokat. (lássa mindenki, hogy nem emberevők) **Mohos Gábor** atyát pedig megkérte, hogy beszéljen a kiengesztelődés szentségéről. Gábor atya gondolataiból idézünk egy részletet:

A pap egy különleges ember. De nem azért, mert jobb, mint bárki más. Senkinél sem vagyok jobb, sőt, vannak nálam sokkal jobbak ezért is jó gyóntatni, mert a gyóntatáskor rájön az ember arra, hogy vannak nálam szentebbek, akiknek kevesebb bűnük van, mint nekem. De amikor minket fölszentelnek, onnantól kezdve, ha én misézek, és arra az ostyára elmondom Jézus szavait, elismétlem, hogy ez az én testem,

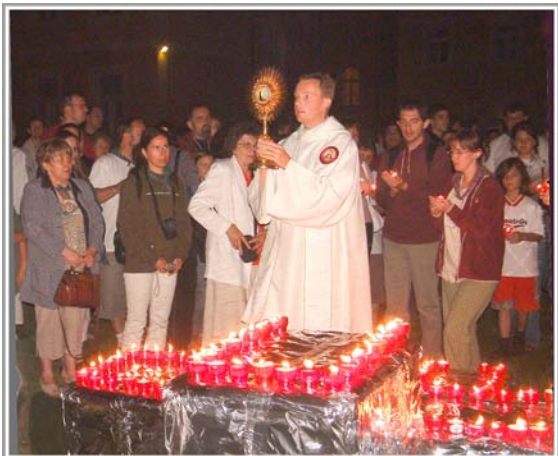
akkor Jézus megjelenik abban az ostyában. Ha a borra azt mondom, hogy ez az én vérem, akkor Jézus megjelenik, és az Ő Szent Vérévé válik. És ez a szentelésem előtti napon még nem volt így, de amikor fölszenteltek, onnantól kezdve így van. És ugyanez történik a gyónásban is. Amikor engem fölszenteltek, onnantól kezdve, ha elmondom a feloldozás szavait, akkor Jézus neked megbocsátja a bűneidet. Leveszi rólad azt a terhet, amit senki más nem tud levenni, csak az Isten.

De minket, papokat kiválasztott arra, hogy Jézusnak, az Ő Fiának a küldetését folytassuk itt az időben. Mert Jézus fölment a mennybe, de nem hagyott minket magunkra, hanem - mindenkinek megvan a közösségben a feladata, - nekünk papoknak az a feladatunk, hogy Jézus szavait elismételve az ő bűnbocsátó kegyelmét továbbadjuk nektek a szentgyónásban.

Tehát a gyónás az nem egyszerűen csak egy beszélgetés, nem egyszerűen kibeszélése azoknak a problémáknak, amik bennem vannak, hanem tényleges találkozás Jézussal, Aki engem szabaddá tesz.

A gyónás, mint szentség, egészen biztosan szabaddá tesz akkor is, ha én ezt nem érzem. Arra hívok most mindenkit, aki úgy érzi, hogy terhet hordoz, aki úgy érzi, hogy az Istentől segítséget vár, szabadulni szeretne, az bátran, nyitott szívvel és nyitott lélekkel forduljon bármelyikünkhöz, mert mi azért vagyunk itt, hogy segítsünk, és azért vagyunk itt, hogy Jézusnak a bűnbocsátó szeretetét közvetítsük.

Ez az este csendes, békés imában telt. Sokan jöttek ki az Eucharisztia elé hódolni, meggyújtott mécsesüket elhelyezni, kívánságaikat a dobozba bedobni, elvenni az igekártyát, miközben a gyóntató atyáknál, és a közbenjáró kettősöknél többen vártak a sorukra.

Az estét kis körmenet zárta: Kornél atya kivitte Jézust az udvaron felépített díszes trónusra, és mi mécseseinket helyeztük el előtte.

Utcai evangelizáció. Ez az az esemény, amiről nehéz beszélni, írni.

Gyere el, nézd meg, végy részt és meglátod, hogy az örömről, az örömről ki lehet

énekelni az utcán, hogy mindenki hallja. Meg lehet szólítani egy arra járó, nem harapja le a fejedet. Meg lehet hívni, horgászni, - érdekesek voltak az arcok, amikor a kis papírkákat kicsavarták és elolvasták.

Most még a Bolyki koncertre való meghívás is tetézte a kommunikációs lehetőségeket. El is jöttek többen a megszólítottak közül, Gondolom, hogy nem bánták meg.

A záró nap szentmiséjére **Balás Béla** püspök atya jött el velünk ünnepelni. Egy részlet az ő homíliájából:

Olyan könnyű lelki embereknek, haladóknak, felnőtteknek, hívő családoknak elszállni idealizmus irányába, és magától értetődőnek venni, hogy ezek a kicsi gyerekek mind bele fognak nőni, ugyan azt fogják csinálni, amit az anyjuk, apjuk, ősük. Mármint a kereszténységet. Nem vagyok ebben olyan nagyon biztos. Irtózatossá válnak a sebek, a minket kísérő töröttség, az áteredő bűn, és semmiképpen nem örökölhető a kegyelem. Mi még úgy tanultuk teológián, hogy nem is tapasztalható.

Csak tisztelhető, könyöröghető, időnként fölfedezhető, és nagyon megköszönendő, de nem úgy tapasztalható, mint az oxigén, vagy a gravitáció, hogy a talpammal érintem a földet, olyan fogható az Isten és a Szentlélek, ahogy mi kezdjük elmaterializálni a dolgokat. Jóval nagyobb az áhítata, a fegyelme, istenféltelme a hiteles lelkeseknek. Szóval én egy kicsit kétlem azt, hogy olyan természetesen bele lehet ebbe nőni. Át kell menni valamiféle előéleten. Nem kell

úgy megvetni a teremtést, hiszen Isten egyik kezével teremtett, a másikkal folytatta.

Megváltott, megszentelt, és amit az egyik kezével csinált, azt nem teszi tönkre a másikkal, vagy nem fölösleges az egyik, a másikkal viszonyítva.

Mondom kicsit konkrétan, mert rövid a időnk: de jó volna, ha minden magyar lelkiségnek, vagy hozzánk átjövő, nálunk meghonosodó lélekjárásnak volna egy noviciátusa, egy cserkészete: jellem, pontosság, talpraesettség, kreativitás, összetartás, a kisgyerek sorból való tudatos kinövés, felnőtt erények begyakorlására. A sarkalatos erények – okosság, igazságosság, mértékletesség, lelki erősség, és az én hobbim: egy ötödik sarkalatos: a kritika, a válogatás művészete, magasabb, értékesebb szempont szerint. Ezeket be kell gyakorolni egyszer.

Szép hagyományává kezd válni ezeknek a találkozóknak, hogy az utolsó napon a szentmise keretében keresztelőkön vehetünk részt. Most is így történt. Vica és Miklós kislányát – **Emesét**, és Kata és Fábi **Borka** lányát keresztelte meg Kálmán atya.

Köszönjük a szervezőknek, és a lebonyolításban résztvevőknek ezt a nagyszerű lehetőséget az együttlétre. És ne hagyjuk a feledés homályába merülni az élményeket, a kapott ajándékokat.

Ne hagyjuk a magot az út szélén kiszáradni. Kaposváron vetés volt, most a növekedés – a látottak, hallottak megélése, másoknak átadása következik.

Idén nem volt musical. Helyette a Bolyki testvérek adtak műsort. Láttam már róluk egy-két TV-s összeállítást, de itt, most felülmúlták önmagukat, és minden tévés bemutatást. Kitűnő ötlet volt őket hívni. Még most is a fülemben cseng: Wohin gehst du kleine Hase? Ez a négy fiatalember bebizonyította, hogy a vidámság, a jó ízlés, és a művészi igényesség jól megférnek egymás mellett.

K.J.

„KAPOSVÁR!” egyik résztvevő testvérünk levele:

19-én reggel biciklivel indultam el nővéreméktől, hogy beérjek a 11-es kezdésre, de nem jutottam messzire, Kaposszerdahely határából vissza kellett fordulnom addigra borig áztam. Így jártak többen a gyerekvigyázók közül is, mire az állomástól a Táncsics gimnáziumig értek. Ez azonban nem szegte kedvüket, vidáman segítettek az előkészületekben.

Azt hiszem, az én lelkiállapotom is jól bizonyítja, milyen klassz segítőköt kaptam. Persze, idén is voltak hibák, főleg kommunikációs problémák, amikből igyekszem tanulni.

Csütörtökön, az esti program vége felé kitalálták, menjünk el együtt fagyizni. Fagyizás után leültünk a Székesegyház elé, este 11-kor elkezdünk énekelni. Még viccelődve meg is jegyezték: most kezdődik az utcai evangelizáció!

Utolsó este, a koncert után gyerekvigyázós búcsú bulit tartottunk. A legtöbben azt mondták, visszajönnek jövőre is. Az egyik fiú szerint ez volt a legjobb dolog, ami ebben az évben történt vele. Sorban jöttek oda hozzám, megköszönni, hogy ott lehettek. Én köszönöm mindannyiuknak, és a Jóistennek, hogy küldött hozzánk illő segítőtársakat, hiszen nem jó az embernek egyedül!
szeretettel: T.Dani

Beszámolóm a 2005-ös kaposvári táborról

Azt mondhatom, nemigen tudtam, mire vállalkozom azzal, hogy gyerekvigyázónak jelentkezem a 2005-ös kaposvári táborba. Félelmeim és bizonytalanságaim között az adta a biztatást, hogy tudtam, akik tavaly voltak, jól érezték magukat, és én sem egyedül megyek le. Így indultam el, utólag látom, nem kevés nyitottsággal a szívemben. Az első különleges élményem a legelső dicsőítéskor született. Az addigi tapasztalatom a dicsőítéssel kapcsolatban nem volt meghatározó, sőt.. Most az ragadott meg, hogy némelyek milyen könnyen át tudják magukat adni az imában. Mert ez látszott rajtuk és érezhető is volt. Nem tudom, ez segített-e engem a későbbiekben, vagy az, hogy itt, az elején érezve a kontrasztot köztük és köztem, egészen őszintén tudtam ott állni Előtte. Ezután a legtöbb dicsőítést

könnyednek, de egyben szívszorogatónak éltem meg. Úgy érzem átmozgatott belülről.

Érzéseim kavargása a kiengesztelődési estén tetőzött. Nehéz volt ott lennem és engedni, hogy történhessen bennem, „aminek kell”. Szó szerint egy belső küzdelemként éltem meg. De hogy ennek így kellett lenni, arról több megerősítést is kaptam. Így az utolsó másfél nap egy különleges töltséget éreztem magamban, ami tábor befejeztével sem múlt el. Mostanra ugyan már sok minden próbálja elfedni, ezért kap nagyobb jelentőséget az, hogy időről időre visszatérjek Hozzá az imában.

A gyerekekkel való találkozás szintén sok meglepetést tartogatott. A legelső alkalommal a nyitottságuk volt, amit jó volt látni és könnyű volt élni vele. Később aztán egészen szélsőséges helyzetek is adódtak, amikor minden 'vezető' próbára tehetette találékonyságát. Azt mondhatom, hogy tanulságos volt szembesülni egymással, a gyerekekkel és önmagammal, ebben a nem mindennapi helyzetben. Most is azt érzem, amit a tábor végére sikerült megfogalmaznom, hogy munkával, pihenéssel, imával, játékkal, nehézségekkel, örömeikkel számomra minden a helyén volt ebben a hat napban.

(Daniella egyik segítője.)

/A szerkesztő megjegyzése: ez volt az első tábor, ahol minden eseményről profi videós készített felvételeket. Láttam az eredményt: kiváló minőségben!!!/

2006. Kaposvár

REMÉNYSÉG MINDENKINEK

Ha szeretnél hitetben megerősödni, ha meg szeretnéd tudni, hogyan lehetsz apostol a családban, ha tanulságot szeretnél tenni a közvetlen környezetben, ha meg szeretnél tanulni "nem hétköznapi" evangelizációs formákat, akkor gyere el Kaposvárra. Osszuk meg egymással tapasztalatainkat, örömeinket, hogy tovább tudjuk adni azt a REMÉNYSÉGET, mely MINDENKINEK szól.

VI. IFJÚSÁGI ÉS CSALÁDOS TALÁLKOZÓ
AZ EMMÁNUEL KÖZÖSSÉG SZERVEZÉSÉBEN

Kaposvár 2006. július 12-16.

További információ és jelentkezési lap:
Tel.: 30/5789-777 • www.emmanuel.hu • E-mail: talalkozo@emmanuel.hu

E találkozóra a szervezők új helyszínt találtak, távol a város zajától, a Klébsberg Kuno Középiskolai Kollégiumot.

Modern, tágas, tiszta, kényelmes. Minden tekintetben méltó nagynevű névadójához, a magyar kultúrpolitika sokáig agyonhallgatott zseniális óriásához.

Nagy tisztelettel adózunk emlékének.

Reménység mindenkiné

Ez a gondolat, ami sokakat megragad. Kinek ne lenne szüksége reménységre?

Ki nem keresi a módot, a lehetőséget, hogy megtapasztalja a reménységnek akár csak egy kis szikráját is? – Ezzel a vezérgondolattal hirdette meg az Emmánuel Közösség ez évi Ifjúsági és Családos Találkozóját – immár a hatodikat.

A helyszín ismét Kaposvár, de már nem a városközpontban, hanem új helyen, a Klébsberg Középiskolai Kollégium modern és minden igényt kielégítő épülettömbjében. A szép számmal összegyűlt résztvevők szavá is tették, értékelték a kiváló elhelyezést, a nagyszerű helyszínt.

A nyitóest már sikert hozott. A lelkes dicsőítésen Balás Béla püspök atya is jelen volt, aztán köszöntések, bemutatkozások – ki honnan jött, és egy emlékezetesen naplórészlet a tavalyi találkozóról Gombos Pétertől. Kornél atya és csapata slide show-val örökítette meg, ki miként viseli a kendőjét. Zárásnak pedig: TÁNCHÁZ!

A programok a korábbi találkozókhoz hasonló felépítésben követték egymást.

Előadások:

Varga László atya ERŐSÖDJETEK MEG A HITBEN

Csányi házaspár, Márti és Béla NE FÉLJ, CSAK HIGGY!,

Marik Jóska INDULJ ÉS MENJ, HIRDESD SZAVAM címmel – témában tartottak előadást.

Jóska tanításából egy részlet:

Ha nem vettétek észre, akkor ügyesen csináltuk, de most kibújik a szög a zsákból. Ez az egész lelkigyakorlat arról szól, amit itt fölöttem láttok. Arról szól, hogy történni fog valami kb. egy év múlva Budapesten, amire nekünk már most kell készülni, és amikor elképzeltük ezt a lelkigyakorlatot, akkor arról beszélünk, hogy kezdjük el a missziót. Kezdjük el a missziót először magunkon.

Varga Laci atya megtette velünk. Aztán folytassuk a családunkon. Erről is hallottunk. Aztán kicsit tágabb körbe léptünk, a kicsit tágabb környezetünk, a munkahelyünk, az ismeretségi körünk felé, és most azt mondom, hogy lépünk még kijebb.

Az előadásomnak a címe az ismertetőben az volt, hogy Indulj és menj, hirdesd szavam. Ez egy elég határozott felszólítás, és azt hiszem, hogy ez az egész lelkigyakorlat arról akar szólni, hogy ez a felszólítás nem csak nekem szól, nem csak a Kornél atyának szól, nem csak az Emmánuel Közösségnek szól, hanem minden egyes kereszténynek. Azoknak szól, akik itt vannak most, vagy akik otthon vannak a plébániájukon vagy az egyházközségükben, és ez a felkészülési év pedig arról szól, hogy rádöbbenünk az embereket arra, hogy mi az ő hivatásuk.

Akkor, amikor a Budapesti Városmissziót elkezdjük elképzelni, akkor először is ki akartuk találni a vezérgondolatot, és már az előző városmissziók szlogenjei és vezérgondolataiból az következett, hogy most a jövőről, a reményről kéne valamit kitalálni. Akkor elkezdtük keresni, hogy a Szentírásban hol találunk erre egy jó szöveget, és megtaláltuk a Jeremiás 29. fejezetének a 11.

versét. Most egy kicsit tágabb szövegkörnyezetben fogom nektek ezt az igét felolvasni, azt hiszem azért is, hogy megértsük, hogy tkp. hogy gondolkodik az Isten rólunk, és hogy gondolkodik az Ő népéről.

Közvetlen ez előtt a szöveg előtt kicsit meginti a prófétákat Izraelben, mert azt mondja: mert hazugságot prófétáltak nektek az én nevemben. (Jer 14,14 Nem küldtem őket, mondja az Úr, mert így szól az Úr: bizony, ha letelik Babilon hetven esztendeje, meglátogatlak titeket, és valóra váltom rajtatok azon ígémet, hogy visszahozlak titeket erre a helyre. Mert én ismerem a gondolatokat, melyeket gondolkolátok – mondja az Úr, - ékességre és nem veszedelemre vonatkozó gondolatokat, hogy jövőt és reményt adjak nektek. Hívjatok engem,

jöjjetek és imádkozzatok hozzám, akkor meghallgatlak titeket. Keressetek engem és megtaláltok, ha teljes szívetekkel fordultok hozzám. Engedem, hogy megtaláljatok, mondja az Úr, és jóra fordítom sorsotokat. Összegyűjtelek titeket minden nemzetből, és minden helyről, ahová elűztelek, mondja az Úr és visszahozlak arra a helyre, ahonnan fogságba vittelek benneteket.

Nem egyszerűen ígéretet az Úr, amikor azt mondja, hogy reményt és időt ad nekünk. Elmondja hogy honnan jöttünk, és elmondja, hogy hová mehetünk, hová mehetünk, ha Őt hívjuk, ha Őt keressük, ha hozzá akarunk ragaszkodni, ha hozzá akarunk hűségesek lenni.

Azt hiszem, sok mindent kipróbáltunk már, hogy hogyan tudjuk az életünket jóra fordítani, hogyan tudjuk a körülményeinket megjavítani. Sok mindent kipróbáltunk már Isten nélkül, és elég sok mindenről kiderült, hogy kudarcra van ítélve. Akkor azt mondja nekünk az Úr, hogy én reményt és jövőt adok nektek, ha engem hívtok és hozzám fordultok. Azt szeretnénk, ha ez a jövő évi Városmisszió erről a történetről szólna. Arról szólna, hogy Budapest népe az Úrhoz fordult, Budapest népe egy szívvel kiált az Úrhoz, és egy szívvel mondja ki azt: igen Uram, Te vagy a mi reményünk, és Te vagy a mi jövőnk!

Valamennyi tanítás olyan érdekes és értékes volt, hogy jó lenne valamennyit teljes terjedelmében –a hangfelvételek alapján-, a találkozó élményeiről szóló beszámolókkal és a tapasztalatokkal együtt, leírva közreadni.

Fakultációk: A tíznél több fakultációs csoport jól tudott a kollégium nagy területén – egymás zavarása nélkül elhelyezkedni.

Számomra Ullrich Ágoston atya *A Nő, aki tudja mit akar* című fakultációja volt különösebben emlékezetes, ebből egy-két részlet.

Az első:

Szűz Máriának van egy prófétikus szerepe: Isten azt üzeni, hogy – térj meg, legyél buzgóbb az imádságban, hagyd el ezt a bűnödöt, békülj ki az ellenségeiddel, engesztelődjék ki, higgyél a Szent Fiamban – ezek a lényeges üzenetek. Imádkozzatok egymásért. Ez nem más, mint prófétai szó. Ezt csinálták az Ószövetségben is. Az ószövetségi prófétáknak is ez volt a szava: Isten azt üzeni, térj meg! Másik oldalról pedig, ha baj van, nagy a szomorúság és nagy a kétségbeesés, akkor, pedig az Istennek a vigasztalását hozzák a próféták.

Tulajdonképpen azt lehet mondani, hogy a prófétaság az egész Egyházban kétezer év óta állandóan jelen van. Mindig vannak, mint pl. egy Teréz anya, amikor átveszi a Nobel díjat, miről beszél? Az emberi nyomorúságról. Nyissák meg a pénztárcájukat, meg a szívüket és szüntessék meg a szegénységet ezen a világon.

Ez prófétai szó volt. Megtapsolták. Minden maradt úgy, ahogy régen volt. Ez a próféták sorsa, sajnos. A Szűzanyának is ez a feladata, prófétai, Isten küldi.

Akiben nyugtalanság, békétlenség van, valahogy nincs a helyén, de a szívét megérintik

ezek az üzenetek, meghallja ezeket, akkor ezek az üzenetek valóban elérték a céljukat.

Van egy fiatalember, az édesanyja nagyon kemény volt hozzá, igazából nem kapott soha szeretetet az édesanyjától. Mindig harcolt érte, és örökké konfliktusban maradt. Egyetlen gyerek, és mindig a maximum, a maximum, mindig csak a tudás, a tanulás és minden egyéb. Gyöngédség, simogatás soha, semmi. A medjugorjei üzenetekről beszélt és azt mondja, nem szeretem ezeket az üzeneteket, olyan parancsolgatók, olyan kemények. - Tényleg? Tudod te, hogy mit hallasz? Az Édesanyád szavát. Ha az Édesanyád nem ilyen volna, akkor azt meghallanád. Először is nem szólítana meg, úgy hogy KICSINYEIM, hanem fiam, vagy ide figyelj, vagy nem tudom micsoda. Az édesanyádnak a kemény hangját hallod. És akkor küldtem neki egy pár üzenetet, - ezek is kemények? – Nem, hát ezek azért mégse.

Azt kell mondanom, hogy lélektanilag, akinek a Szűzanyával problémája van, annak az édesanyjával volt problémája, és annak az Egyházzal is problémája van, mert az az Anyaszentegyház. Ha meg tud barátkozni, és el tudja fogadni a Szűzanyának a személyét, az egész lényének a szeretetreméltóságát, az ki fog tudni békülni az édesanyjával.

A második:

Szeplőtelen fogantatás. Erre azt szokták mondani, hogy szeplőtelenül, szűzen foganta Jézust. Ez nem az! A szeplőtelen fogantatás azt jelenti, hogy akkor, amikor ő megfogant az édesanyjában, ha azt Annának hívták, akkor Annában, ő az áteredő bűn nélkül született meg, és életében nem követett el személyes

bűnt. Na most erre azt mondják, hogy ez nincs benne a Szentírásban. De benne van! Mit mond az angyal? Üdvözlégy, kegyelemmel teljes. Kegyelemmel teljes az, akiben nincs bűn. Sehol máshol ezt a kifejezést a Szentírásban nem olvassuk, csak Szűz Máriával kapcsolatosan. Szent Józsefről azt mondja, hogy igaz ember. Vagy üdvözlégy Isten embere, mondja valamelyik prófétának, vagy bírának az angyal, aki megjelenik neki. De azt, hogy kegyelemmel teljes, ezt egyes egyedül Szűz Máriának mondja, és ez azt jelenti, hogy az egész személye el volt telve Isten kegyelmével. Márpedig, ha abban bűn van, akkor ez nem igaz. Innen fejtette ki a teológia azt, hogy Szűz Mária az áteredő bűn, és személyes bűnök nélkül élte le az életét.

A harmadik:

Mit tudnék még itt mondani, mert ez egy ilyen apologetikus, hitvédő, Szűz Mária védő dolog. Még egyet hadd mondjak.

Nem szeretem, ha azt mondják, hogy Mária. Nem szeretem!

A keresztény ősi hagyomány: a Szűz.

Mert az a legjellemzőbb rá, hogy szűzen szülte a gyermekét. Biztos ismerjük az ikonokon három csillaga van a Szűzanyának a keleti képeken. A három csillag a szüzességének a jelképe. Szűz a szülése előtt, a szülése alatt, és a szülése után. Nincsen több gyermeke, szűz maradt. Ugye ezt mondják a protestánsok, hogy ott van a Szentírásban, hogy Jézusnak a testvérei, amikor Názáretben van –Máté evangéliumban felsorolnak négyet – hogy József, Simon, nem emlékszem pontosan a nevekre, hogy azok itt élnek közöttünk. Ha ez az Egyházban akadályozta volna, hogy Szűz

Máriát örök szűznek nevezzék, keleten és nyugaton, akkor ezt biztos, hogy nem engedték volna bele a Szentírásba. Már pedig benne van, és ez azt jelenti, hogy Örök szűz.

Szabadidős gyerekprogramok,

mint például **Nemes Laci** Hangoló Gyermekszínház előadása, vagy **Fésűs Éva** beszélgetése a gyerekekkel és mesemondása, a

Rippl-Rónai múzeum meglátogatása, vagy a buszos kirándulás a Szennai Falumúzeumba, mind emlékezetes volt.

Az utolsó napon, Kármelhegyi Boldogasszony ünnepén **Balás Béla püspök** atya mutatta be a szentmisét. Érdemes végigolvasni, végiggondolni a beszédét:

Érted?

Mit tett értünk?

Ebből a pár sorból szerintem nem is lehet nagyon kiolvasni, de, hogyha odafigyelek, hogy Márk evangélium 6. 7 – onnan kezdjük olvasni..... Na most, ha megnézem, hogy mi van a hetes előtt, uujjjjjjuuuuj.

Az Ausztrál filmrendezőről, a Gibsonról világszerte fél éveig beszéltek, a pénzéről is, arról is, hogy ez az ember nem normális, valami szekta tagja lehet, hogy ez horrort csinált a keresztútból, és a nagypéntekből hollywoodi módra. Még biblikus szakemberek is csóválták a fejüket, hogy ez igaz, valószínűleg így történt az ostromzás, na de ilyet filmre vinni, ilyen naturalisztikusan.

Na most légy erős. Énszerintem szegényes volt a fantáziája ennek az ausztrálnak. A valóság hujuuuuuj de mennyivel másabb. Csak talán nem ott keresném nagypénteknél, nem a fizikai kínban. Egészségügyiek, orvosok valamit bólogatnak hozzá, hogy állítólag, ha levágja a vasúti balesetnél a lábát az illetőnek a kerék, tulajdonképpen nem is fáj, van úgy, hogy nevetgél, még a mentőkkel eldiskurál. Nem ordít, mert abban a pillanatban a szervezet endorfint termel, valami olyan ellenanyagot,

ami fájdalomcsillapító. Az agy azonnal működik, a szervezet védi önmagát. Később aztán látja a csillagokat, de az más.

Én nem a nagypénteknek a testi horrorját nézem elborzadva, hanem a názareti jelenetet, amit a Márk evangélium előző, most nem olvasott soraiban találunk. Hazamegy, tele emlékekkel, tele mosollyal, tele tervvel, vággyal, hogy mit fogok én nektek mondani, adni, szegény hazám földhözragadt kis falusiak, de jókat fogunk éjszakába nyúlva beszélgetni, allelujázni, és köll a kutyának. Nem törődnek velem! Nem próféta a saját hazájában. Na, most lehetne csinálni megsértődve egy mennybemenetelt, egy áldozócsüörtököt. Jó hagyom az egészséget,

lerázom lábamról a föld porát, találok én még a teremtésben valószínűleg élőlényt, vagy ha nem, akkor indítunk, egy új evolúciót, annak új csúcsával, egy újfajta homo sapienssel, aki majd befogad.

Nem ezt csinálja!

Szerintem iszonyúan fáj, ismétlem, a filmrendezőnek erre nincs fantáziája. A kétezer év alatt a Katolikus Egyház produkált öt darab titkot a fájdalmas rózsafüzérbe, de ez nincs benne. Ezt valahogy nem vették észre. Hogy, hogy tud fájni, amikor a párom nem fogja föl, amikor a gyerekeknek nem tudom átadni, amikor a munkahely meg se rezzen, amikor a Magyarország fordítva szavaz, és hátrafelé menetel, amikor a papok kiforgatják azt, hogy mi mit akarunk, hogy a püspök nem érti, meg Rómának kell magyarázni valamit. Jujj, de tud fájni az ilyesmi.

Ebből a háttérből kérdezem újból, hogy érted ennek a súlyát, amit olvastunk, gyönyörködsz benne? Hogy ezek után nem ment el a kedve, hanem pont fordítva, mint a régi hadseregben mondják a huszároknál, hogy ha az a paripa meghallotta az ismert trombitajelzést, hát szinte beleremegett összes porcikája, mert akkor rohanunk, mert akkor indulunk. A ló még jobban tudta, mint a huszár. Valami ilyesmi az evangélium, szinte trombitaszó. Utolsó ítéleti főlrázó szignál, hogy induljatok kettesével, nehogy még egyszer ez a botrány bekövetkezzen. Előkészített terepre érkezzen majd később az, aki fölkent, küldött apostol, mert ez most még valami próbaút, próbatanítás, még nullszéria. Ez akkora hír, hogy az Isten a mi minden butaságunk, mocskunk, korlátunk ellenére, szóba áll, szeret, újból és újból megbocsát.

Az irgalom akkora hír, hogy ezt kettesével kell hirdetni. Nem a módszert másolnám le, az olyan kisgyerekes, hadd ne mondjam, hogy melyik közösségünk gyakorolja ezt, hogy jelenleg is kettesével csönget lépcsőházzól lépcsőházra, és hirdeti az Igét, és a lakók vagy megmosolyogják, vagy szó nélkül kirúgják őket, csendes bolondokat. Nem a módszert kell másolni, hanem ezt a határtalan ritmust átvenni, ezt a szívet, hogy van hazám igenis, és nem mondok le róla, és nem átkozom el ezt a bolygót. Nem disszidálok róla kegyelmi élet címen, megtérés címen, nem hagyom ott a munkahelyem és a barátomat, és az előző közösségemet.

Nem vagyok hajlandó sehonnán leszakadni. Ez volna az életidegen és Krisztus idegen szektás magatartás. Nem! Hívő vagyok, katolikus vagyok, és minél inkább megyek bele ebbe a misztériumba, annál inkább rokonom mindenki. Gyönyörű, aki ismer, bólint majd rá, aki nem, az lapozzon bele Sík Sándornak **Bocsásd meg nekem** című verse, hogy bocsásd meg Uram, hogy jobban szerettem nálad a meggyet, a mézet, a hársfavirágot, és akkor sorolja, sorolja még a gyönyörűséget, a világban, a tudományban, a parasztdalnak a furulya szavában, a világ bölcsességében, de behunyhattam a szememet előlük, amikor belőlük Te néztél énrám?

Minél misztikusabb valaki, annál barátságosabb. Annál inkább kultúremler, annál inkább büszkesége hazájának, szerzetesrendjének vagy lelkiségének. Nem szakít, gondolok a francia jezsuitára Teilhard de Chardin-re, aki aztán igazán messze járt a spanyol misztikusoktól a mongol sivatagban,

és a primitív homoktengerben, ahol mások esetleg katonai felvonulási terepet sejtének, esetleg olajat a föld alatt, ő oltárt lát a sivatagban, és egy világmisét ír le – **Mise a világ felett** című gyönyörű írására gondolok.

És Charles de Foucauld nem ugyan ez volt? És mennyi, de mennyi régi és mostani nagy közülünk...

Illeszkedjünk ebbe bele, a barátságos kereszténységbe, hogy valami gyönyörűség lett ránk bízva, és nem kell nekünk dupla fölszerelés, tartalék. Tulajdonképpen ezt mondja Jézus a Márk evangéliumban és a párhuzamos helyeken, hogy nem vadakhoz

mész, hát ez nem egy túlélő expedíció kereszténynek lenni. Isten teremtése ő is csak még szunyókál, még nem vette észre, hogy milyen jó dolga van. Mint egy félálomban lévőnek picit megveregetem a vállát, vagy megsimogatom a fejét, hogy ébredj, hát csodálatos dolog amiben részesülünk mi mindannyian. Ez a misszionárius, aki odakacsint a másikra. Megtanítja őt nevetni,

mosolyogni, élni, még jobban, mint ahogy eddig csinálta, vagy ha eddig rosszul csinálta, akkor szelíden hívogatom egy jobbra, amit én magam bemutatok magamon.

Telefonba üvöltött velem a budapesti riporter, amikor egyenes adást provokált ki, hogy én Kaposvárról beszéljek a budapesti rétegrádióban az egyháznak a kampány és választás alatti viselkedéséről. Mondom, nagyon szívesen. Nahát negyedórát bírták, utána szétkapcsolták a vonalat, hogy köszönjük, lejárt az időnk. Ott mondtam, hogy: uram, jól gondolja meg, hogy mi forog kockán? Hát alig van már fiatal. Valóban becsukják az iskolákat, mert nincs tanuló. És valóban zuhanunk lefelé, mert nincs dolgozó. Nincs Magyarország már. Gondolják meg, hogy akkor a maradékkal mit csinálnak? Azt is személyes sértésnek vette, hogy én mi jupon stigmatizálom őt, mi jupon mondom azt, hogy az ő házassága nem jó házasság? Mi jupon mondom fél Magyarországról, hogy erkölcstelen. Mondom: uram, nem ezt mondtam, hanem azt mondtam, hogy én elfogult vagyok, vagy más szóval foglalt vagyok. Akkora információ birtokában vagyok, hogy én segíteni tudok önnek is és fél Magyarországnak.

Evvel az öntudattal, örömmel menjünk. Van nekünk bőségesen mondanivalónk, rengeteg kincsünk, kipróbált és győztes márkák, isteni garanciával. És ahogy Jézus Krisztus nem rázta le a lábáról a föld porát, ezt az Ő szelíd vigaszát, tanácsát nem kötelező elfogadni, hogy lépten-nyomon hátat fordítsunk és jelenetet csinálunk, hogy jó,

tovább akkor nem tárgyalok. Igenis tárgyaljunk tovább, mert lehet, hogy tegnap rossz napja volt, és ma elment a front és kicsit könnyebb lesz.

Vegyük át ezt az örömet. Ahogy az elején is mondtam, olyan egyszerű szerintem.

Hóvirágok tüntetnek az erdő szélén, cinkék támadják a telet, füvek rohamozzák a világot, és győznek a keresztények!

Amen.

A püspök atya beszéde után keresztelő volt. Szép hagyomány, hogy minden családossal találkozó zárómiséjén egy kis testvérünkkel gazdagabb lesz az Egyház. Most Tóth Ágostont tartotta keresztanyja Fanyi, a keresztvíz alá. Kornél atya keresztelte a gyermeket.

Ennek a találkozónak a programja talán kissé lazább volt, ezért több lehetőségünk adódott kötetlen, sokszor nagyon bensőséges beszélgetésekre.

(KJ)

Beszámolók Treer Mária gyűjtéséből

A három éves gyerek, mint Isten prófétája

Szomorú szívvel érkezett egy asszony. Elvetettként szinte zavarta, hogy mindenki oly jókedvűen vesz részt az eseményekben. Úgy érezte, hogy őt nem szereti senki, elhagyott, csalódott. Idejövetele előtt az önpusztítás gondolata is megfordult a fejében. De kapaszkodott, hittel próbált kapaszkodni Jézusba, akit ismert, szeretett. Gyakran ment a kápolnába, könyörgött, hogy érezhesse, van azért valaki, aki őt is elfogadja nyomorúságaival együtt. Jézus szerető jelenlétét különös módon tapasztalta meg. Ahogy felért vagy felment a szobájába, s a hosszú folyosón megállt előtte egy kisgyermek, felnézett rá, a következőt mondta: „Néni, én téged szeretlek!”- és szaladt tovább. Ez az asszony úgy érezte, hogy benne most Jézus személyesen neki üzent, s öröm költözött szívébe.

Kiengesztelődni sohasem késő

Ezt a történetet egy résztvevő mondta el nekem.

A pedagógus idősök otthonába jártam hetente egyszer diétás tanácsadást tartani.

Az idős betegekkel életmódváltásról, bizonyos szokások megváltoztatásáról beszéltem. Természetesen figyelembe vettem, hogy az illető ateista, vagy vallásos.

Egy alkalommal megkeresett egy már 10-15 éve ott élő tanár azzal a kéréssel, hogy segítsék neki meghalni. Ő már „sem élni, de meghalni” sem tud.

Teljesen megdöbbentem a kéréstől, de abban a pillanatban gondolkodás nélkül adtam a választ:

- Ha van haragosod, bocsáss meg neki!

- Ha rád haragszanak, kérj tőle bocsánatot!

Egy hét múlva, amikor újra mentem és kerestem őt, azt a választ kaptam, hogy amikor az elmúlt héten itt jártam nála, másnap reggelre meghalt, örökre elaludt.

Horváth Ferencné, Erzsi

Nagy változás történt azóta

Az elmúlt évi Emmánuel találkozón a kisebbik fiammal vettem részt, akinek ez nem volt önkéntes döntése.

A dicsőítésen passzívan állt mellettem, úgy, mint aki azt mondja: minék vagyok én itt, úgysem fogom felemelni a kezem.

Meglátta ezt a passzivitást a diakónus Ferenc atya, aki magával hívta egy beszélgetésre. Utána mintha kicserélték volna: tapsolt és halkán mintha énekelt volna is, nagyon meghatódtam rajta.

Nagy változás történt azóta az életében: Antiochiás csoport tag lett. Megtanult 4 hónap alatt gitározni. Most éppen Medjugorjéból fog megérkezni a fiatalok csoportjának kirándulásáról. Gitáros misén és egy hetes lelkigyakorlaton vállalt gitározást önkéntesen. Bohárné Marika

Leglátogatottabb fakultáció: az uszoda

Délután 2-4-ig megtelt a medence gyermeküket úszató apukákkal, méltóságteljesen a métereket úszva megtevő komoly felnőttekkel. Az életkor 0-80 év. Itt a gyerekek nem kis örömeire, beugráháltak a vízbe. Ettől senkinek nem lett baja, mert azokra is figyeltek, akik nem túlságosan élvezték csobbanó jelenlétüket.

Ha azt gondold, hogy a Szentlélek is pihent, akkor tévedsz. Láttam egy nagypapa korú férfit, aki - miközben nem rég úszni tanult unokáját szemmel tartotta, - kezében azt a gyónási előkészületi füzetet forgatta, amit a kiengesztelődési délutánt megelőzően osztogattunk.

„A Lélek ott fű, ahol akar!”

Beszámoló Lehocki Zsuzsától:

Tegnap esti házicsoportunkon sikerült összeszedni pár gyöngyszemet, ezeket most közkinccsé teszem. Előre engedem azokat, akik még nem a Közösségünk tagjai, de egy ideje már részt vesznek ima alkalmainkon és most voltak velünk először Kaposvárott.

Bauerfeind család:

Zita: Ámulatba ejtette a többgyermekes családok nyugalma és külön figyelte is ezeket a családokat a találkozó végéig. Meglepte, hogy nem látta őket kiborulni.

Nem saját erejükből tudják ezt véghezvinni biztos! A tanítások nagyon tetszettek neki, meghallgatná még párszor őket! A műhelymunkákon is sokat kapott. Nevelési témákban vett részt gyakorló pedagógusként és két kisgyermek anyukájaként is ez vonzotta. Eljutott gyermekisére - először zúgolódott, majd a bábozás feldobta és nagyon tetszett neki az egész mise! Megjegyezte, hogy igaz csak két papja van a közösségnek, de kitesznek 10-et az aktivitásukkal.

Csaba: Egy kicsit izgult az úttól, gyerekekkel először utaztak ilyen hosszú úton busszal, de nagyon ügyesek voltak a gyerekeik. A kezdeti problémák után nagyon tetszett neki a szervezés és úgy az egész minden. A napi

beosztás is jó volt számára. Új volt az is, hogy a két gyermekük mellett kilencven százalékban majdnem mindenki részt tudott venni! Marik Jóska műhelymunkája megfogta. Megdöbbenette, hogy a megtérést mennyire a barátok segítik elő és nem a szervezett találkozók, vagy a média. Kornél atya egyszer ezt mondta neki, kérje Jézust, hogy minél jobban egyesüljön Vele a szentségimádás alatt. Úgy érezte, összetörték, és porrá zúzták, hogy új embert tudjon az Úr alkotni. Varga Laci atyában megfogta, hogy átimádkozza az előadásait.

Tesity Boros Edit: nagy áldás volt számára, hogy az egész családja együtt tudott eljutni erre a találkozóra. Bár férje helyettesítése az utolsó pillanatig bizonytalan volt, de már ott megtapasztalták a gondviselést, azáltal, hogy mégis sikerült elintézni. A férje eleinte túl katonásnak találta a nap menetelét, pl. időben odaérni, de az idő múlásával és férje szívének "puhulásával" egyenes arányban már ő volt az, aki a gyerekeket meg Editet is figyelmeztette, hogy indulás, ne késünk el.

Edit nem akart a férjével kapcsolatban erőltetni semmit, és Isten nagy kegyelemmel ajándékozta meg, mert férje életgyónást végzett önként és hosszú idő után a vasárnapi misén megáldozott. Edit sokaktól sokat kapott a beszélgetések során, de kiderült ő is tudott más családoknak adni magából. Ő is sokszor megdöbben a nagycsaládosok szeretetén, egyszerűségén. A műhelymunkákon megdöbben azon, hogy a homeopátiás szerek és a természetgyógyászati dolog nem kedves az Úr előtt.

Lengyel Timi: Gyerekprogramon szolgált a 0-3 éves korosztállyal. Sikerült több emmánueles testvérrel beszélnie. A szolgálatok mellett is sokat kapott az Úrtól lelkileg. Minden nap eljutott szentségimádásra. Varga Laci atyával volt egy nagyon jó lelki beszélgetése.

Lengyel Móni: Nagyon várta már Kaposvárt, de megijedt az elején egy kicsit, amikor megtudta, hogy nem a 7-11 évesekkel lesz, mint eddig, hanem a 0-3 éveseknél kell segítenie. Tapasztalatlannak érezte magát ehhez a korosztályhoz, de nagyon jó lett a végére.

Volt egy gyerek, aki csak nála akart lenyugodni. Ez sokat jelentett számára.

Minden nap legalább egy órát ott volt az Úr előtt szentségimádásban.

Kiengesztelődési este imát kért és a kapott igé pont választ adott a benne levő dolgokra. A gyerekvigyázó csapatukkal jól összejött.

Szabó Andrea: Kaposvár előtt derült ki számára, hogy az egyik iskola tovább nem fogja alkalmazni, mint kémia tanárnőt. Idegesen, feszülten indult neki az útnak.

Rövidebb időket sikerült tölteni szentségimádáson. Amikor pénteken a vajdaságiak vezették a dicsőítést nem nagy ihlete volt felmenni sem a színpadra, de mégis megtette, majd még "mikrofonba" is "kellott" imádkoznia, de túlélte. A kiengesztelődési estén gyónt és utána szeretett volna egyedül lenni, ami kisebb akadályok után sikerült is. Azóta is hordozza a szívén az ígéket, amelyeket kapott a közbenjárás alatt és egyik prófécia is úgy érezte neki szólt. Több órán keresztül beszélgetett azzal a testvérrel, akin keresztül az Úr üzent, hogy tisztábban lássa, és jobban megértse az üzenetet. Hazafelé az úton párszor kiborult, de nagyon megörvendeztette pl. az, hogy Csaba és Zita kislánya sokszor nála kötött ki, ami számára azért volt jó érzés, mert általában a kicsi gyerekek nem "zsongják" körül.

Azt hogy mi mit éltünk meg, mint Lehocki család majd egy másik alkalommal.

Jó volt Veletek lenni!

Üdv.

Zsuzsi és a fiúk

Szervezés, vagy Kegyelem?

Mária vagy Márta?

Sajnos az idei találkozón csak nagyon rövid időre tudtam eljönni. Két dolgot azonban így is meg kellett állapítanom: itt működik a Kegyelem és, hogy jó a szervezés. A Kegyelmet megtapasztaltam, a szervezésre tett megjegyzésem pedig más dologból adódik: művelődésszervező szakon diplomáztam ide- s tova két éve. S bár ezt a hivatásomat nem gyakoroltam, attól még a vér nem válik vízzé. („Az utóbbi időben csak sablonszövegekben beszéltem, de mostantól „mintha kicseréltek volna” (ez egy önkritika volt a fogalmazásomra nézve) (lásd: „a vér nem válik...” kezdetű hasonlat) (most mondják a hátam mögött, hogy ez nem is hasonlat volt, hanem metafora... Tessék, még a műfajokat se tudom).

Szóval, ha belépek egy éppen folyó rendezvényre szinte akaratlanul is körbenézek, megfigyelem a technikai háttér megteremtése és a lebonyolítás során alkalmazott megoldásokat, ötleteket. Ezeket megkritizálom, vagy éppen olyan dolgokat

tanulok belőle, amelyeket későbbi munkáim során alkalmazni tudok. Félreértés ne essék, nem akarom kielemezni a találkozót szervezési szempontból, ugyanis ez nem az én tisztem, ráadásul annyira nem is értek hozzá, hogy a teljesség igényével ezt megtegyem és egyébként is, ez más fórumra tartozik. Ám azt mégis szóvá kell tegyem, - ha már a fórumoknál tartunk, hogy szakmai szempontból is megért volna annyit, hogy egy ilyen megvilágításban is helyet kapjon a találkozó mondjuk a Magyar Művelődés című tematikus folyóiratban.

Összefoglalva mondhatom, hogy művelődés-szervezőként is élmény volt. Ám nem ez a most következő rövid tanúságtétel lényege. Az „alcímadó” két bibliai személy: Mária és Márta történetében Márta sűrűforog, kiszolgálja az Urat, miközben Mária Jézus lábához telepedik és hallgatja, amit tanít. Részben az előbbi történet kapcsán vetődött fel bennem a kérdés: Mi a fontosabb? A szervezés vagy az ima és az Isten ajándékai? Rá kellett jönnöm, hogy a kérdés feltétele is olyan badarság, mintha azt kérdezném, hogy: Mi a fontosabb? Az üveg, vagy a bor? A jó válasz szerintem az, hogy a bor a lényeg, de az üveg adja a formát és nélküle a bor szétfolyna és használhatatlanná válna.

Nem mondom, hogy az Úr kegyelme a találkozó nélkül nem működhetett volna. A „Szél ott fúj, ahol akar”, Isten ott ajándékozik, ahol akar. Azonban az, hogy egy helyen, ennyi ember összejöhetett, és az, hogy volt, aki a testvérektől kért közbenjáró imában, más a tanításokban, fórumokon, megint más a szentségimádás folytán kaphatott kegyelmet, nem jöhetett volna létre, ha valakik mindezt

meg nem szervezik. Vagyis az Ő nagyon kemény munkájuk révén létrejött az a keret, illetve forma (a boros hasonlatnál maradva: „üveg”) amelyet aztán az Úr megtölthetett tartalommal, magával a lényeggel, vagyis az ajándékaival (a borral). Mi ebben a tanúságtétel? Az most jön: olyan jó volt látni és átélni, hogy a szervezők által létrehozott keretben illetve formában (a találkozó) milyen gyönyörűen ajándékozott meg minket (engem is) a Jóisten. Ez így igazán itt megvalósult és talán máshol így nem tudott volna. Ezt köszönöm meg az Istennek, s a szervezőknek is.

Végezetül egy kérdés: ha mi emberek megteremtjük a formát, azt vajon mindig megtölti az Úr? Nem tudom. Egy dologban erősen hiszek: most így történt. Ám ha már az ima fontossága is szóba került: azt gondolom, hogy mindezt igen sok a találkozót megelőző, és háttéríma segítette elő.
Brolly Péter - Kaposvár

2007. Kaposvár 2008. Kaposvár

Ebben az évben a **budapesti Városmisszió** volt a tábor, de ne gondolja senki, hogy kibírtuk Kaposvár nélkül.

Reményt és jövőt adok nektek előkészületi napokat tartottunk a budapesti Városmisszióra.

A MÁV kollégiumban gyűltünk össze, most ez esetben „zártkörű” programra: a közösséghez tartozók, és az Emmánuel városmissziós részvételének segítségével jelentkezett testvérek. A programnak több része volt: Varga László atya lelkigyakorlata a Szent Imre templomban, a Váci utcai misszió előkészítése, ének-zene tanulás és gyakorlás, animátorképzés, a Váci utcai dekoráció megszervezése, Nyíry Gábor és Rita előadása a misszió során felmerülő „rázós kérdések”-ről, tánctanulás az udvaron, Jób nagyszerű liturgia-elméleti tanítása, és Kálmán atya beszámolója a riskatáborról.

Városmissziós zenei részvételünk főpróbájának lehetett tekinteni a Szent Imre templomban az esti mise énekes és zenei szolgálatát. K.J.

Isten országa közöttetek van.

Ákos írta még 2008 februárban:

Gondolatok a nyári táborról

- 2001. Piliscsaba. Így kezdődött. Itt vettem részt először a Közösség nyári nyitott táborában. Ekkor Ábel még pocaklakó volt, s a Siemens-ből éltem. Kiemelkedő élményem, hogy itt ismerkedtem meg Kertész Ferivel. A 2002-es évet kihagytuk, majd 2003-ban mint a tini program felelősei bukkantunk fel. Remek programot jelentettek számunkra a fiatalok. Bár nehezen indult, lassan oldódtak fel, a tábor végén már a szabadidőket is együtt töltöttük. Követelték a játékokat. Éveket fiatalodtam közöttük. (Ezt később, mint főszervező, visszaöregedtem, sőt lassan meg is haladom a koromat.)
- És jött a „végzet” Szentkereszty Laci személyében. Az ő felkérésének eredményeképpen 2004-ben már az én vállamat nyomta a főszervezői feladat. Főnök lettem. Hurrá!? Vagy inkább mégsem???

- Minden egyes tábor úgy fejeztem be, hogy itthon Rékának hosszasan fejtegettem miért és hogyan nem vállalom a következő évet. S tessék, 2008-at írunk, szervezem a tábor, s tudom, hogy 2008. július 12-én délutántól szegény párom egy héten keresztül hallgatni fogja dűnnyögésemet. (Mintha nem morognék amúgy is eleget.) Ki fogom fejteni, s logikusan levezetem, milyen hiányosságokat tapasztaltam, hol ütköztem falakba, mit kellett volna máshogy csinálni. Majd indul a 2009-es tábor szervezése. Velem vagy nélkülem, nem tudom. (Ha teljes indukciós bizonyításban gondolkozom, akkor velem.)
- Egyszer egy kedves ismerősöm azt mondta, hogy ő minden vasárnapi miséről hazavisz egy gondolatot, függetlenül attól, ki tartotta és hol volt a mise. Úgy gondolom, a kaposvári tábor is egy kicsit hasonló: sok mindenben a „megszokott” és mindig akad valami újdonság. (Az idén például az étkeztetés lesz új.) Ugyanazt csinálom, mégis más.
- Hol tartunk? Az elején. A szórólapok készülnek / elkészültek (A megfelelő rész aláhúzendó!) Jön az emberek személyes meghívása, melyben nagy szerep jut Mindnyájatoknak. Nincs hatékonyabb módszer arra, hogy az

idén is megtöltsük a Klebelsberg Kollégium szobáit, mint a megszólítás, személyes tanúságtétel. (Azért készül plakát is.)

- Szükség van Rátok! Mindenkire. Mindenkinek lesz feladata. Nincs fontos vagy kevésbé fontos feladat. Lehet, hogy én képes vagyok viszonylag egyszerűen átlátni bonyolultabb feladatokat is, de nem tudok megszólítani embereket; rengeteget tudok beszélni, de nem tudok beszédesen hallgatni. Melyik a fontosabb? Egyik a másik nélkül nem teljes. Néha egy mosolyra nagyobb szükség van, s többet jelent valaki számára, mint a legbombasztikusabb előadás.
- Nem vagyok egy könnyű eset. (Erről Réka lassan könyvet írhat :-). Kemény a fejem, szögletes vagyok, s konokságért sem kell a szomszédba mennem. Ez néha előny, néha hátrány. Nagyon nehezen kérek, s nem egyszer inkább megcsinálom magam, minthogy kétszer jöjjelek elő ugyanazzal a problémával. Biztosan fel fogok tenni a listára feladatokat, melyekhez segítséget kérek. Másodszor még esetleg megismétlem, de többször nem. Talán rossz tulajdonságom, hogy nem megyek az emberek után a feladatokkal. Ezért nagy segítség

számomra, ha a feldobott labdát leütitek. Köszönöm.

- Lassan kezdjük az igazi hajrát. Össze fognak csapni a hullámok a fejünk felett. De együtt nem tud elsodorni.
- Végül egy vicc. (Aki esetleg hallotta, az keressen meg a legközelebbi Emma-napon, s mesélek neki olyat, amit nem ismer.) Kató néni elgaloppozik az orvoshoz a leleteiért. Az orvos igen komoly ábrázattal fogadja, és csak hosszas unszolásra hajlandó elmondani az eredményt:

„Hát, Kató néni sok jót nem mondhatok. A lába trombózisos. A cukra olyan magas, hogy cukrászdát nyithatna. A veséjében akkora kő van, hogy kőbányát lehetne rá telepíteni. S emellett a szíve! Az EKG görbe papírját össze kellett gyűrnöm, hogy legyen benne görbület.

Kató néni a hír hallatára felkiált:

”Doktor úr! Mondjon valami biztatót!”

”Hajrá Kató néni!”

- **HAJRÁ EMMA TÁBOR!!!**

Ennyi volt az előzetes!

HETEDIK TALÁLKOZÓ – KAPOSVÁR 2008.

„ISTEN ORSZÁGA KÖZÖTTETEK VAN.”
(LK 17,21B)

VII. IFJÚSÁGI ÉS CSALÁDOS TALÁLKOZÓ

AZ EMMÁNUEL KÖZÖSSÉG SZERVEZÉSÉBEN

KAPOSVÁR
2008. JÚLIUS 9-13.

TE IS RÉSZTVEVŐJE ÉS ÉPÍTŐJE VAGY ISTEN ORSZÁGNAK.

- HA MEG SZERETNÉD TAPASZTANI, AMIT JÉZUS IGÉRE.
- HA SZERETNÉD PASSZÍV SZÉMLÉLŐDŐI AKTÍV ÉPÍTŐJE LENNI.
- HA TÁRSASÁG SZERETNÉL, HISZEN ÉDESÉBEN A MUNKA KÖZÖSSÉGBEN.
- HA MINDEZT NEM HÍSZED, DE KÍVÁNCSI ÉS NYITOTT VAGY.

AKKOR SZERETTEL VÁRUNK ÖT KALANDOS NAPRA, AHOL A TARTALMAS PROGRAMOK
MELETT LEHETŐSÉGED VAN PIHENÉSRE, SZÓRÁKOZÁSRA IS.

Információ, jelentkezési lap:
30/5789-777
talalkozas@emmuel.hu
www.emmanuel.hu

Újra Kaposvár. Valahogy ez a szó kezd már egy fogalomná válni a Közösségben. Ebben a városban, ahol annyi ajándékot kaptam/kaptunk, újra összegyűlik a zsibongó sokaság az Ifjúsági és Családos Találkozó – immár hetedik alkalmával.

Ismét a modern, és minden kíváncsnak megfelelő **Klebelsberg Középiskolai Kollégium** adott otthont a Találkozónak, Kaposvár szélén, távol a város zajától. A szépen gondozott kertben a zölddel

körbe ültetett Nagy Magyarország közepén Csikós Nagy Márton tölgyfából faragott haranglábja fogad. A harangláb tövében a Szűzanya a kis Jézussal, mellettük Szent István kardja és a Szent Korona.

Az előkészületek, most is több mint fél évvel korábban kezdődtek – a legkülönbözőbb előszervezések, aztán az idő múlásával már olyan kulcsfontosságú kérdések is felmerültek, mint a színpad megrendelése, a „kajajegyek” nyomtatása, a kítűző madzagok színe, és még folytathatnám – úgy, ahogy előző években is volt.

Megpróbáltam az emlékeimet – a teljesség igénye nélkül – összeszedni.

2008. július 9. Szerdán délután kezdtek jönni – egyre nagyobb számban a résztvevők. Köszönhetően Edit rendkívül alapos, minden részletre kiterjedő előkészítésének, senkinek nem kellett várakozni, percek alatt mindenki megkapta kítűzőjét, szobaszámát, „kajajegyét”. Hogy ez mit jelent, azt jól jelzik az alábbi adatok.

A találkozón 404 regisztrált résztvevő vett részt 185 gyerekkel, ebből 80 közösségi tag, 130 „közösségi gyerekkel-unokával”, rajtuk kívül 49 napijegyes résztvevő volt, felnőtt-gyerekek együtt számolva.

A nyitóestet Ákos vezette, köszöntötte a résztvevőket és elsőként **Balás Béla** püspök atyát kérte fel szólásra:

„Amikor Pál Efezusba érkezik, rajongók körülötte, ahogy illik, megkérdezi,

hogy kaptátok-e a Szentlelket? Magyarul így mondanám, hogy pökni-nyelni nem tudnak, fogalmuk sincs, nem is hallottak róla,

Amikor, ezt, ki tudja hány századszor újból olvastam nemrég, az villant be, hogy mekkora különbség van keresztelkedés és a bérmálkozás között. A hittanban úgy egybe nyaláboljuk Krisztus Urunk által elrendelt szentségek kegyelmet közölnek, tulajdonképpen ugyan az, mint a hét, csak fokozás és alkalmazás, beavató szentségek: keresztség, bérmálás, eucharisztia – tudjuk hittanból – és mégis, mintha világok választanak el a két típust, aki csak keresztelkedett, vagy aki keresztelkedett és bérmálkozott.

Keresztelkedés mit jelent? Nagyon konyhaian így mondanám: anyanyelv, kanállal evés, lábbon járás. Ha az anya jönnek látja, és maga is ilyesmiket csinál, akkor átadja a gyerekének, ehhez joga van, sőt ez kötelessége is, és nem is kell nagyon magyarázni, se

védni, se hirdetni. Így van. Egyetlen születésen se válogatnak a bébi porontyok, hogy milyen anyanyelvű szeretnék lenni – én szláv, vagy latin.... Nem. Nem kérdezik, fűtyülnek a jogaira, játszanak vele, és menet közben övé lesz az anyanyelv. Majd ha 18 éves lesz és szembezáll az anyjával és a fajtájával, és a hazáját is valahogy megutálja, akkor választhat mást is. Miként 18 éves korában eldöntheti, hogy elég volt a kétlábúak terrorjából, én átmegyek négy lábúba és hempereg és próbál kutyát utánozni, ugyan így szakit hat a kanállal evéssel is, hogy én megpróbálok lafatyolni, tenyérrel belecsapni a főzelékbe. Ez már az ő számlájára történik. Visszatérek – a gyermekkeresztelést nem kell védni. Minden tiszteletünk a baptista egyházzé, tudjuk, hiszen a katekumenátust újból fölfedezte a római egyház, és egy egész mozgalom ráépült erre az ébredésre és kegyelemre: a neokatekumenális út, tehát tudjuk, hogy mi az értéke a felnőtt keresztelésnek, na, jó de hát, amikor a magzatot annyi támadás érheti a dohányfüsttől kezdve, az aidsen át a bömbölő televízióig, hogy belereszket az a kicsi, akár látszik, akár nem látszik. – Ha ennyi támadás érheti, akkor miért ne kapjon Szentlelket, miért ne legyen az ég is vele minden áldásával. A latin egyház kitart a gyermekkeresztelés mellett, mostani gyakorlatunk: is – is.

Na jó, de hadd mondjak valamit, ez körülbelül úgy viszonylik a bérmáláshoz, mint ha elmúlt hetekre gondolok, Bernbe, Bázalbe vagy Bécsbe jelentkezne egy csapat, hogy rámegyek a gypszyenyegre, telve a lelátó, közvetít a TV, és azon a jogcímen megy rá a gypszyenyegre, hogy tudunk járni, anyukánt

megtanított. Kösz! Hát nem azért van az Európa bajnokság, a focihoz nem elég, hogy tudok járni. Tudok-e játszani?

Értsük szépen a szót: a keresztelés megtanít járni az Isten útján, megtanít vele számolni, együtt élni vele. Na de van még tovább is. Egy mozgalom, vagy abban a személy az nem arra való, hogy hát van Isten, meg érezzük jól magunkat, bontakozzon ki az énünk, valósítsuk meg a karizmánkat. Én ezt nagyon kevésnek tartom. Játszani tudni kell. Egymáshoz szakadatlanul igazodni. Ha tetszik, akkor így mondom, tudni kell passzolni, tudni kell találni döntő pillanatban jól, akcióban lenni. Ahogy szokták mondani: a jó helyzetnél nincs jobb, nem várni, hogy majd egyszer, meg majd más. Elevenen, de összeműködve, csapatban. A mozgalom nekem ott kezd komollyá válni, túl a gyerekjátékon és a járni tanuláson, amikor van érzéke a plébániára, a hazára, a politikára, Rómára, a világra, nem begubózik, nem konzervgyárat csinál, hogy mi egyre tökéletesebbek legyünk, saját énekeink vannak, egyenruhánk, saját nyakkendőnk, saját hóbortunk. Egy idő múlva lehet, hogy ez éppen fáj. Én tudatosan nagyon ritkán járok reverendában, csak akkor, ha nagyon kötelező, meg akkor, hogy ha esetleg besúgnak Rómában... mert nem akarom, hogy még több elválasszon az emberektől, mert én úgy szeretnék egy lenni közülük, hogy segíthessek, közel lehessenek, hiszen a Filippi levélben én azt tanultam, hogy a bűnt kivéve mindenben hasonlónak lett Jézus. Semmiféle különleges pajeszt nem hordott, meg tökfedőt, meg nem kellett térdet hajtani a tóparton őelőtte, nem akart semmi ilyen extrát. Játszani megtanítani Isten népét egyébként nem sikerült

neki. Azt írja a János Evangélium, hogy jobb, ha elmegyek, ha nem megyek, akkor nem jön el a Szentlélek, mert ezt a pluszt hozzá tenni a keresztiséghez, ide Szentlélek kell. És ezt kérdezi Pál, hogy kaptátok? Mert addig bénák vagytok. Addig magatokat nyaljátok, és gyönyörködtek a teljesítményetekben.

Még egy kicsi gondolat, ami ugyancsak Made in Hungary, itt Kaposváron jutott eszembe idén tavasszal, bérmálások, aztán meg az iskolai ballagások kapcsán. Időszámításunk kezdete! Az okos római apát Dionysius Exiguus, valamikor az ötszázadban elkezdte számíttatni, hogy ezt a tenger információt, ami van a világ keletkezése óta napjainkig, hogyan lehetne sorjázni, mert nem tudunk már eligazodni, meg egyáltalán mi volt eddig a legfontosabb. Nem nehéz kitalálni, a megtestesülés, mert ez hozta az információrobbanást. Azóta mindent másként látunk. Jó, akkor ez az elméleti nullpont: Krisztus születése. Ezt ő valami módon a csillagokból, meg a császárok, meg a csatákból összebarkácsolta, tévedett is alaposan, valami hetes évet tévedett, most már képtelenség kiigazítani a világtörténelmet, átírni a fejfákat, meg a történelemkönyveket. Nem is kell, mert ez egy döntő elméleti nullpont, amit persze annak idején az én diákkoromban szégyelltek, és helyette a történelemben meg az iskolai ünnepélyeken makogtak, hogy I E, meg I U – mármint, hogy időszámításunk előtt, meg időszámításunk után, mert még azt se tudták elviselni, hogy kimondják Krisztus nevét. És azóta mennyi idő elmúlt. Én magam – ne botrányozz – én most egy kicsit másként látom. Nekem az Isten világa nem időszámítás kezdete, pontosabban

nem egy információrobbanás. És itt megint csak a Szentlélekre célzok, az Apostolok Cselekedetei 19-es fejezet alapján nem azt kéne mondani, hogy Szentlélek előtt, vagy Szentlélek után? A Szentlélekkel való találkozások megvolt, megtörtént, mert, ha nem akkor még nagy meglepetés vár rámtalán most ezekben a napokban. Egy igazi hívő, egy keresztény közösség így számítja az idejét. Mert mi az, hogy a Szentlélekkel találkoztam? Személyesen rám kopogott, nem csak az Atyaistennek a névjegykártyája jutott Krisztuson keresztül, nem csak egy bemutatkozás, hanem be is jött. Én egyet is értek vele, rá is adtam az életemet, egybe vagyunk most már.

Hát én nagyon kívánom, hogy ez időszámításunk kezdete legyen így értve, egy Szentlélekkel való találkozás kezdete ez az idei kaposvári nyár. Munka van mögötte. Előre is köszönöm a rendezőknek, szervezőknek, vezetőknél, zenészeknek, sokaknak, adományozóknak, a gyerekvigyzókknak, meg ezernyi funkció van, amit nem szoktunk említeni, észrevenni. Benne van az ő munkájuk is. Mert ha tovább olvasod az ApCsel 20. például, hát nem arról szól a történet, hogy három éven át éjjel-nappal könnyek közt személyesen midegyikötöket intettem, hát egy olyan elképesztő pasztorációs munka, egy olyan tehetség sisteregve, pezsegve, amit Pál csinál, teljes tudománya, hite, személyisége, világi olvasottsága, ügyessége, mindene benne van! Nem arra hazardírozik, hogy majd a Szentlélek, majd csak csinál valamit, mi meg parkírozunk közben. Nem! Összeműködünk vele. Ég és földnek is össz passzban kell lenni,

ahogy a gyepszőnyegen vízszintesen kitűnően egymást megtalálják és győzelemre segítik, úgy az égiekkel kell a földi egyháznak összefüggni, akkor tudunk csak bekerülni a kánonba, hogy így mondjam tovább, kicsit biblikus nyelven játszva a szavakkal., A Jelenések Könyve második fejezet ezzel kezdődik, hogy mi is lett abból a fura kis efezusi közösségből, akiknek gőzük nem volt arról, hogy Szentlélek? Ahogy a Szent lélekkel találkozással elkezdődött az új időszámítás, és Pál hozzáadta a három évét könnyek között, így bevonult a Jelenések Könyvébe, mint az egyik a hét egyház közül, jelkép közül, akiknek üzen az Ég és gratulál, és egy kicsit még utána igazít, hogy na azért el ne bízzatok magatokat, mert, hogy van az első szeretet Jelenések Könyve 2.

Kívánom az első szeretet tovább lobogását, és ahogy mondtam, ezt a szentlelkes távlatot!”

A Püspök atya után Szentkereszty Laci mutatta be a Közösséget, alapkegyelmeit, és magyarországi tevékenységét, majd az egyes szolgálatok vezetői számoltak be az AVE-ről, a fiatalok csoportjáról, a Városmisszió első csütörtöki folytatásáról A Lehel téri Szent Margit templomban, az egyedülálló AVE-járól és az ALPHA-ról.

2008. július 10. Csütörtökön a dicsőítés után egy fantasztikus csapat bemutatása következett. Török Dani vezette csoport: a gyerekvigyzók. Erről egy kicsit részletesebben szól majd Dani írása.

Délelőtt a cursillos Roman Attila volt a főelőadó. Témája: **ISTEN ORSZÁGA A CSALÁDBAN.** Előadását életéből vett eseményekről elmondott tanúságtételekre építette.

Érdekes témákat kínáltak e napon délután a **fakultációk:** Kendőbe takart kenyér címmel tartott fakultációt Ullrich Ágoston atya a szentmise kialakulásáról, Szerelem a házasságban, témában Román Attila és Klári, Legyetek misztikusok, ha tudtok, volt a témája Bene Bozónak, és Miklósi Mónika A gyermek, és serdülőkorban tapasztalható érzelmi zavarokról beszélt hallgatóinak.

Amíg a felnőttek a fakultációkon vettek részt, Kálmán atya a kert árnyékos, kissé hűvösebb részében segítőivel kitűnő bábelőadást rendezett a gyerekeknek. Érdekes egy-egy ilyen gyerekprogramon felnőttként is részt venni, mert a mai világban csak ilyen helyen lehet azt a sok boldog arcot, csillogó szemű gyereket látni.

Az este vidámságokkal telt el. Kezdetnek Bea hívta telefonon Sydneyben Kornél atyát, aki nagy örömmel köszöntötte a találkozó résztvevőit. A gyerekvigyzók szkeccse után, „Gyerekszájak” összeállítás következett: Ákos számolt be fiai mondásairól. (Ezek egy külön cikket is megérdemelnének.)

Az este záró programja volt a táncház Jobbágy Zsuzsi vezetésével. Az addig még álmosan

pislogó sokaság azonnal feléledt, és alig akarták abbahagyni.

2008. július 11. Péntek

Érdekes volt a gyerekek leadása. Tegnap még egyik-másik vonakodott, de most már vidáman mentek csoportjukkal a programra.

A második nap előadójának Varga Laci atyát kérték fel a szervezők, akinek **ISTEN ORSZÁGA A TEMPLOMBAN** volt a témája. Minden szubjektív. Az is, hogy mit választunk ki egy előadásból. Én ezt választottam Laci atya tanításából:

„....Evangelizálni kell, Jézushoz vezetni az egyént, az Egyházat és a társadalmat. Jézushoz vezetni az egyént a tanúságtételünkkel, kioktatás helyett, vagy oktatók helyett, tanúk kellene. A közösségvállalással a közös lábmosó szeretettel, amikor nem csak te tehetsz

jót, hanem megengeded, hogy veled is jót tegyenek mások. Amikor megengeded, hogy a te lábadat, ami benned a legkoszosabb, legsötétebb, azt megmossa más, gyengédséggel, az erőszak kultúrájával, a személy tiszteletével az árucikk világában, ahol az ember is csak árucikk, a türelemmel az itt és most azonnal lelkületével szemben.

Evangelizálni kell az Egyházat, a közösségeket közösségévé tenni, amik a Jézussal való találkozás, és a hozzá való elköteleződés helyei, a gyógyulás helyei. A közösségeink pusztasága léte is megjeleníti az Isten Országának eljövételét, mert gyógyulások történnek. Olyan közösségek kellene, ahol örülnek nekünk, és a lelkiség nem magánügy, ahol befogadás van a zárt elittudat helyett, ahol vállalják a konfliktusokat és lehetőség van a kapcsolatok gyógyulására és gyógyítására, ahol a világfájdalmas panaszkodás helyett felismerik, ünneplik és használják a karizmákat és a talentumokat, ahol megélik Isten országának örömeit és békéjét!

Evangelizálni kell a társadalmat is, egységet kell élnünk a párbeszédben, ami a szeretet új neve. Egy pozitív ellenkultúra prófétai jeleivé kell válnunk, ahol megvalósulhatnak Szent Pál szavai: nincsen sem zsidó, sem görög, sem rabszolga, sem szabad, sem férfi, sem nő – hanem Krisztusban mindenki egy. Ugyan annak az ígéretnek, Isten országának az örököse.

Egy új közösségi élet, a béke jeleivé kell válni, ami szembeszegül a birtoklás, a kíméletlen haszonszerzés, az igazságtalanság társadalmi formáival szemben.

Együtt és egységben kell az új diktatúrákkal szembeszállva felmutatni azt az örömhírt, hogy Isten szereteturalma, lábmosó szereteturalma elérkezett, itt van közöttünk! ...”

Az előadás teljes szövege az érdeklődőknek rendelkezésre áll.

A szentmise főcelebránsa Balás Béla püspök atya volt.

Alább olvashatjuk homiliáját:

„Kedves Testvéreim!

Amikor először olvastam ezt a Máté 27-es fejezetbeli szöveget, esztergomi kispap koromban, hát én nagyon nagyon megelégedett voltam magammal, trónokat láttam magam előtt: elhagy mindent, márpedig én elhagytam. Pár év múlva azért csökkent az öntudatom, és jött válság, válság után, úgy ahogy az illik a belső élet útvesztőivel, alagútjaival, és a Bibliát is tovább olvastam, ugyanez megvan a Márk evangélium 10-es fejezetében is, csak ott egy kicsit élesebben tömörebben, mert ott még az a beszúrás is ott van, hogy száz annyit már most – és az örök életet. Nahát, ez aztán fölingerelt. Róttam a köröket a szűk kis primitív udvarunkban és számolgattam, hogy én mit adtam, és én mit kaptam? Mintegy elszámolást a Jóistennel. Utólag is szégyeltem iszonyúan, szerencsére meg is kaptam, talán öt perc, tíz perc múlva a fejbe csapó kegyelmet, hogy mit szemtelenkedek, mit csinállok?

Isten országa utófinanszírozású, mint az Európai Unió? Hogy el kell előbb végezni egy teljesítményt, és utána jön a száz annyi. És én számolgom önmagam teljesítményét. Utólag tudom a biblikus hibát is, egyszerre mindent a kezdő nem olvashat, és nem élvezhet, fokozatosan jövek rá az egésznek a zamatjára. A Biblia nem egy regény, amit ki kell olvasni, egy eszméletlen nagy könyvtár, amit ezer éveken keresztül írtak a legkülönbözőbb szerzők, a legkülönbözőbb műfajokban, és hatalmas a segéd tudomány. Ez a szellemtudományok között, a teológiai tudományok között, hát egy picit gyenge hasonlattal, ez olyan, mint a világban az orvostudomány, annak is az agysebészete vagy

ilyesmi. Ennek nincs eleje, nincs vége! Ez egy határtalan izgalmas birodalom, ebbe csak egyre jobban lehet belemenni, és akkor egyre jobban elszégyelli magát az ember, hogy milyen kezdő. A szentírástudomány is így van. Van ott még egy mondat, amit akkor nem vettem észre, hogyha mindent megtettetek, akkor mondjátok, hogy haszontalan szolgálunk, nem tettünk mást, mint ami a kötelességünk. Tehát akkor hirtelen úgy borult az egész, szerencsére akkor is már borult ez a hamis látás, hogy nekem tulajdonképpen még nincsenek tetteim. Hát az van, amit itt a nyitóestén mondtam, hogy járni tanulok az Isten oldalán, ahogy Zelk Zoltánnak egy bájos ki háromsorosa – amikor haldokolt az a volt kommunista költő, akkor írta, hogy barátaim azt hiszik, hogy fekszem, és nem tudják még, hogy járni tanulok, megadóan az Isten oldalán .

Az a Zelk, aki 56-ban írógépes röpcédulákkal telepakolta az Andrassy utat, én magam olvastam: **térden állva kérek bocsánatot a magyar ifjúságtól, azért, amit az ötvenes évek elején csináltam.** Ezért a röpcédulájáért börtönbe is vonult, és utána megadóan, az Isten oldalán kötött ki.

Na de most egy nagyobb teljesség, egy nagyobb látószög birtokában ismét mondom, az, hogy járni tanultam, az még nem jogosít fel, hogy egy Práter stadionban a szőnyegre lépjek milliók szeme elé, ott játszani is tudni kell, az nem elég, hogy elhagytam mindent, hanem csatlakoztam-e valakihez? A tipikus félnótás, a hontalan, a csavargó az, aki elhagyott mindent, hát evvel még nem mondtam sokat. Hova ment, kihez csatlakozott?

És akkor piszkáljuk csak meg azt az utófinanszírozást! Hát az van, hogy már most száz annyit kap, a többit el se tudja szegénykém képzelni, hát mi csak anyagot tudunk, meg világot képzelni. Hát akkor kezd színeződni az egész, hogy százannyi az nem az, egyáltalán nem a trón, és nem az, hogy a bárány visszabéget, meg nyalogatja a kezemet, mint ahogy este a macska, amikor kap valamit, akkor olyan aranyos. Nekem egy értelmes macskám van, az sosem az étellel foglalkozik, mindig egy kicsit velem. Pontosabban elvárja, hogy vakargassam, kommunikáljak vele, és csak utána kezd enni. Kezdem tisztelni a néglábúságát.

Na most – a százannyi nem az, hogy engem nyál, meg én most itt a feleség helyett valami csinosabbat kapok, vagy – ó nem! A százannyi az, hogy előlegbe fizet, hitelbe, ahogy a Biboros Úr jelmondata, hogy kezdetben minden a kegyelem*. Nem tudom honnan vette, de szédületes jó gondolat, nyilván bibliás idézet. Minden ezzel kezdődik. Mielőtt az őshegyek lettek volna, én szemet szúrtam neki, megtetszettem, az anyám méhében már gondolt rám, mielőtt az őshegyek lettek volna, ismétlem. Hát ez az! A választottság tényében van a százannyi, hogy szóba állt velem. Számolgattam, hogy hányan lehetünk? Pár százan, - és hányan nem vagyunk? Pár millióan. Hát hisz ez az. Én bejuttottam ebbe a keretbe, ez sírni valóan szép.

A saját életrajzomat, ha végignézem, hány nevet, még emlékszem a szomszédjaimból, az általános iskolából, hát még a középiskolából, sőt a kispaptársak

közül, mind-mind morzsálódott, veszett, tűnt el, fogalmam sincs él-e, hal-e, hol van?

Látszólag éber kómában az ország, ahogy nemrég mondtam, és én itt vagyok, tűzközelben, a szeretet bűvöletében – itt csak elakadó szóval, újból, köszönet, köszönet, köszönöm Uram. Boldog vagyok, hogy így fejezted be a szinoptikusokat, mind a három evangélium vége felé, mint egy gyümölcsként ott van, ígéretként, hogy ha egy kicsit is az ujjatok hegyét mozdítottátok, másért, Európáért, énértem, százannyi, első pillanattól kezdve számolgotás, számlák nélkül, hitelbe is utólag – hajjaj!

Pál azt mondja, hogy szem nem látta, fül nem hallotta, emberi értelem föl nem foghatja, mit készít Isten azoknak, akik szeretik Őt!

Örüljünk együtt! Ez a szentmise, egy hatalmas hálaadás, egy hatalmas ujjongás az ég felé.

...”

*(INITIO NON ERAT NISI GRATIA – Kezdetben nem volt más csak a kegyelem. Szent Ágoston)

Délután a gyerekek újra találkozhattak a HANGOLÓ zenés gyermekszínház vendégeként Nemes Lászlóval, aki a családos táborok megszokott vendéglőadója. Akik először jöttek a táborba, azoknak minden új volt, de a régiék már együtt énekelték vele a számukra ismerős dalokat. Az egyik „biztos siker”, amit a legtöbb gyerek együtt énekelt, Weöres Sándor megzenésített verse:

**Siklók, békák, pókok látják
vízicsibe pástör vízicsibe nyáját.
Éren-nádon sikló kúszik,
kicsi patakágyon vízicsibe úszik.
Hajló nád közt kotlós zizzen,
vízicsibe népét tereli a vízben.
Ér tükrében látszik az ég is,
fejetetején a vízicsibe nép is.**

A nap második részének egyetlen felnőtt programja volt a kiengesztelődés.

Délután ötkor kezdődött a gyóntatás, a vacsora után pedig szentségimádáson vehettünk részt. Hosszú sor állt, hogy kis papirkáikra irt kéréseiket, gondolataikat bedobhassák a testvérek az Oltáriszentség előtti kosárba.

Ez a hosszúra nyúlt, de csodálatos nap, a kerten keresztüli szentségi körmenettel zárult. Senki nem maradt a teremben, halk énekkel követtük Jézust a mécsesekkel szegélyezett úton.

2008. július 12. Szombat

E nap előadása: **ISTEN ORSZÁGA A MUNKAHELYEN** - Marik Jóska, Varjas Adri, Fogarasi Fábi, és a viszontagságos út után mégis megérkezett László Viktor. A sok fantasztikusan érdekes gondolat közül, itt Jóskától idézek:

„...Én kiszolgáltattott emberekkel találkozom, akik azt csinálják, amit mondok. Az ember, ha orvoshoz megy, ilyen attitűddel megy oda: én azt fogom csinálni amit mond nekem, legalábbis addig amíg ott vagyok.

Az a lényeg, hogy amikor az emberek kapcsolatba kerülnek az egészségügyi szolgálattal, ilyen attitűd van bennük, hogy megnyílnak, hajlandók elmondani olyan dolgokat, amit nem akárhol mondanak el, egészen intim dolgokat is. Tehát az egészségügyi személyzet abban a helyzetben van, hogy mélyen és személyesen tud találkozni emberekkel

*Következésképp bűn, ha nem használja ki ezt az alkalmat. Az már egy másik tészta, és nekem is bizonyos fokig hozzá kellett képződnöm, egy bizonyos **Sóoldat** konferencián, hogy megtanítsanak arra, hogy ez nem egyszerűen csak egy lehetőség a keresztényeknek az evangelizációra, hanem minden egészségügyi dolgozónak a kötelessége! Az ateistának is, ugyanis meg kell ismernie a páciensét, meg kell tudnia, hogy milyen háttérből jött, és alkalmasint, hogy milyen lelki háttérből jött. Ugyanis azt nagyon jól tudjátok, azt hiszem, nem csak egészségügyiek, hanem mások is, hogy a lelki állapotunk, és a lelki helyzetünk az nagyon sokban hatással van a testi dolgainkra, alkalmasint a testi betegségeinkre is, következésképp tényleg fontos, hogy tudjuk, hogy valaki milyen lelki, szellemi állapotban van ahhoz, hogy ha segíteni akarunk rajta.*

Ezt meg lehet tanulni, hogy egy pár egyszerű kérdéssel hogy tudsz úgy a közelébe férkőzni valakinek, hogy képes legyen elmondani azt is, hogy mellesleg hívő ember vagy nem hívő ember, szokott imádkozni vagy nem szokott, van-e közössége vagy nincs közössége, mert, ha van, mert ha szokott, mert ha imádkozó satöbbi, akkor ezt én, mint egészségügyi a gyógyulásának a szolgálatába tudom állítani. ...”

Az előadások után a szentmisét Nyéky Kálmán atya mutatta be.

Az ebédet, köszönhetően Ákos átszervezésének, már teljesen torlódásmentesen – két turnusban fogyaszthattuk el. Ebéd után pedig a résztvevők többsége menekült egy kissé felfrissülni az uszodába.

Délután ismét Kálmán atya következett. Minden találkozóznak - ennek is – folyamatos problémája, hogy a picibabás szülők és a gyerekfoglalkozások vezetői kimaradnak

dél előtt a szentmiséről. Most összegyűlt ez a mozgékony és nem éppen csendes csapat, és a nagyterem viszonylagos hűvösében vett részt Kálmán atya miséjén.

Köszönjük!

A vacsora után tanúságtételeket halottunk. Szabóné Ildikó a városmissziós tapasztalatairól, a Franciaországból érkezett

Helene Ginabat nővér az iskolai tanúságtévő jelenlétről számolt be, abban az iskolában, ahol semmilyen felekezeti megnyilvánulás nem megengedett. Jobbágy Zsuzsi és férje Tóth Balázs a köztünk lévő Isten országa minden napos megtapasztalásáról mondták el tanúságtételüket. Eszik Nándi, Hofmann Tamás, Bohár Dani, Szabó Dénes és Brolly Péter a küldetés problémáiról elmélkedtek, hogy se botot, se sarut, se szütyőt ne vigyetek magatokkal! A gond azzal kezdődött, hogy Fidibusz testvér, tudjátok, aki olyan „furcsa”,

nem igazán tudta, hogy mi is az a szütyő, de a kérdés a jelenet végére sok nevetés után megoldódott.

A komoly gondolatokat és a vidám jelenetet a küldetési este követte. Niki és Gábor animálásával erős fiatalok tornaszámolyokból a terem közepén emelvényt építettek, nagy fehér leplekkel beborították és erre helyezte Kálmán atya a díszes monstranciában Jézust.

A teljesen lesötétített teremben csak két kis lámpácska világította meg, körülvettük. Néma áhítat. Felejthetetlen! Aztán egyesével, kettesével vagy éppen családok együtt járultunk az emelvény elé, és megérintettük a

leplet. Megérintettük „Jézus ruháját”.

Márk evangéliuma jutott eszembe: „Ha csak ruháját érintem is, meggyógyulok.” – azonnal kigyógyult a bajából. Jézus nyomban észrevette, hogy erő áradt ki belőle.” – Hányan gyógyultunk akkor, ott?

Az este végén Kálmán atya, áldásban részesítette a jelenlévőket.

Hat éves unokánk, Katika végig ott volt velünk, nem volt álmos, sem nyűgös, úgy tűnt, hogy élvezi az estét. Később mesélte:

„Mama! Ugye milyen jó volt a kaposvári tábor? A legjobb volt a szombat este! Az Oltáriszentség közepén volt, szép fénysugár jött ki belőle és felénk áramlott, de nem csak felénk, hanem beborított mindenkit. Nagyon jó volt!”

Tényleg nagyon jó volt!

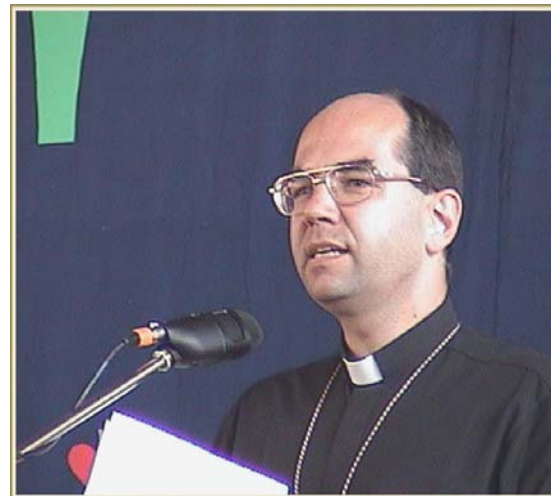
2008. július 13. Vasárnap

Az utolsó nap előadója **Dr. Székely János** az Esztergom-Budapesti Főegyházmegegye segédpüspöke, az Esztergomi Hittudományi Főiskola rektora volt. Témája: **ISTEN ORSZÁGA: HONNAN, HOVÁ?** (Isten országa biblikus alapokon)

Olvassunk bele a Püspök atya beszédébe:

„...Ez az ország, amit Jézus kihirdet, nem csak egy lelki ország, nem véletlen, hogy Jézus pontosan éhezéstről beszél és sírásról, meg szegénységről. Krisztus nem csak egy vallást akart alapítani, nem csak az Istennel való kapcsolatunkat akarta rendezni, ennél Ő sokkal többet akart. Ő nem másodhegedűsnek jött ebbe a világba, Ő ott akar lenni, és át akarja alakítani a családjainkat, azt ahogyan a férj szereti a feleségét, és a feleség a férjét, ahogyan a szülő neveli a gyermekét, ahogyan az ember bánik a pénzével, ahogyan az egyik nép viszonyul a másik néphez, ahogyan a világ dolgozik intézzük. Ő az egész világot akarta fölforgatni, átalakítani, nem csak egy vallást

akart alapítani. Minden kapcsolatunkat és viszonyunkat meg akarta gyógyítani, egy olyan világról álmodik, ahol nem lesz többet sírás és nem lesz többé éhezés. Jézus minden emberi kapcsolatunkat gyógyítani akarja, mégpedig azért, mert az embert csak úgy lehet megváltani és meggyógyítani, ha a kapcsolatainkat is gyógyítják. Az emberhez a kapcsolatai a lényegéhez tartoznak.

Az ember, lényegénél fogva társas lény, filozófusok így mondják, hogy énné csak a te által lehetünk. A másik arcának a tükrében fedezhetjük föl, kaphatjuk meg önmagunkat. Egy kisgyerek úgy tanul meg mosolyogni, hogy az édesanyja mosolyog rá. Úgy tanul meg beszélni, hogy az édesanyja beszél hozzá, úgy tanulunk meg szeretni, ha a szeretetünket elfogadják, akkor lesz önbizalmunk, ha megbíznak bennünk. Egymás által leszünk önmagunkká. Az embert csak akkor lehet megújítani, megváltani, ha kapcsolatait is

gyógyítjuk. Jézus létre akart hozni egy ilyen üdvözítő közösséget, egy olyan közeget, ahol szeretet van, ahol az isten ott van, ahol az emberek képesek az álarcaik mögül előjönni, önmagukká válni. A kapcsolatainkat is meg akarta gyógyítani. ...”

Az utolsó napi szentmisére már felvonult az egész gyerek sereg, megtelt a tornaterem. A főcelebráns **Székely János** püspök atya volt. Alább a homíliából kapunk ki egy részletet.

(Mind a tanítás, mind a szentbeszéd teljes szövege leírva rendelkezésre áll, itt csak terjedelme miatt közlünk érdeklődést felkeltő, kiragadott részletet.)

„...A megvető példabeszéde egy kicsit bátorítás a mi számunkra is, hogy hasonlóan merjük hinteni a szeretet magjait. Ami az életünkben valóban szép, igaz, hiteles, az a

maga idejében termést hoz, az nem marad hatástalan. Lesz hatása, talán nem úgy mint a puskagolyónak, hanem mint a bűvópataknak, ami a történelem titokzatos mélyeiben ott jelen van és dolgozik, s aztán majd valahol föltör a felszínre.

Három kis történetet mondok erről, hogy hogyan lehet a magot hinteni és milyen gyümölcse van, milyen eredménye van ennek.

Az első egy kislányról szól, akit Julinak hívtak, szőke haja volt, nagyon-nagyon szép volt, mindig mosolygott és mindenki szerette ezt a kis Julit. Okos is volt, mindenki szeretett volna a barátnője lenni. Elköltöztek Juliék egy új helyre és az iskolabusszal, egy ilyen kis busszal mentek mindig iskolába. Első nap az iskolában máris mindenki a Julira kezdett figyelni, hogy milyen szép kislány, mindenki akart volna vele jóban lenni, a padban mellette ülni, s ahogyan az iskolabusszal mentek hazafelé, odaértek a helyhez, ahol Julinak le kellett szállni, és észrevették, hogy valaki ott áll a buszmegállóban, egy kislány.

De a kislány nagyon ügyetlen volt, az arca is egy kicsit furcsa volt, egy idő múlva látszott, hogy nem is tud rendesen járni, kicsit bicegve ment, beszélni is alig tudott, Tominak hívták, ő szellemi fogyatékos volt. A gyerekek, ahogy meglátták Tomit, elkezdtek nevetni. Gúnyolódtak rajta, mindenféle, elég csúnya vicceket mondtak róla, Julinak nagyon fájt, mert ez az ő testvére volt, a bátyja volt. S leszállt a buszról, nem törődött semmit azzal, hogy a többi gyerek hogyan nevetgél, gúnyolódik, odafutott a Tomihoz, átölelte és aztán ketten kézen fogva indultak haza.

Nap mint nap ez a jelenet megismétlődött, Juli egyáltalán nem törődött azzal hogy a többi gyerek hogy nevetgél és hogy gúnyolódik. Tomit mindig a legnagyobb szeretettel köszöntötte, és az egész busz végignézte nap mint nap ezt a gyönyörű jelenetet, ahogy Juli leszáll, és a két testvér egymást átöleli, kézen fogva indulnak haza.

Lassanként a buszban a kellemetlen megjegyzések megszűntek, a gyerekek már nem gúnyolódtak. A kis Juli valami nagyon fontosat megtanított a többi gyereknek is. Megtanította őket arra, hogy a testvérenek lehet, hogy a teste beteg, de a lelke egészséges, épp olyan mint bárki más, talán még nagyobb szüksége van szeretetre, mint egy egészséges embernek. Juli bátran hintette a szeretet magjait, mint a magvető. Ezek a magok lassanként kikeltek. ...”

A szentmisét a köszönetmondások és a búcsúzkodás követte. Az elhangzottak leírása helyett olvassátok Judit és Laci levelét:

Szentkereszty házaspár leveléből: Kedves Testvérek!

Szeretném megköszönni minden szervezőnek, szolgáló testvérnek, résztvevőnek, akik segítettek és lehetővé tették az idei kaposvári tábor megrendezését és lebonyolítását. A legkisebb szolgálat is az egész sikeréhez hozzájárult! Külön köszönöm azoknak is, akik nem tudtak ugyan ott lenni, de imáikkal segítettek bennünket.

A tábor igazán klassz volt, az eddigiek közül a leggördülékenyebben ment minden, hála a prima csapatnak!!

A visszajelzések is igen pozitívak. Jó volt együtt szolgálni, együtt "pihenni"!

Hogy is volt a gyerekek programmal? Összefoglaló Danitól.

Egy év kihagyás után, idén ismét írhattam „gyerekvigyzó toborzót” a kaposvári táborra! Jöttek is a jelentkezések, és örömmel tudatosult bennem, hogy idén sem leszünk kevesen, sem gyerekek, sem gyerekvigyzók... :)

Elkezdődtek az előkészületek, kialakultak a korcsoportok, mind a gyerekek, mind a gyerekvigyzók részéről.

Idén a lelki program témája a 2002-es Torontói világtalálkozó jelmondata volt: „Ti vagytok a föld sója, ti vagytok a világ világossága”! Minden korcsoportban a maga életkorának megfelelően beszélgettek az adott nap témájáról, ez Ige alapján. A napok témája között szerepelt: bűnbánat, tanúságtétel, misszió.

No de nem csak lelki programot ajánlottunk a gyerekeknek. Az ovisok és még kisebbek 2 köbméter homokból építkeztek a sátor árnyékában. Volt sok sport, a legnagyobbaknak méta, kézműves foglalkozás, stb. Azt hiszem, a legfontosabb „eszközünk”

mégis a szeretet volt, amivel a gyerekvigyzók a gyerekek felé fordultak, és ők ezt biztosan megérezték.

Idén külön cél volt, hogy eljussunk minden korcsoporttal Szentségimádásra. Nagyon jó dolgunk volt, a kápolna a programok alatt a felnőtteknek zárva, a gyerekeknek nyitva tartotta ajtaját. Az egyik korcsoport felelőse a Szentségimádás után kicsit elkeseredve mondta, hogy nem úgy sikerült, ahogy szeretne volna, és egyáltalán. (7-9 évesek) Mondtam, se baj. Mire a gyerekek elkezdtek aszfalrajzokat készíteni, és gyönyörű szentségtartók, tabernákulumok születtek... Az említett gyerekvigyzó örömmel jött újságolni, hogy nézzem meg a rajzokat, úgy tűnik, a gyerekeket mégis megérintette a szentségimádás. A gyerekek maguk írták a könyörgéseket a gyermekmisére, amik aztán másnap a záró misén is elhangzottak.

Meg kell még említenem a legkisebbeket és a legnagyobbakat. A tinik a második naptól kezdve nagy csapatban együtt is ebédeltek, vacsoráztak, a szabadidőt is együtt töltötték. Húgom mesélte, hogy az egyik kaposvári lányt az anyukája hozta magával, de ő nem nagyon akart jönni, és tábor után még msn-en is lelkendezett húgomnak, hogy milyen klassz volt a tábor!

A legkisebbeknél olyat tapasztaltam, amelyet még soha. Nagyon pici gyerekeket is ránk bíztak, hatalmas bizalom ez a szülők részéről. A legkisebb baba húsvétkor született. A nagyon kicsi babák egy embert kívántak, és szerencsére megtehettük, hogy a „legapróbbaknak” egész héten külön embere volt.

A gyerekvigyzók között fel lehetett fedezni néhány olyan fiatalot, akik néhány, – 3-4-5- éve, maguk is részt vettek a programokon. Most „belekóstoltak” a másik oldalba, és azt hiszem, nem bánták meg! :) Köszönöm ezúton is az összes szülőnek a bizalmat, a gyerekeknek a jelenlétet, a gyerekvigyzóknak a segítséget. Hajrá Kaposvár, 2009! :)

T.D.

„...mert a zene az kell...”

(részlet a Főszerző és a liturgia szolgálat felelőseinek levelezéséből)

„ Sziasztok!

-Meg szeretném kérdezni, hogy ugye vállaltátok a zenei szolgálat megszervezését és levezénylését az idei kaposvári táborban?

Kösz.

Ákos

-Van más választásunk?! :o))))

-Persze, pl. választhatsz a persze / igen /
hogyne / örömmel válaszok közül :-)

Ákos

- Bocsánat a korábbi válaszáért!

Módosítás: csak erre vágyunk, hát hogyne,
ezer örömmel, ez az egyetlen kívánságunk,
boldogan, hiszen az Úrért tesszük: o)))) ”

*****

Dolce Musica!

Reménykedtünk – és persze imádkoztunk -,
hogy a Szentlélek megihletti azon testvéreket,
akiket az Úr zenei karizmával áldott meg és
felismerik eme szolgálatra való hivatásukat.

„Mindenik embernek a lelkében dal van, és a
saját lelkét hallja minden dalban, és akinek
szép lelkében az ének, az hallja a másik énekét
is szépnek”

(Babits Mihály: A második ének)

FAntasztikus! Végül a zenei szolgálatban 18-
an főállásban munkálkodtak és még vagy 7-en
részmunkát vállaltak! Ez úton is köszönet! :-)

SZÓ, ami szó, a találkozót megelőző, immár
hagyománnyá vált két és fél napos edzőtábor
igen csak gyümölcözőnek tűnik! Mint tudjuk,
az egység a lelke mindennek... azt hiszem,
a zenében/énekben ez aztán 100x-osan
arany szabály. Először a szíveket kell
egymáshoz hangolni, csak utána van esély
arra, hogy a muzsika mentes lesz a felesleges
disszonanciától.

LApoztuk a kottákat - a jelenlegi verziót az
idei táborban immár utoljára, reméljük, jövőre
már az újból játszunk! Eme projekt sikeres
megvalósulásáért kérlek, mondjatok el egy
fóhászt! Köszönet!:-), - kerestük a közös hangot,

szerencsére egy nyelvet beszéltünk, ki

Mit kért, megkapta, néha-néha

Szót is adtunk neki...

„Talán nincs jó és rossz zene, csak olyan zene
van, amelyik felkavarja az embert, és olyan,
amelyik hidegen hagyja.

Az a zene, amely nem vált ki vitákat, lehet
vigasztaló és bájos, de valószínűbb, hogy
vacak.”

(Dimitrij Sosztakovics)

TI is ott voltatok, láttátok, hallottátok az
eredményt. Ami jó volt, azért dicsőség az
Úrnak, ami kevésbé, azért kérlek, imázzatok,
hogy legközelebb még jobb legyen!:)

Dominus vobiscum!

Egy résztvevő házaspár levele:

Kedves Réka és Ákos!

A táborhoz a következőket fűzném
hozzá: mikor lehet jelentkezni a jövő évre? ☺

Mielőtt szívbajt kapnátok, hogy már a
következő előtt emlegetem, akkor komolyan
is: nagyon jól éreztük magunkat, ami
nehézséget okozott (meleg, építkezés), az nem
a szervezők hibája. Hat évig vezettem az
alapítványunk irodáját, szerveztem hétvégéket
és nyári heteket (persze nem ilyen nagy
létszámút), ezért nagyon is tudom, micsoda
munka ennyi család számára gördülékenyen
létrehozni egy ilyen tábor. Külön szeretném
megköszönni a gyerekfoglalkozásokat, azt,
hogy nem csak megőrzés volt, hanem tartalmas
program a kicsik számára is, a kisfiunk alig
várta, hogy mehessen a következőre, a
programok alatt színét se láttuk, és külön
köszönöm, hogy volt számukra gyermekmise,
élmény volt látni az arcát, mennyire szívta
magába az egészet.

Az előadások és fakultációk is
remekek voltak, egyedül azt sajnáltuk, hogy
nem tudtunk egyszerre három-négy helyen
lenni. ☺ Az utolsó esti szentségimádás pedig
felejthetetlen élmény volt számomra, utólag
tudom, hogy emiatt kellett ott lennem.

Köszönöm Nektek, és annak a sok embernek
(különösen a háttérmunkát végzőknek) a
munkáját, akik részt vettek a szervezésben és
lebonyolításban.

Azt kívánom, hogy Isten adjon sok pihenést és
örömet Nektek, áldjon meg Benneteket
ezerszeresen!

Kemény Szilvi és János

Ahogy én láttam

Öregszem. Erre a dologra nem akkor jöttem igazán rá, mikor a születésnap tortámon szaporodtak a gyertyák, mikor egyre több ősz hajszálat láttam a tükörben, vagy mikor a gyerekeim egyre nagyobbak lettek, hanem akkor, mikor szembesültem saját elveim feladásával. Például korábban mindig azt hangoztattam, hogy francia családi autót soha nem veszek. S ezek után milyen kocsi lett? Hát Citroën.

Ez igaz ennek a kis irománynak a megszületésére is. Jenő már tavaly is próbált rávenni, hogy írjak valamit a táborról, de egy tőlem vett klasszikussal elhárítottam: „Saját szervezéseimről soha nem nyilatkozom, mert én olyan dolgokat is látok, melyet a nagyközönség nem.” Azóta eltelt egy év, megöregedtem, s megtört a jég.

Mikor vége lett a tábornak, röviden annyi volt bennem: JÓ VOLT. Réka a megmondhatója mennyire vártam a végét, minél hamarabb szerettem volna július 13. délutánját írni. Rengeteg fejfájást okozott nekem az idei Kaposvár, nagyon izzadságszagú volt részemről az előkészület. Aztán eljött a kedd, a várva nem várt nap, s áthaladhattunk a préri közepén épült, pénznyelő viadukton. Kaposvár, Klebi, kipakolás. Kicsit nehezen indult az előkészítés, de sorra szereztem a pozitív élményeket:

– Mikor Kálmán jelezte, szívesen misézne egyet az előkészítő csapatnak is. (Én ezt teljesen kifejejtettem a programból.)

- Mikor Keke beugróként elvállalta a sekrestyés nem egyszerű és nem túl hálás feladatát.
- Mikor a színpad késett, s így sikerült előtte felszönyegezni a tornatermet.
- Mikor a nagyobb fiaim nem rózsaszín madzagos nyakbavalót kaptak.
- Mikor kedd éjszaka rendkívül jó hangulatban ragasztgattuk a háttér díszletét.
- Mikor a díszlet a helyére került.
- Mikor megláttam a kápolnához vezető út díszletét, izlésségét.
- Mikor az „Ismerd meg Kaposvárt” vetélkedő keretében, vagy negyed órás kevergés után megtaláltuk a szódást. (A lovát nem láttuk.)
- Mikor minden étkezésnél megállapíthattam, hogy lényegesen finomabbat eszünk, mint két éve.
- Mikor folyamatos egyeztetésekkel, napról napra sikerült a csúcsokat letörni, s komfortosabbá tenni az étkeztetést.
- Mikor pontosan tudtuk kezdeni a programokat.
- Mikor előre tudtam, mi lesz este.
- Mikor a végelszámolásnál csak egy szobakulcs hiányzott.
- Mikor a tábor szervezése nem igényelt csak napi egy, maximum két megbeszélést. (Korábban ez napi három volt!)
- Mikor készen találtam azt a feladatot, amit én még csak meg akartam szervezni.
- Mikor a gyerekprogramok annyira gördülékenyen zajlottak, hogy nekem semmi plusz feladatot nem jelentett.

- Mikor a közbenjáró ima záros határidőn belül véget ért.
- Mikor az uszodába senki nem fulladt bele. ☺
- Mikor nagyon kevés negatív észrevételt kaptam. (Lehet, hogy annyira határozottan sikerült hirdetni, hogy nem mertek kritizálni. ☺)
- Mikor éreztem, hogy sikerült a folyosókat legalább megközelítőleg kiszellőztetni.
- Mikor a szobánkat meglátogató hangyák nem bírták a 20%-os ecetet.
- Mikor nem aludtam el az előadás és a szentmise alatt.

Szóval, rengeteg pozitívumot éltem meg ebben a hat napban. A felsorolásom nem teljes körű, elnézést attól, akit kifejejtettem. (Mint mondtam, öregszem.) Mindenkinek nagyon hálás vagyok, bármit is tett hozzá a közös munkához.

A végére hagytam még egy élményem: Nagyon szeretem a sportot, s éppen a tábor idejére esett a Vízilabda Európa Bajnokság. Megnéztem a menetrendet, s megállapítottam, a vasárnap esti bronz meccsre és a döntőre hazaérünk. Ezt az álláspontot tartottam is addig, amíg hazafele az M7-esen bele nem futottunk egy igen masszív dugóba, és a másfél órás út megduplázódott. Kellően el voltam keseredve, hogy pont a magyar meccsről maradok le, de tenni ellene semmit nem tudtam. Mikor kilenc óra körül haza értünk, bekapcsoltam a TV-t (gondoltam, legalább a döntőt megkukkolom), s az egyik csatorna éppen akkor kezdte leadni a magyar mérkőzést felvételről...

/Szauder Ákos/

A 2008-as tábor-témát Ákos köszönő levelével zárjuk:

2009. Kaposvár

Sziasztok!

1. Szeretném én is megköszönni mindenkinek az áldozatos munkáját, melyet - úgy gondolom - bőségesen megáldotta és megszorította az Úr.

2. Kaposvár 2009.

Bár az idei tábornak vége, ha jövőre is szeretnénk, a következő kérdésekre nagyon gyorsan kellene válasz:

- Hol legyen a jövő évi tábor?
- Mikor legyen?
- Mi legyen a mottója?
- És ki lesz a főszervező?

Ha ezek megvannak, lehet hívni előadókat, lefoglalni a helyet, s készülhetnek a kiadványok.

Sz.Ákos

Mindezekre választ ad a
következő fejezet.

“AZ IGAZSÁG SZABADDÁ TESZ” Jn 8,32
KAPOSVÁR 2009.07.15-19.

„Az igazság szabaddá tesz!” Jn 8,32 volt a vezérgondolata a nyolcadik Ifjúsági és Családos Találkozónak július 15 és 19 között a Klebelsberg kollégiumban, és 19 között a Klebelsberg kollégiumban.

A találkozó előkészítésében résztvevők már kedden délelőtt megérkeztek, és munkába álltak, kinek-kinek adottsága szerinti tevékenységben. A színpad összeállítása, háttér felhúzása, kápolna berendezése, dekoráció, képek, feliratok elhelyezése, és sok-sok apróság.

Szerdán, 15-én reggel az emmánuelek és a külsős testvérek reggeli dicsőítése után szentmisén vettünk részt. Kálmán atya homíliájában Lellisi Szent Kamillról elmélkedett,

aki betegápoló rendet alapított. A római polgárok a „jó halál testvérei”-nek nevezték a betegeket és haldoklókat ápoló, ruhájukon vörös keresztet viselő rendtagokat. Szent Kamill és testvérei valahogy másként éltek meg a *jó halál* gondolatát, mint a mai társadalom.

Délelőtt folytatódtak az előkészületek, finomítások: minden rendben legyen! Ebéd után miközben a zenészek már próbáltak, kezdtek érkezni a résztvevők.

Este Kornél atya és Bea köszöntötte a vendégeket – lehet találgatni, hogy kiket köszöntött nagyobb szeretettel a hűségesen visszatérőket, vagy azokat, akik először jöttek el. (Döntetlen!) Visszatérőként tett tanúságot a Jászságból öt gyermekükkel érkező Mihályi házaspár. Ezután video összeállításokat láthattuk a tábor előkészítéséről Nagy Dóri munkáját, és Kornél atya szerkesztésében a tavalyi Sydney-i Ifjúsági Világtalálkozóról.

Az első napon a reggeli dicsőítés után Kálmán atya hívta a színpadra a gyerekek foglalkozásait vezető fiatalokat, hogy bemutatkozzanak. Jól megnézhattuk/megnéztük őket kik is fognak gyerekeinkkel, unokáinkkal foglalkozni.

Dél előtt Juhász Zoltánné Aranka előadását hallhattuk **New Age vagy kereszténység** címmel. Arankát régről ismerjük, nem először van közöttünk

A New Age-ről fogok beszélni – és hogy miért beszélek róla, milyen alapon, olyan alapon, hogy több mint tíz évig elég mélyen benne voltam a New Age-nek sok-sok ágában, okkultizmusban, mágiában és sok egyéb más területén. Délután a fakultációban részletesen beszélünk, hogy egy-egy terület mit jelent. Most arról szeretnék beszélni, hogy mi a New Age, és hol érhető tetten, egyáltalán miből áll össze, vagy hogyan jött létre? Lehet, hogy sok mindenkinek nem mond sokat a magyar fordítás az új kor, de hogy mit takar ez az új kor elnevezés, azt fogom kifejteni bővebben. Ha mondok egy pár olyan szót, hogy reiki, vagy fényadás, agykontroll, feng sui, horoszkóp, káros sugárzások, jógaiskolák, ha ezeket említem ezek talán jobban ismerősek mindenkinek, akkor már a New Age-ről beszélek, mert ezek mind-mind beletartoznak sok más egyébbe a New Age-be.

A mai téma tulajdonképpen az lenne, hogy a New Age és a kereszténység miért nem egyeztethető össze.

Nézzük meg, hogy honnan jön ez a New Age, és mi a célja?

A New Age-nek, úgy is mondhatnánk, hogy a nagyanyja Elena Blavatsky. Blavackajanak is szokták említeni, nem tudom ismerős-e a neve, ő egy grófnő volt, Oroszországban született. Később kiderült róla, életrajzírói írják, hogy egy skizofrén, hasadt személyiség volt, de nagyon sokáig médiumként tartották számon, aki üzeneteket kapott a túlvilágról. Blavackaja egy olyan üzenetet kapott, hogy a katolikus egyház megvezeti az embereket, mert eltiukolja előlük az igazságot. Azt az

igazságot, ami az embereket elvezetheti a szabadság útjára a teljes felszabadulásnak az útjára. Úgy gondolta, hogy ezek a túlvilágról kapott üzenetek, amiket nem tudni, hogy milyen rohamaiban kapott, hogy ezek őt arra kell, hogy inspirálják, hogy az embereket felvilágosítsa, és megalapította a teozófiai társulatot, lehet, hogy ez már ismerős, mert Teozófiai Társulat ma is működik, szinte minden városban van Magyarországon. A Teozófiai társulat a nevében is benne van teo-szofia – isteni bölcsesség, azt a cél tűzte ki maga elé, hogy az emberek megistenülését segítik elő, azaz elviszik az embereket a megistenülésig, mert az emberi életnek ez a célja.

Hogy ez hogyan teszik az egy érdekes dolog volt, Blavackaja, hogy felkészüljön a küldetésére elment egy tibeti kolostorba és ott meditált hét évig, így készült fel erre a küldetésére. Megismerkedett sok más vallással főleg a keleti tanításokkal, mint a hinduizmus és a buddhizmus, ezek képezték az alapját az ő tanrendszerüknek, és amikor úgy érezte, hogy felkészült, akkor maga köré gyűjtött embereket,

többek között Rudolf Steinert, az ő neve talán többeknek is ismerős már. Rudolf Steiner a szellemi szülő atyja a Waldorf iskoláknak, Steinerrel együtt dolgoztak sokáig a Teozófiai Társulatban, később aztán Steiner kivált, és megalkotta azt a „tudományát”, amit antropozófiának neveznek, -emberi bölcsesség,- mert úgy gondolta, hogy az embernek Isten nélkül kell eljutnia arra a magas fokra, ami az ember megistenülését jelenti.

Akkor nézzük meg, hogy mit csinált ez a Teozófiai Társaság, mit hirdetett Elena Blavackij? –

*Az egyik könyvében azt írta – ez egy alap gondolatuk, – hogy **célunk a kereszténység eltörlése a föld színéről**. Ez egy nagyon fontos alap gondolat, és ezért megalkották a saját filozófiájukat. Ez a filozófia egy, azt is mondhatnám, hogy egy jó nagy keverék volt, amit többféle vallásból alkottak meg, alaptétele a reinkarnációban való hit. Ugye a reinkarnációt, mindenki hallotta már a szót, az újra megtestesülés tanát jelenti, amit vallanak a hinduk, vallanak a buddhisták is, csak kicsit másképp, és vallja a NA is.*

Reinkarnáció létezik szerintük, ugyanis nincs olyan, hogy egy ember kollektíve megváltotta volna az egész emberiséget. Ezzel ők azt mondják, hogy Jézus keresztalála nem volt megváltó jellegű, csak saját maga számára, a többi ember számára nem, akikért Ő meghalt, és akikért, Ő maga mondta, hogy mindenképp adja az életét.

A Teozófiai Társulatnak ez az egyik alaptanítása: a reinkarnáció. Ők úgy gondolják, hogy minden ember csak magát válthatja meg, ahogy Jézus is csak önmagát váltotta meg a kereszten és minden ember úgy válthatja meg önmagát, a földi körfogásból...

Mit jelent náluk a megváltás? Azt jelenti, hogy ez a földi élet csak iskola, azt a célt szolgálja,. Hogy

valamikor ebből az iskolából kilépünk, jelesen természetesen, és eljussunk a nirvánába, amit a buddhizmus is hirdet. Tehát ez volna a teozófiai társulat útja az ember elé, amit kínál, hogy önmagadat váltsad meg életek során keresztül. Hogy milyen segítségeket ad a Teozófiai Társulat ehhez az úthoz, ahogy már mondtam, a legfontosabb alapkérdéseket a hinduizmusból és a buddhizmusból veszi. Aztán vesz nagyon régi egyiptomi beavatási utakból, különböző álvallási irányzatokból, mint pl. a kabbala, merit a szúfizmusból, tehát nagyon sokféle vallást összekevernek, még a kereszténységből is tesznek hozzá egy nagyon keveset és azt mondják: ez a New Age. Mindenki találja meg a saját útját!

A továbbiakban bővebben kifejtette, ezen út megtalálásának New Age által kínált rendkívül különböző módjait.

A szentmisét Kornél atya mutatta be. Az ő homíliáját olvassátok:

A mai délelőtt, amikor a New Age különböző hazugságairól hallottunk, akkor végig jelen volt az, hogy az ember szeretne hatalmassá válni, szeretne olyan erőket birtokolni, amelyek megkönnyítik az életét. Ha belegondolunk, ki ne vágyrna arra, hogy amikor ott van egy rumlis lakás, akkor egy csettintésre minden a helyére kerül. Nem lenne jó? Vagy Maupassantnak volt egy regénye, amikor egy ember rájött arra, hogy a gondolatával tudja mozgatni a bútorokat. És ment is. A szekrény ment arrébb, az ágy is, minden. Csak annyira félt, hogy elveszíti ezt a hatalmát, hogy minden nap próbálgatta, hogy, na még meg van-e? És teljesen rabjává vált ennek a hatalmának. A vége nem is tudom, hogy mi lett, azt hiszem bele is halt az egészbe, Maupassanttól elvárható egy ilyen befejezés, de Jézus éppen az ellenkezőjére hív bennünket. Azt mondja, ha

már túl sok a terhed, ha már túlságosan elfáradtál, ha már nem bírod, akkor ne különböző energiákat hívjál segítségül, amelyeket úgy se lehet, hanem jöjj hozzám és én megpihentetlek. Nálam jó helyen vagy. Hogyha hisszük azt, hogy Jézus valóban az igazság, az objektív igazság, akkor nincs más hátra, mint sűrűn lapozgatni a Szentírást, és hallgatni az Egyház tanítását, hogy valóban helyesen ismerjük meg Jézust.

Jézus azt mondja, hogy jöjjetek hozzám mindnyájan és én felüdítelek titeket. És miért képes felüdíteni? Nem azt mondja, hogy hatalmas vagyok és mindenható, hanem mert szelíd vagyok és alázatos szívű. A szelíd embertől senki sem fél, az alázatos szív pedig éppen a körülmények elfogadására utal, arra, hogy képes lemondani az akarataról, képes elfogadni azt, ami van, képes szeretni a valóságot. Jézustól ezt tudjuk megtanulni, ahogy Ő is ahogy mondja, lenne hatalma sok mindenre, amikor keresztre feszítik, akkor mondja, gondolod, hogy nem lenne hatalmam arra, hogy egészsereg angyal jöjjön a segítségemre, de hogy nem lenne. Csak az nem válna a ti üdvösségetekre. Pál apostol az egyik helyen pedig ezt mondja, hogy sok minden szabad nekem, de nem minden használ. Ez a kulcsszó gyakorlatilag az igazság keresésében. Lehet, hogy emberi hatékonyságunkkal sok mindent megtehetünk, csak nem mindent szabad megtennünk, és jó ez így.

A New Age éppen azt híreszteli, hogy neked minden szabad. Neked kell istenné válni. Nagyon nagy bajban lennénk, ha mindent szabadna, hiszen a szabályok azért vannak, hogy betartsuk őket, és segítsék az életünket. Ha nem lennének KRESZ szabályok, akkor elég hamar sok-sok halálos baleset történe. Állítólag Kecskeméten, amikor megjelent az első autó, akkor mindenki a csodájára járt. Amikor

megjelent a második, már aznap összeütköztek. Nem voltak még KRESZ szabályok, úgy hogy sürgősen meg kellett alkotni, hogy kinek van elsőbbsége.

Hiszem azt, hogy Jézus meg tud pihentetni bennünket. Azért is nyitottuk a kápolnát, ahova napközben is be lehet menni hozzá, és csak engedd, hogy pihentessen, hogy itt vagyok Jézus, most üdíts fel. És hidd el, hogy Ő nem egy intelligens energia, hanem egy személy, akit meg szabad szólítani, akihez valóban, ha leülsz elé, megszabadít a terheidtől, megpihentet és valóban nyugalmat tud adni.

Azt is mondja Jézus, hogy vegyétek magatokra igámat. Azt a szót, hogy iga, hát itt igazok már egész nap, húzom az igát, - mindig valami negatív dolog kapcsolódik hozzá. Igazából az iga, az egy segédeszköz volt, hogy könnyű legyen a terhet elhúzni az állatnak. Ha ez meg van, akkor könnyebb a terheket is elviselni, és Jézus igája talán éppen a szeretet törvénye. Az Ő igája az, hogy keressük a Mennyei Atya akaratát és azt próbáljuk megtenni. Ha ezt megteesszük, akkor az igazságban maradunk és a Mennyei Atya akaratát az elég gyakran a nehezebbik, hogy ha döntésre kerül a sor. Ha két dolog közül választhatsz, és jól akarsz választani, akkor keresd a nehezebbet. Igaz, hogy nem fűlik hozzá a fogunk, de higgyétek el. A magyar mondás szerint a rest kétszer fárad, cinikusok szerint a nem rest egy életen át, de hát mi hisszük azt, hogy ha a nehezebbet keressük, azt, ami az igazabb, akkor érünk el igazán eredményt, akkor jutunk följebb. Tanuljatok tőlem és tanuljátok meg azt, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és hogyan kell ezt csinálni. Ehhez ismernünk kell Jézust, és kívánom azt, hogy itt a találkozó alatt is mindenkinek legyen egy kis ideje elcsendesedni a Szentírással, akár újra olvasni a hegyi beszédet, elelmélkedni

rajta, hogy vajon nekem mit sikerült ebből már megvalósítani? Legtöbbször mi magunkat fárasztjuk le, amikor túlkomplikáljuk az életünket, ahelyett, hogy valóban Istenben bízánk, és a terheinket elé tennénk, kérve az Ő segítségét. Neki tényleg nem kottyán meg, nem kell csettinteni ahhoz hogy parkolóhelyünk legyen, - csak annyi, hogy Uram, adj egy parkolóhelyet! És hittel kérni! Én az Órangyalomat szoktam és szokott segíteni. Javaslom kipróbálásra. Ez nem New Age, ez hit.

Kívánom azt, hogy valóban legyen ez a kedves időtök Jézussal, hogy valóban pihenten tudjatok majd hazatérni, és feltöltekve az Igazsággal.

Az ebéd utáni pihenőidőben a zenei szolgálat résztvevői kezdték az énekeket próbálni, ráhangolódni a közös munkára. Élvezet volt hallgatni, hogy milyen alaposan, hány-szor énekeltek el egy-egy részt, hogy igazán jól hangozzon.

Délután négy fakultációból válogathattunk:

Juhász Zoltánné, Aranka: **A rejtőzködő gonosz – mi a baj veled, ha „működik”? Milyen erők állnak mögötte?**

Vancsura Lilla: **Titokzatos erők vonzásában. „Pillantással meggyújtom a papírt” – nekem sikerült. Miféle hatalom lehet**

a birtokomban?

Kovács Ferenc és Kovácsné Treer Mária: **Gyászolók álma.**

Dr. Fábry Kornél: **Kérdezz bármit – amit még sosem mertél kérdezni....**

A fakultációk mindig problémásak. Nagyon alapos megfontolások vezetnek a témák és az előadók kiválasztásához, - ennek

megfelelően mindegyik fontos és érdekes. A baj csak ott van, hogy egyszerre csak egy fakultációt tudunk részt venni.

Sokan **Vancsura Lilla** délutáni programját választották. Nem bánták meg. Lilla azzal kezdte, hogy a papír meggyújtása nem igazán sikerült, csak elszenesedett, ez is elég volt. Ő, aki hívő katolikus családból származik, az ezoterika legvadabb dolgaiba keveredett bele. Ezekről a könnyen megszerezhető, agyonreklámozott félelmetes hatalmakról, és az azokból való kimeneküléséről, megtéréséről és jelenlegi missziós tevékenységéről tett tanúságot.

Érdekesek voltak a hozzászólások, melyben megpróbálták tisztára mosni a jógát és a homeopátiát, hivatkozva a plébánosra, aki azt mondta, hogy „ez még belefér”. De Lilla egyértelmű válaszaiból kiderült, hogy vagy ez – vagy az, nincs határeset, - nem fér bele!

Este **Proszenyák Robi** mondta el

el
megdöbbentő tanúságtételét. Maratonfutó versenyen rosszul lett, elvesztette eszméletét, kómába esett.

Ebben az állapotában átélt borzalmas élményeiről beszélt, hogyan érezte a kárhozatot, az időtlen semmit, és ez az állapota hogyan vezetett megtéréséhez.

A második nap előadója Palkó Julián atya volt.
Témája:

**Mit kezdjek a megismert igazsággal –
mindennapi döntéseink.**

Előadása után ő celebrálta a szentmisét.
A szentmisén mondott homíliáját alább olvashatjuk:

Egy kicsit reflektálnék az ószövetségi olvasmányra. Hogy Jézus ezt a húsvétot újította meg, ami itt föl lett olvasva, vagyis Ő lett a Bárány, akinek a vére megment bennünket. Hogy a pusztító angyal ne pusztítson el, - ez szimbolikusan, hogy ne a kárhozatot érdemeljük. És ahogy ezt egyik egyháztanító mondta, hirtelen nem jut eszembe, az olvasmányos imaórákban vannak a szentírásos olvasmányok, és a második olvasmányok. A második olvasmányokban vannak az egyháztanítóknak az olvasmányai, nem tudom megmondani, hogy ki volt az, aki ezt mondta és írta, de nagyon szép. Sorolja az Ószövetség szimbolizmusait és jóvendöléseit, tehát például a Bárányban megölték, mármint Jézust, a Bárányban levágták, vagy, hogy még egyet mondja, amit szintén ő mond, hogy Józsefben eladták, mármint Jézust. Tehát ezek a ószövetségi történések, jóvendölések Jézusról
Ez az egyik legszebb, ez a bárány és a vér, ami által meg lehet szabadulni, és hogy a bárányban levágták, és hogy csontját ne törjék, és hogy Jézusnak se törték a csontját a kereszten.

Ez az Úr átvonulása húsvétkor sokszor eszembe jut, főleg az Exultatet is hallgatva vagy énekelve, ezt az örömeiket, amivel megkezdődik az igeliturgia a feltámadási szentmisén, hogy ez az Úr átvonulásának a napja. Tehát a liturgia eljuttassa azt, ami megtörtént egyszer, és megjeleníti.

Ezért a liturgia szent, és sokszor többet mond, mintha ott lettünk volna, és mintha filmre vették volna. Tehát egy föltámadást nem lehet úgy lefilmezni, modern kamerával ott lenni bent a sírbarlangban, infrafényekkel, ami nem a látható fény elvén dolgozik, hanem egyébként a szem számára sötét, de tudtak volna fölvételt készíteni ilyen infra fényekkel zöldben úszott volna minden, láttuk volna több kameraállásból, hogy Jézus hogyan tér vissza a földi testébe, hogyan tér vissza a Fiúisten és hogyan támad fel.

Megrázó lenne, de nem adná azt az élményt, mint amikor valaki megtisztult lélekkel részt vesz a feltámadási szertartáson, és amit mondtam, hogy átadom a szabad akaratomat. És ezt éli. Ez az embernek nagyobb élménye lesz, istenélménye a liturgiában, ahol az Isten jelenik meg az a Jézus, aki feltámadt.

Óriási különbség van a személyes megtapasztalás, és a fénykép, még ha az igazi

fénykép, még ha igazi film is, között, és az ahogy most itt van jelen az élő, nem a filmen, hanem itt most jelen van az élő, és az én lelkemben dolgozik.

Ez a szent liturgia, amit mos is itt tartunk, hogy most van itt az élő, a feltámadott és az én lelkemben dolgozik, velem akar közösségbe lépni.

Visszatérek a szabad akarathoz. Valaki nyilván nem haragszik meg hogy mondom, hogy a lelki atyja mondta: hogy vigyázz, mert azért nem ülhetsz át teljesen az anyósülésre, és átadod teljesen a volánt Jézusnak, neked is kell tenni dolgokat. Igaz! De nekem azt kell tenni, hogy Jézus működjön általam. Ő a télen embert nem szereti, de a szabad akarat átadásáról senki nem mondhat le, aki szeretne keresztény lenni.

Ez elég kemény mondat, mert megidéztem a Futó Kacsi bácsit és én neki elmondtam ezt az eseményt, hogy lemondtam a szabad akaratomról és számomra megrázó volt, hogy Karcsi bácsi azt mondta, hogy miért kell arról lemondani? Mert ő is arra gondolt, hogy az emberen keresztül Isten munkálkodni akar. Ezzel nincs semmi probléma, és mennyire megnyugodtam, amikor Nagy Szent Teréznel azt olvastam a Tökéletesség útjában, meg a Belső várkastélyban, hogy ne is álmodjon imádságról az, aki a szabad akarataról nem mond le. Az nem tud imádkozni, az ne is akarjon.

Ott kezdődik a lelkiélet, hogy a szabad akaratomat átadom Istennek. Anélkül nincs imádság.

Az egy másik kérdés, hogy azt nem várhatom el, hogy Isten állandóan súgja nekem, hogy most mit tegyél. Most lapozzál, vagy ne lapozzál. A Jóisten azért adott nekünk agyat, észt és így tovább, és egy csomó tapasztalatot, hogy ezeket (használjuk), természetesen nem istenkísértés lenne mindenre azt mondani, hogy akkor most súgd meg, hogy mit mondjak. Hát ilyet azért ne várjunk, ez tényleg istenkísértés.

De igenis arra naponta visszatérni, hogy én azt szeretném, hogy Jézusom te élj általam, családapaként, nagypapaként, nagymamaként, anyaként, gyermekként, te élj általam, újból megtestesülj.

Hát itt a szent liturgia is, annak adja a tanújelét, hogy önmagát adja nekünk, hogy az Ő templomai legyünk. Testet ölt általunk. Ő akar élni általunk, kisbabaként, akinek az a feladata, hogy sírjon, hogy ha fáj neki valami. Jézus akar ott sírni benne, hogy a felnőttek észrevegyék, foglalkozzanak vele. És minden életkorban.

Tehát, ha nincs a szabad akarat átadása, mindez nem működik. Akkor Jézus nem költözik a mi testünk templomába illetve gyorsan elhagyja azt, az első adandó alkalommal, amikor ellenére teszünk, Ő nem adja magát ahhoz, aki nem akarja, hogy Ő éljen benne és általa éljen ez az ember.

És akkor én is elmondom egy álmomat, illetve ez az autóshoz, amit mondott az illető, akinek jó volt ez a mondása persze, hogy Varga Laci jól mondja, hogy azért nem arról van szó, hogy én most ölbe tehetem a kezemet. Ha én ölbe tehetném a kezemet, akkor erre az előadásra semmit nem készültem volna, akkor most nem is lennék itt talán. Tehát nem erről van szó tényleg, de amikor és elkezdek készülni egy prédikációra, akkor azt szeretném, hogy a Jézus szólaljon meg bennem. És én a magam esze szerint, illetve ahogy vezet engem a Jézus úgy készülök, de ha nincs készület, akkor nem lehet improvizálni sem. Lehet, hogy ott majd mást mondok, de ha nincs mögöttem készület, tisztességes készület, nem fogok tudni a Jézusnak a képviselője lenni. És ez így van mindenben, tehát meg kell tennem a magamét, Jézus akkor jön, ha látja az igyekezetet. Nahát az álmom, amit elmondom ezzel kapcsolatban, mert ez rendkívül fontos ehhez a mondathoz is, hogy az **Igazság szabaddá tesz**, és hogy a szabadság az az, hogy az igazsággal

egyesülök. A szabadság az az, amikor lemondok mindenről, látszólag rab vagyok, lemondok mindenről a szabad akaratomról, a szabadságomról és megtapasztalom akkor a szabadságot, hogy az Isten bennem működik, és ez csak azt engedi, hogy az én boldogságom működjék, meg a másiké. Ettől leszünk szabadok, és ettől leszünk boldogok.

Hát az én álmom. Sokáig nem is értettem és később döbbsentem rá. Azt álmodtam rendszeresen, hogy autót vezetek. Meg kell mondani, hogy nincs jogosítványom, és nem is szerettem volna soha. Az álmom előtt se, bár gépész mérnök voltam, és a szüleim mondták, hogy kisfiam kifizetjük, csináld meg, most még kifizetjük, és így tovább. Nekem könnyen ment volna, már mint ami a műszaki dolgokat illeti, mert nekem ez szakma volt. De azt mondtam, hogy nem kérem, nem akarom. Valahogy sose volt gusztusom ahhoz, hogy vezessek, na és az álmom, rendszeresen azt álmodtam én, hogy ülök a volánnál és vezetek és hihetetlen nehéz körülmények között, és sosincs semmi baleset. Bele megyek a legnagyobb dzsumbujokba, és egy csomó autó és én élvez megúszom és semmi baleset.

Más. Ugyan ilyen álmom. Nyomom a gázt és lassul az autó, fékezek és az gyorsul, balra tekerem és jobbra megy, jobbra tekerem és balra megy. Sokáig nem értettem. Nagyon sokszor álmodtam ezt, mire megértettem, hogy ez a Jóisten vezetése. Milyen jó hogy én balra tekerem, de jobbra megy, milyen jó hogy gázt nyomok, de fékez, vagy fékezek, de gázt ad. Milyen jó, hogy mindenféle lehetetlen helyzetet átvezet, és hogy ne hogy azt higgyék, hogy csak dicsekedni tudok, mostanában sokszor azt álmodom, hogy metró kocsiban vagyok és eltéved a metró kocsiban és kiszállok, és olyan fura, hogy sose jutok oda, ahova kellene. Vagy vonaton utazok a Déli pályaudvar felé és közbe ki kell

szállni, ott maradok a sinen, jön a vonat, szaladok utána lassít, de nem tudok fölkapaszkodni. Állomáson várom a vonatot és elindul, én szaladok és nem érem el. Beülök a kabinba, biztos ez az, és nem ismerek rá semmire és senkire, akik ott vannak. Ez is mutató. És ezt azt hiszem, nem kell lefordítani.

Tehát azzal zárom le, hogy megnyugodtam, amikor szentek, mondjuk Assisi Szent Ferenc is, meg Nagy Szent Teréz is azt mondja, amit Jézus, ha valaki nem mond le mindenéről, amije van, mondta Jézus, nem lehet a tanítványom. Nagy Szent Terézre azt mondja, hogy nem tud imádkozni, ne is várja sose fog tudni. Jézus azt mondja, nem lehet a tanítványom, Szent Ferenc azt mondja, hogy saját akaratának gonoszságában él. És lehet ragozni.

A lelkiélet ott kezdődik, hogy a szabad akaratomról lemondok-e.

A délutáni szabadidőben volt az „**uszoda fakultáció**”. Jól esett a nagy hőségben felüdülni a kellemes vízben. Azt talán mondani sem kell, hogy a gyerekek élvezték a legjobban.

Ezen a napon volt a kiengesztelődés délutánja és estéje.

Olvassuk erről **Treer Mária** írását:

Kiengesztelődési délután és este volt pénteken.

A kiengesztelődési nap legfontosabb része az Istennel történik. Ullrich Ágoston atya sok érdekes példával átszőtt tanítása, Kovács Feri, Szabó Ernőné tanúságtétele, minden szó, kép, ének, zene, dinamika, tanúságtétel, arra irányul, hogy szívünkbe béke költözhessen, Isten békéje. Fantasztikus, hiteles volt, amit Célia az életéről, a szentgyónás örömeiről, felszabadító érzéséről mondott. (büszke lehet rá az édesanyja!)

Segítséget próbáltunk adni - az egész tábor alatt, hogy a szívekben felgyűlt, Istentől elválasztó akadályokat felismerjük, majd átadjuk a gyógyító, irgalmas Jézusnak. A harag, a zűrzavar, a békétlenség, félelem, neheztelés, bűn elválaszt a szeretet Istenétől. Az élet oly sokszor eltompítja lelkiismeretünk finom hangját. Most a héten lehetőség nyílt elcsendesedni, életünket átgondolni, terheinket letenni, egyszóval: megtérni.

Egy játékos elmélkedésre, gondolkodásra is hívtuk testvéreinket. "Mi az, az életedben, amiről úgy érzed, elválaszt Krisztus szeretetétől? Mi az, amit a felismerésed eredményeként változtatni szeretnél Jézus segítségével?" - tettem fel a kérdést. Ezután, - aki elfogadta, -egy kis gyurma darabot kapott, melyből sok mindent lehet alakítani. Néhány példa hangzott el arra, hogy itt mire gondolhatunk. Ha szemed túl sok olyat néz, ami bűnre visz, formázz egy szemet. Ha a túl sok számítógépezés akadálya az imádságnak, egy egér lehet a jelképe annak, hogy Jézus segítségét kéred. Lehet, hogy megtört szíved adod át neki. E szívből, imádságból formázott alkotásokat a Taize - kereszt elé lehetett letenni. Az eredmény? Többen a házasságuk küzdelmeit vitték az Úr elé. Nagyon kedves és szép volt egy kéz, amelyben öt szív volt felismerhető - nyilván az illető családját bírta Jézusra. Több ember alakot figyeltem meg, ami az emberi kapcsolatok helyreállítási vágyát tükrözi. Többen kígyót készítettek, ami azt mutatta, hogy a kísértésben kérték Jézus segítségét. Érdekes volt egy arc, ahol a száját egy x zárta, utalva arra, hogy fölösleges szó ne hagyassa el a száját. 10-12-en adták Jézusnak megsebzett a szívüket. Voltak különös formák, mint egy repülőgép, létra, lelakatolt kapu, aminek csak alkotója és Jézus tudja a jelentését. Igazán az volt e játékos felhívásnak, a gyurmázásnak a

célja, hogy létrejöjjön egy találkozás a bűnös, megsebzett, fájdalommal, nehézségekkel küzdő ember és Jézus között.

Feltűnően sokan járultak szentgyónáshoz. 20%-kal többen, mint tavaly. (70-80) Alma nagyszerűen megszervezte a körülményeket, szeretettel fogadta az atyákat, irányította a testvéreket. Tudok olyan fiatalról, aki soha nem volt még vallásos táborban, nem volt megkeresztelve, s beszélgetést kezdeményezett atyával. Áldja meg őt az Isten, s vezesse a katekumenátus útján.

Gyászfakultáción Kovács Ferivel a gyász szakaszairól beszéltünk s arról, azokban hogyan segíthetünk magunknak, vagy gyászoló

testvérünknek. 20-an voltunk, 15-72 évesig, hölgyek és férfiak. Interaktívva alakult a csoporttalálkozó. A sorstársak között ilyen nagy korkülönbség ellenére őszinte légkör alakult ki. Legmegrázóbb egy 15 éves, 10 éve árva fiatalember volt. Megdöbbenett korához képesti bölcsessége, érettsége, s jó volt látni, ahogy szívében kezdett megnyílni az Isten felé. Tanúságot tett erről is a felnőttek körében. Ő is elindul a katekumenátus útján.

Nyolc helyen végeztek testvéreink közbenjáró imádságot. kb. 80-an tisztelték meg bizalmukkal, s együtt hittel fordultunk az Úr felé.

A "Jézusom, rád bízom" kosár

már jól ismert, szinte folyamatosan vitték a testvérek Jézus elé a néhány mondatban megfogalmazott személyes kéréseket, melyet a másnapi szentmisében Kálmán atya ajánlott fel.

Ebben az évben a szentségi Jézus járt körbe közöttünk, megérintve sokunk szívét. Mohos Gábor atya volt az Úr hordozója.

Sok személyes beszélgetéssel ajándékoztak meg a résztvevők. Nagy terheket hordoznak közöttünk mosolyogva, hűségben. Megerősödtem abban is, hogy az enyém semmi a másikéhoz képest. Kaposvárt elkezdni lehetett, de abbahagyni nem.

A harmadik nap előadását dr. Magyar Balázs pszichiátertől hallottuk. Előadására megtelt a terem! Nagy érdeklődéssel várt előadását Bea vezette be:

Ezekben a napokban azt kerestük, hogy mi is az igazság, mi az igazság a bennünket körülvevő világban, mi az igazság az Istennel való kapcsolatunkban, és ma azt fogjuk keresni, hogy mi az igazság önmagunkkal kapcsolatban. Mi az, amivel félre tudnak vezetni bennünket, és mi az, ahogy az Isten lát bennünket? Mi az igazság? Milyenek is vagyunk valójában?

A mai előadónk Magyar Balázs Pszichiáter, szeretettel köszöntjük, a nyaralását szakította meg a kedvünkért, hallgassátok őt!

.....Még egy picit mehetünk ebben a hivatás-küldetésben, hogy tisztázzuk, hogy mi nem? Csináltam erről egy kis jegyzetet, mert gondolom, hogy érdemes lenne erről egy hosszabb dolgot is írni, pont azért mert, mert nem hiszem azt, hogy a mai naptól mindenki másképp gondolkodik a hivatásról a küldetésről, de nem baj, ha picit erről elmélkedünk.

II. János Pál, akit mindnyájan nagyon szeretünk, hihetetlen dolgokat művelt ő egy

személyben itt Európában, most az „egy személyben”, azt persze idézőjelben, mert angyalok hada kísérte, és titkos nyomozók is egyben, tehát ő mondta, hogy jó, hogy vagy, mintha Isten üzenetét így interpretálná, hogy, jó hogy vagy, akarom, hogy legyél. Ez két tag mondat, egyik a hivatásra vonatkozik, a másik a küldetésre. Jó hogy vagy! Nagyon kevés, százalékosan kevés embernek adatik meg, hogy életében, gyerekkorában és fiatalkorában örülhessen annak, hogy **jó hogy vagy!** Betegeimnek a nagy része attól szenved, hogy apukája, ha férfiról van szó, az apukája nem becsülte, vagy ő nem becsülte az apukáját, ez általában ugye együtt jár. Lányoknál, anyával kapcsolatban, de lány és apa megerősítésben is nagyon fontosak ezek a gyerekkori szálak.

A serdülő korig nagyon fontos hangsúlyozni a gyerekeknél, nem baj, ha többször mondd az a gyerekeknek, hogy szeretlek. De jó, hogy vagy. Nem azért szeretlek, mert jók a jegyeid, vagy mert aranyos kisfiú vagy kislány vagy, mert nem vagy hiperaktív, ezért szeretünk. Ezt nem így kellene – egy hiperaktív gyereket nagyon nehéz szeretni, főleg akkor, ha vendégségbe mennek. Nekem egy hétig kellett barkácsolnom, amíg a hiperaktív szülőket kihevertük. De érdekes, hogy a hiperaktív gyerekek nagyon nyugodt szülei vannak, általában mindent hagynak, de fordítva is, a hiperaktív szülőknek nagyon nyugodt gyermekeik lesznek, és így visszaáll az élet rendje.

Azt hangsúlyoznám, hogy a **jó hogy vagy**, az még az élet második felében sem árt. Ha hazajön a fáradt férj, akkor ugye az az első, hogy miért most jöttél, vagy miért nem előbb? És nagyon nehezen küzdünk ezzel meg, hölgyeim és uraim, azzal hogy az első tíz percet azzal töltjük, hogy közösen adjunk hálát, nem térden állva, hanem, hogy de jó hogy itthon vagy, de jó, hogy életben

vagy, nem azt mondani, én azt hittem, hogy. Ezeket a mondatokat érdemes lenne elkerülni, - azt hittem, hogy, - mert innentől kezdve már a tévhitek kezdődnek, és hát tévhitekből van elég – bőven.

Örülni egymásnak még a nyugdíjasok is meg tudnak örülni, hogy jaj, milyen jól ébredtem, életben vagyok, te is, fogsor megvan, minden, szemüveg, megtaláltuk....

Akarom, hogy legyél, ez a küldetés, mert tervem van veled. A kettő abszolút összetartozik, és nagyon kell tudni, hogy a hivatásnak a zavarai, - mindjárt erről is egy picit beszélünk – azok átsugároznak a küldetés zavarába. Tehát hogy ha valakinek – ez egy gyermekkori példa is lehet, hogy ha valakinek rossz a gyermekora, vannak komoly sérülései, visszautasításai, ez egy külön szindróma az elutasítottság. Nagyon gyakran találkozunk elutasított emberrel, nem mindig azért mert elutasították, de ő úgy élte meg. Mint ahogy én mondom, hogy anyukám nem szeretett, mert nem tudta, hogy éppen a falnak melyik részében tartózkodok.

Azt mondja II. János Pál, hogy hivatásom forrását keresem, ott lüktet az utolsó vacsora termében, Jeruzsálemben. Ez nekem nagyon tetszett, mint civil törvénykövető és adózó állampolgárnak, hogy ott lüktet az utolsó vacsora termében. Tehát a hivatás az nem azt jelenti, hogy én valamit megkaptam, és azt már zsebre vágтам, meg van a személyi igazolványom a Mennyei Jeruzsálemhez, vagy egy jegyem az odavezető expresszre, hanem azt jelenti, hogy ez egy lüktetés, annak két fázisa van, van egy diasztolés és egy szisztolés állapota. Kétpólusúak vagyunk, abszolút – gondoljunk arra, hogy a gyerekeket egy évig arra próbáljuk rávenni, hogy tanulj meg beszélni szépen, meg járni, és akkor 12-15 év arra megy rá, hogy ülj már le, és fogd be a szádát! Tehát ez a

kétpólusúság ez nem azt mondom, hogy rögtön egy ilyen bipoláris affektív zavarhoz vezet, de abból sok van Magyarországon kétségtelen, mániás depresszió, mert a gyerek nem nagyon tudja, hogy miért tanult meg járni, ha nem lehet fölmászni a szekrényre, autóra, stb. stb.

A hivatás nem szakma. Csak tőmondatokat veszek ki ebből a hivatás-küldetésből, mert azt szoktuk hinni, hogy ez egy szakma. Nem a szentségről szól. Feleletet vár. Vannak emberek, akik egy életen át kérik magukat, hogy nahát, hívjatok meg. Közösséggel kapcsolatban is hogy szereti, ha úgy kínálják, udvarolnak neki. Én is szeretem vendégségben, ha kínálnak, de az életben ez nagyon fárasztó tud lenni egy idő után, és amikor nem kötelezi el magát és nem találja meg a karizmáit, nem találja meg a küldetésben a saját útját, akkor nem csak, hogy fárasztó lesz, hanem rokkant.

A hivatásnak három nagy feltétele van, a szabadság, a vágyakozás és a belső kapcsolat. Régen és a régi bibliákban is úgy van lefordítva és a lelki irodalmakban is, hogy az istenfélelem. Tudjuk, hogy Ő nem fél tőlünk, tehát nem kell az Isten félelméről beszélni, és mi sem félünk annyira már, mint mondjuk több ezer évvel ezelőtt – tehát elkezdtük másképp fordítani ezt az istenfélelmet, és ez nagyon tetszik nekem ez a szó. Ki tudja, hogy mire fordítottuk az istenfélelmet. A mai lelki írók mit használnak istenfélelem helyett? Van-e tippje valakinek? Azért várok az ötletekre, mert a szó nagyon mély és gyakorlati, és ugyanakkor nem mostani keletű, tehát nem egy pesti utcai kifejezésről van szó és nem is egy kegyes, klerikális, - nem az Isten félelem. *Jámborság* volt egy tipp.

A **hódolat**. A mostani írók már így fordítják, hogy a hódolat. Azért van ez a

hatásszünet, hogy gondoljunk bele, hogy mi kiknek adjuk meg a hódolatot, hogyan adjuk meg a hódolatot és hogyan várjuk saját magunk a hódolatot – ez mind nagyon fontos az istenfélelemmel kapcsolatban. Hiszen nem csak az Istennek szól a hódolat az ember életében, hanem mindennek, ami szent, és időnként az ember maga is kap hódolatot. Úgy gondolom, hogy ha valaki jól szereti saját magát, egyébként 30 %-a az embereknek biztos van, hogy nem tudja kimondani azt egy életen keresztül, hogy én szeretem magamat, és ezért rendelőkbe jár, meg kórházba és gyógyszereket szed, de nem tud hódolni a benne lakó Istennek, mert nem hiszi el, hogy Isten ugyanúgy szereti őt, és nem kevésbé,

mint az egyszülött Fiát!

.....

Délután újra a fakultációk várták az érdeklődőket:

Magyar Balázs:
Tényleg ilyen vagyok?
Magyar Balázs délelőtti előadása jócskán felkeltette a figyelmet, és az első emeleti aula megtelt érdeklődőkkel. Erről amatőr videofelvétel is készült.

Ezzel egy időben két helyen, még két témáról lehetett hallani:

1./ Nyéky Kálmántól **Széllel szemben nem lehet ...?** címmel **Nyíltan a gender-ideológiáról!** (Kálmán atya megígérte, ahogy ideje engedi tájékoztatja erről a kevésbé ismert témáról az EMU olvasóit.)

2./ Marik Házaspár és Jávor Kata: **Próféta a saját házukban?**

Egy rendkívüli fakultáció is volt később ugyanitt az aulában, **Emmáuel: Velünk az Isten! – Ha kíváncsi vagy az Emmáuel Közösségre.** Kíváncsiak voltak! Sokan. És nem is csalódtak. Szentkereszty házaspár, Jóska, Bea, Jób, Lehockiék beszéltek a Közösségről, a Közösséghez tartozásukról és válaszoltak a nagyon jó kérdésekre.

„Mebénuult testtel is lehet boldogan élni Isten tenyerén”

lehetne a mottója a nagykanizsai Jézus Szíve Antióchia közösség **60. másodperc** c. musicaljének, amit szombat este bemutattak.

Jó volt a hírverés, mert nem csak a tábor résztvevői, de vendégek is szép számmal vettek részt ezen a nagyszerű előadáson.

Idézet a darab ismertetőjéből:

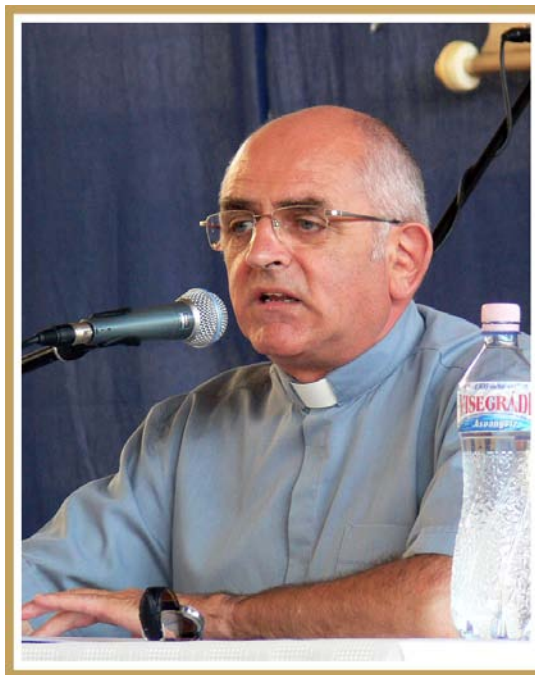
„A musical mai fiatalok és családok szokványos életét mutatja be egy nem mindennapi fordulattal, amely gondolkodásra készíti a kereső fiatalot és már istenhitben gazdag felnőttet egyaránt. Egy perc az életükből, amely mindent megváltoztat, értékrendeket borít fel, ahol fontossá válik az élet-halál kérdése, a szenvedés értelme. A darabban benne van a mai fiatalok stílusa, gondolkodása, és természetesen az életünkben is jelen lévő Isten bennünket formáló szeretete és az ima ereje. A nagykanizsai Jézus Szíve Antióchia fiataljai és hátterei írták a szöveget, a dalokat, a zenét, ők koreografálták a táncokat, ők viszik színre, mai modern technikákat is alkalmazva. Előadásukban nem a színház magas iskolája az átütő erő, hanem a hit, amelyből az egész darab fakadt, evangelizálás és közösségépítés céljából. Közel ötvenen dolgoztak a darabon”.

Az utolsó nap, vasárnap Varga László atya vállalta az előadást, és ő mutatta be a szentmisét is.

Tanítását így kezdte:

Ha kitarotok tanításom mellett, valóban tanítványaim vagytok, megismeritek az igazságot és az igazság szabaddá tesz benneteket. Én egy kicsit visszafele mennék.

Először meg kellene ismernünk az igazságot. Nagy segítség, hogy senki nem szabad az igazságtól. Állandóan keressük az igazságot életünk végéig. Ha másképp nem akkor úgy, hogy ugye igazam van? Nem bírunk szabaddá válni az igazságtól kényszeresen mindig tudni akarjuk mi az igazság. Általában megrekedünk a saját igazunknál, a saját igazunk keresésénél, és nem mindig jutunk el az igazság megismeréséig. Az igazság számunkra, egy személyben testesült meg. Senki nem merte kimondani magáról a vallásalapítók illetve a vallás nagy vallások nagy emberei, bölcselői közül, hogy én vagyok az igazság. Azt ki merték mondani, hogy merre kell keresned az igazságot. Megmutatták; hogy milyen filozófiai rendszerek vezetnek el az igazság mélyebb megismerésére. Milyen

gyakorlatokat kell végeznünk ahhoz, hogy az igazságban megvilágosodjunk, de senki nem

mondta ki, egyedül Jézus Krisztus önmagáról azt, hogy én vagyok az igazság.

Ezért, hogy ha meg akarjuk ismerni az igazságot, akkor először is hálát kell adni azért, hogy keressük az igazságot, vagy körülöttünk mások is keresik az igazságot. És el kell jutnunk odáig, hogy ne a saját igazunk legyen az igazság, hanem egyedül Jézus krisztus.

A többi számomra csak vélemény. Igazság részecske, de nem maga az igazság, nem a teljes igazság. Van időnk és lehetőségünk, hogy megismerjük, még mielőtt színre látnánk, az igazságot. Ahhoz, hogy megismerjük az igazságot, ahhoz engednünk kell ennek a vágnak, ami szintén a szívünk mélyén van. A Jó Isten annyira szeret bennünket, hogy nem csak arról gondoskodott, hogy ne tudjunk szabaddá válni az igazságtól, vagyis hogy állandóan keressük, arról is gondoskodott, hogy ott legyen a szívünkben a vágy a teljes igazság után, mert a Szentlélek az Ő szeretetének és igazságának a Lelke ott van a szívünkben.

Ajándékba kaptuk, ingyen feltétel nélkül, de ott van azoknak a szívében is, akik nem keresztények, nem katolikusok, akik nem tartoznak az Egyházhoz. Az ő szívükben is ott működik Isten Szent Lelke, és érdemes odafigyelni arra, ahogyan ők keresik, ők fogalmazzák meg az igazsághoz vezető útjukat. Jézus azt mondja, hogy tanuljatok tőlem, én hozzá tenném ezt a fél mondatot, hogy másokban is. Ne csak abban tanuljatok, amit ti hallottatok, tudtok, ismertek az igazságról, nagyon gazdag az igazság megismeréséhez vezető út. Ne adjátok fel ezt a megismerést, engedjétek a vágnak, ami a szívetekben van, hogy egyre teljesebben ismerjétek az igazságot.

A záró misére, nem csak a felnőttek, de az összes gyerek bejött.

A széksorok előtt üldögéltek, türelmesen hallgatták Laci atya beszédét:

Amit velünk tesz Jézus, azt kell tennünk nekünk másokkal

Én vagyok a Jó Pásztor mondja Jézus, ismerem enyéimet, enyéim ismernek engem, hallgatnak a szavamra.

Az olvasmány, és az evangélium pásztor nélküli juhokról beszél. Ha megismerted a pásztort, az Úrjézus krisztust, ha ismered a szavát, ha követed Őt, akkor azt kell tenned, amit veled Ő eddig tett, vagy amit ezután tenni fog.

A 22. zsoltár, amit végigénekeltünk, összefoglalja a pásztor gyönyörű szolgálatát felénk. Gondoskodik arról, hogy ínséget ne kelljen látnunk. Zöldellő mezőkön terelget bennünket, csendes vizekhez vezet és felüdíti a lelkünket. Az igazság ösvényén vezet, ahogyan Ő megígérte. A halál völgyében sem kell félnünk, elveszi félelmeinket, mert ott van velünk, biztosságot ad az Ő terelőbotja, vesszője. Asztalt terít számunkra fejünket megkeni olajjal, serlegünket csordultig megtölti, az Ő jósága és irgalma tetten érhető minden nap az életünkben, mert nyomon követ bennünket, és otthonunk lesz az Isten háza mindörökké szünet nélkül.

Ahogyan neked pásztorod Jézus, és észreveszi, hogy ínséget szenvedsz, és mindent megtesz, hogy az ínségedet csökkentse, neked hasonlóképpen kell a testvéreid ínségét, követve a pásztor példáját felismerni, és megszüntetni.

Szegények, ínséget szenvedők mindig lesznek veletek, mondja Jézus. Kérni kell a Pásztort, hogy nyissa meg a szemünket, hogy észrevegyük az ínséget szenvedőket, és

észrevegyük bennük a Pásztort, az Igazságot, Jézust.

Zöldellő mezőkhöz terelget bennünket, csendes vizekhez vezet, és a lelkünket felüdíti. Annyira szeret, hogy gondoskodik arról, hogy pihenjünk, tudja, hogy határaink vannak, tudja, hogy teremtett létezők vagyunk, akiknek szüksége van csendre, nyugalomra, pihenésre.

A zaj, a rohangálás, a túlfeszített életmód nagyon sokszor úgy tűnik, hogy lehetetlenné teszi ezt a pihenést, ezt a csendet, ezt a nyugalmat számunkra.

Érdemes lenne megvizsgálni, hogy tényleg ennyire meg kell feszülnünk? Lehet, hogy nem is ennyire túlhajszt a világ, a világunk, lehet, hogy mi magunk pörgetjük fel és soha nem kontrolláljuk se magunkat, se a körülöttünk élőket, hogy tényleg így kell?

Nagy meglepetés és nagy felismerés volt az egyik műtét után, amikor nem tudtam gyorsan

menni, - én szeretek gyorsan menni és szeretek gyorsan mindent elintézni. Gyorsan eszem,

gyorsan dolgozom, egyik se jó, de szeretek így, valahogy így neveltek, vagy így alakultam, és megdöbbsenem, amikor nem tudtam gyorsan menni, mert a sebek fájtak, hogy át lehet érní a templomba öt perc alatt is. Ez nem olyan hosszú idő, de a meglepetés az volt, hogy észrevettem, hogy a járdán mások is közlekednek, fogadtam a köszönésüket és én is köszöntem. Sőt megengedtem azt a luxust magamnak, amit ritkán engedtem meg, hogy megálltam. És úgy csináltam, mint akinek van ideje. Megkérdeztem, hogy van és válaszoltam a kérdésre, hogy én hogy vagyok? Ez eddig is adva volt számomra, csak rossz volt a valóságra nyíló ablakom. Én azt hittem, mert magamnak így magaráztam, hogy csak így lehet közlekedni, és kiderült, hogy lehet másképpen, és kinyílik a világ.

Érdemes megvizsgálni, hogy tényleg csak azzal a gyorsasággal, azzal a száguldással, azzal a fölpörgetéssel lehet élni, ahogyan eddig éltél? Érdemes megállni és magadra rákérdezni, nem a körülöttes lévőkre, hogy miért ilyenek? Akkor kezd változni a világ, amikor magadra kezdesz kérdezni, hogy miért vagyok ilyen? Miért így látom? Miért így gondolkodom? Miért így viselkedem. A Jóisten tudja, hogy szükségünk van csendre, pihenésre, felfrissülésre, és biztos vagyok abban, mert fölfedeztem, hogy jóval azelőtt, mielőtt fölfedeztem, már megengedte nekem ezt a luxust, csak én nem engedtem meg neki ezt a luxust, hogy pihenjek.

Mindenki a saját testével fizet, én is és mások is, ha nem engedjük

meg neki azt, hogy csendes vizekhez vezessen, és a lelkünket felüdítse. Amit velünk tesz, azt kell tennünk másokkal, vagyis, teremts teret, időt, lehetőséget testvéreidnek, hogy nálad felüdülhessenek, hogy nálad megpihenhessenek, hogy nálad letehessek a gondjaikat, hogy frissen távozhassanak a te otthonodból.

Az igazság ösvényén vezet, ahogyan megígérte. Tedd ezt. A hazugság világában élünk. Sokkal mélyebben átjárja a hazugság mindegyikünk életét, mint amennyire azt első látásra a politikában vagy a médiában felismerjük és tetten érjük. Profi hazudozók vagyunk Isten előtt és magunk előtt. Profi módon hazudunk, magyarázkodunk, vádaskodunk, igazoljuk magunkat. Csak az igazság tesz szabaddá. Az igazság ösvényére vezet az Isten, és hogy ha te az igazság ösvényén jársz, vagyis megengeded, hogy szembesítsen az igazsággal, akkor tudsz másokat segíteni az igazság ösvényére. Addig csak szövetséges leszel a hazugság tengerben. Asztalt terít számunkra, fejünket megkeni olajjal, serlegünket csordultig tölti. Ki akadályozhat meg bennünket ebben a világban, hogy mi is megterítsük a szeretet és az irgalom asztalát naponta embertársaink felé.

Mennyi időt töltünk a törvények, a szabályok, a jogrendszerek, a feladatok, a programok magyarázásával. Mindig a kéregről beszélünk, mindig a felszínről és a látszatról. Ha egy picit mélyebbre megyünk, akkor rátalálunk az irgalomra. Isten nem csak igazság, hanem irgalom. És az irgalma fölülmúlja az ítéletet. Ezért nekünk meg van a lehetőségünk arra, hogy miként számunkra megteríti az irgalom asztalát minden szentgyónásban, minden szentmisében, minden igeolvasásban úgy mi is megterítsük az irgalom asztalát embertársainknak, vagyis Isten irgalmának legyünk az edényei azok felé, akiket az igazság nevében a vélt vagy valós igazság nevében, vagy a hazugság mentén irgalmatlanul

megítélnék, tönkretesznek kifosztanak. Nekünk megvan a szabadságunk arra, hogy irgalommal forduljunk minden embertársunk felé. Dúsan megterítsük az irgalom asztalát, hogy csorduljon Isten irgalmának az olaja általunk a világban élő üldözött testvéreinkre, hogy Isten jóságának és irgalmának legyünk tanúi életünk minden napján, mert számunkra már meg van az igazi otthon.

A mi hazánk, a mi otthonunk nem ez a világ. Akármennyire be akarunk rendezkedni, akármennyire ezt a világot akarjuk otthonunkká tenni, a mi hazánk a mennyben van. A mi otthonunk Isten országa, és ezért nem kivesz a világból, hanem egy más nézőpontba helyez bennünket az Isten. Szabaddá tesz bennünket, hogy mindent az örök élet, a mennyország és Isten országa nézőpontjából lássunk, vizsgáljunk és éljünk, Ne higgyétek, hogy ez lehetetlen, ne higgyétek, hogy ez csak a kanonizált szenteknek adatott meg. Senki nem akadályozhat meg abban, hogy egy konfliktust, akár a családotban, akár az egyházközségekben, vagy bárhol, Isten országa, és a mennyország felől közelíts meg, és másképpen néz ki. Minden attól lesz más, hogy honnét nézzük. Látjuk-e az összefüggést, látjuk-e azt, hogy honnét indította a Jóisten azt, hol tart és hova akarja beteljesíteni. E te életednek is ez a távlata. Nem az, hogy hosszú életet élj és egészséges maradj, hanem hogy Isten országának legyél, az elérkezett Isten országának a tanúja, és hogy a mennyországba kerülj Ez mindennek a teljessége. Ezért születünk meg. Ez a jutalmunk, nem az, hogy minket külön felhőbe helyezett az Isten, hanem, bennhagy a világban és azt kéri,

hogy a mennyország, Isten országa és az örök élet felől, közelítsük ezt a világot és így éljük át.

Aki megpróbálta, az tudja, hogy miről beszélek. Jó gyakorlást kívánok mindenkinek. Én is megpróbálom mindig újra kezdeni ezt a gyakorlatot az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.

A Közösség egyik karizmája.

Bizonyára sokan észrevették, hogy milyen átalakulás történt az elmúlt években a gyerekvíványzásban. Kezdetben mi vívályztunk egymás gyerekeire, nehogy bemásszon a trafóházba, nehogy lezuhanjon valahonnan, egyszóval, hogy a program végén épségben visszkapják a szülők. Amikor átvettük a gyereket nem egyszer ordított, pilótakekszel tömtük, hogy maradjon csendben, és csak akkor nyugodott meg, ha édesanyja visszakarta.

Ma más a helyzet. Külön csapat, mosolygós, alaposan felkészült fiatalok várják a gyerekeket sok-sok játékkal, de legfőképpen

szeretettel. És ez az, amit a gyerekek megéreznek. Senki nem mondja nekik. Érzik. Ez az, amit nem árulnak sehol. Ez isten ajándéka. Ez az Emmánuel Közösség egyik karizmája. Kálmán atya, Török Dani és most már Molnár Andi, és körülöttük a sok fiatal nyitottsága a Szentlélek ajándékára, vezetett ide, hogy most a kicsi nem mindig szívesen megy vissza anyukájához, a nagyobb meg számolja, hogy mikor lesz a legközelebbi családós tábor.

2009 Kaposvár – gyermekprogramok – beszámoló

Az idei tábor mottójául a lélek gyümölcseit választottuk. Mivel Daniella elutazott ez évben én voltam az egyik felelős a gyermekprogramok megvalósításában. Már hetekkel a tábor előtt hosszasan átbeszéltük a feladatokat előbb Daniellával, majd Kálmán atyával. Egyre gyűltek a gyerekvigyázók, aztán a gyerekek is. Mintegy 130 gyermekre 27 gyerekvigyázó várt. A táborba érkezve derült ki, hogy a füves sportpályát idén nem használhatjuk, így kissé szűkült az életterünk, ezért az öt korcsoport helyett négybe kellett „sűrítanunk” a gyereksereget. Kedden a fiúk már begyakorlott mozdulatokkal rakták ki a kerítéseket, terítették el a homokot, állították fel a sátrakat. Du. 4.-kor megbeszélés kezdődött, kis bemutatkozással, majd igazi csapatépítő tréningen vehettünk részt, amelyben egy ejtőernyő játszotta a fő szerepet. Kálmán atya kiváló

munkát végzett, a végére leizzadtunk! A napnak azonban még korántsem volt vége! Vacsora után lejátszottuk az elkövetkező nap lehetséges játékeit, amit aztán a „bevetésen” később hasznosítani is tudtunk. Ezután még egy diavetítéssel egybekötött tábori tájékoztató következett.

A szerda délelőtt is hasonló programokkal telt, a gyerekvigyázók lelkes csapata megismerkedett a játékeszközökkel, és egymással. Este játékos kvíz keretében adhattak számot elsajátított ismereteikről a korcsoport-foglakozások ifjú vezetői. Kálmán atya azzal bocsátott nyugovóra bennünket, hogy: **„Szeressétek a gyerekeket, és mutassátok meg nekik, hogy Isten országa már itt a földön elkezdődött!”**

Mire csütörtökön reggel megkezdődött a várva-várt „érdemi-munka”, már egész jó kis csapatok kovácsolódtak. A közös dicsőítés után mindenki lelkesen sietett a már előre elkészített

és berendezett területére. A bölcsis és az ovis korosztályban bizony komolyan helyt kellett állni, hiszen a sírós gyermeket, nem könnyű megnyugtatni. Sok türelemről és leleményességről tettek biznyságot itt a gyerekvigyázók. Másnap már könnyebb volt, hiszen a kicsik kezdték megszokni a helyzetet, megismerni a gyerekvigyázókat és szombaton már volt, aki azért pityergett, mert nem akart elmenni az „oviból”. A fiatalok ügyesen terelgették a kicsiket, volt közös ének tanulás, kavicsfestés, meseolvasás, locsi-pocsi, és gyermek mise (Riskával).

A 7-12 éves korosztályban a gyermekek figyelmének folyamatos lekötése, és érdeklődésüknek ébrentartása volt a legnagyobb feladat. A sok energiát, és kreativitást igényelő előzetes csapatmunka azonban meghozta gyümölcsét, és a gyermekeket igazán sokféle tevékenységgel tudták foglalkoztatni, pl.: fotómontázs-készítés, gyöngyfűzés, agyagozás, nemezelés, és persze az elmaradhatatlan vízibéka-csata.

A kamaszok igazán mostoha helyzetben voltak, hiszen nekik nem jutott külön terület, így hol itt, hol ott próbálták meg kis csapataikkal helyet keresni. A csoportvezetők azonban kitűnően feltalálták magukat, és a kamaszok igazi kis közösséggé forrtak össze a néhány nap alatt. Látszott ez abból, is, hogy létszámuk a napok előre haladtával, nemhogy csökkent, hanem nőtt!

Minden korosztályban napi 20-25 perces lelki program alkalmával beszélgettünk a gyerekekkel, a lélek igazi gyümölcseiről.

Ezt kívánta alátámasztani a sok játék, és foglalkozás is. A tábor során a gyerekeknek megtanítottuk Pintér Béla: Igazi gyümölcs című dalát, és a hozzá tartozó animációt is, amelyet a lurkók a vasárnapi mise után a színpadon be is mutattak, osztatlan sikert aratva!

Azt gondolom, derekasan helytálltak a gyermekvagyázók. Külön köszönet Bauerfeind Zitának, aki a tízraihoz, és az uzsonnához pulcolta, szeletelte az almát, tálalta a piskótát!

„Mindenki annyit vesz majd ki a tábor végén ebből a néhány napból, amennyit beletett!”- mondta Kálmán atya az első esti beszélgetések egyikén. Igaza volt! A lélek gyümölcseit teremté itt minden gyerekvagyázó: szeretet, békesség, öröm, hűség, jóság, mértékletesség, türelem, szívesség, szelídség! Az ilyenek ellen nincs törvény!

Köszönöm minden kedves segítőnek az áldozatos munkáját! Ez alatt röpké hét alatt én személy szerint sokat épültem, és megtapasztalhattam, hogy minden nehézség ellenére Isten országa valóban jelen van már itt a földön a testvérek között!

Molnár Andi

Egy kis statisztika:

	Vendég	Emmánueles
	összesen	
Felnőtt	122	90
	212	
Gyerek	122	46
	168	
Összesen	244	136
	380	
a napijegyesek nélkül		

Néhány mondat, amivel Szentkereszt Laci a TV-nek adott interjúját zárta:

Itt a táborban szeretnénk egy olyan légkört teremteni, amiben a szereteten keresztül Isten arcát tudják megpillantani azok, akik idejönnek, A dicsőítő, örömteli imastílusunk az olyan, amilyen. Mi ezt éljük, és ez azért hatással van másokra is, hogyan tudunk úgy élni, - és ez a közösségünknek egy jellemzője, - hogy nem csak magunk megéljük a kereszténységünket, hanem erről tanúságot is teszünk másoknak. Hogy azt a nagy örömet amit mi megtapasztaltunk az Istennel való életben, és a közösségi életben, azt tovább tudjuk adni másoknak is. Ez a hivatásunk, mint minden más kereszténynek is.

Az egyik résztvevő levele :

Köszönet és hála az elmúlt napokért, a sok kegyelemért, amelyben közbenjárásokkal részesültünk. Isten oltalmazzon és segítsen benneteket a jövőben is. Szeretettel J-né.

A Találkozóról fényképekkel illusztrált méltatás jelent meg az Új Ember-ben, és az M1 televíziós adón, a Katolikus Krónika szép összeállítást közölt róla.

VÉGEZETÜL ÁKOS (TÁBOR UTÁNI, ELMARADHATATLAN) LEVELE

Remélem, mindenki kipihente magát, s felüdülve tud ráhangolódni a következő évre ☺
Szeretném jelezni, hogy el kellene kezdeni a jövő évi tábor szervezését, hogy - lehetőleg - elkerüljük a "kapkodjunk a végén" effektust.
A legfontosabb eldöntendő kérdések:
- Legyen-e tábor és hol?
- Ha igen, mikor?
- Mi legyen a jelmondat?
- Ki vállalja a főszervezést? (Edit - szerintem - tők jól csinálta ☺

Ha ezek eldőlték, mehet a helyszín lefoglalása, előadók "összefogdosása", s készülhet a plakát, a szórólap.
Ez utóbbiak átfutási ideje, az eddigi tapasztalatok alapján, kb. három hónap, ezért novemberben el kellene kezdeni.

Szóval: Táborra fel!!!

Ákos

2010. Kaposvár

Szeress, és tégy, amit akarsz

Szerda, 7-e az érkezés napja volt. Több asztalnál várták a résztvevőket, akik a jó előkészítés révén gyorsan bejelentkeztek, és elfoglalhatták szobáikat.

A tábor iránti érdeklődés, olyan nagy volt, hogy „kinőtűk a kollégiumot”, nem jutott mindenkinek hely, ők a városban kaptak elhelyezést.

A gyerekekkel együtt 415 résztvevője volt a tábornak, pontosítva 326 vendég, és 89 a Közösségből. A 415 résztvevőből 167 volt a gyerek, akikről 28 nagyszerű fiatal gondoskodott hozzáértéssel és nagy szeretettel. Többségük már többször vett részt itt a találkozón.

Idén is a minden kényelmet biztosító modern, tiszta Klebelsberg kollégium adott otthont a Találkozónak.

Gondolom, hogy a Kollégium névadója gróf Klebelsberg Kunó az egykori kultúrpolitikus igen elismerően bólogatna, ha a Közösség által rendezett, minden évben gazdagabb és színvonalasabb program résztvevője lehetne.

Klebelsberg gróf vallás- és közoktatásügyi miniszterként 1922-1931 között népiskolai programja keretében 5000, főként tanyai iskolát létesített, a diszkriminatív Numerus Clausus törvény esküdt ellenzője, a szegedi Dóm, és Dóm tér megálmodója volt.

Kultuszminiszterként olyan közoktatási és kulturális programot hajtott végre, amellyel a magyarság Európához való felzárkózását alapozta meg.

Feleségének *Életutunk* címmel megjelent visszaemlékezéseiből idézünk: *Látta, hogy a Trianon által földre kényszerített nemzet fizikai erővel lábra állítani nem lehet, ezért a szellem erejével, a kultúra fölénnyel akarta felvértetni.*

A nyitóest énekekkel kezdődött, majd Bea köszöntötte a résztvevőket, aztán Daniella mutatta be a gyerekprogramok vezetőit, lássák a résztvevők, kikre bízzák csemetéiket.

Az első napok általában kicsit döcögve indulnak. Nem így volt ez a mostani alkalommal. Csütörtök reggel a dicsőítés után a gyerekek hamar elfoglalták helyüket a csoportjaikban, hogy a délelőtti foglalkozáson részt vegyenek, szüleik, pedig gondtalanul hallgathassák Varga László atya előadását, akit a **Szeretet és szabadság** témára kértek fel a szervezők, hogy a teológia szemszögéből elemezze a tábor vezérgondolatát. Az előadást követő szentmisét Varga Laci atya mutatta be Matolcsy Kálmán és Fábry Kornél atyával együtt.

Varga Laci atya tanítása

Nem emlékeztem, hogy miről kell beszélni, és nekiálltam, mivel minden évben van egy nagy nyári lelkigyakorlat a Szent Imre templomban, ezért, gondoltam, hogy meghívom ide is Fausztina nővért, ugyanis a nyári lelkigyakorlatnak a címe: Félelem nélkül a jövőbe, és Fausztina nővér meg II. János Pál pápa kapcsolata, illetve milyen hatással volt az egyházra, II. János Pál pápán keresztül Fausztina nővérnek az üzenete, amit Jézustól kapott. Elkezdtem erre készülni és véletlenül megláttam, amit kezdtünk hirdetni a Szent Imrében, hogy lesz az Emmánuel tábor, és a program, és a téma, és akkor felolvastam az én témámat és meglepődtem, hogy szeretet és szabadság, kötőjel teológia, aztán amikor ránéztem a témára, akkor kiderült, hogy hát erről van szó, úgy hogy a Szentlélek előkészítette, mert én csak azt tudtam, hogy Szeress és tégy, amit akarsz. Ez egy jó cím, mert ebbe mindent bele lehet söpörni, úgy hogy most megosztanám veletek azt, amit nem fogok elmondani a Szent Imre templomban, de itt most elmondom.

Három dologról szeretnék beszélni ebben az előadásban. Az első. Visszatérés az első szeretethez, aki maga az irgalmasság, aztán belépés az irgalmasság ítélőszékébe, ez a gyóntatószék. Fausztina nővér így hívja a szentgyónást: az irgalmasság ítélőszéke. A

harmadik részben pedig beszélnék a Szűzanyáról, az ő szeretetéről és szabadságáról. Ez itt az Emmánuel táborban nagyon idegen téma, Máriáról itt nem nagyon lehet beszélni, de gondoltam, hogy elhozom nekik. /A hallgatóság jól derült Laci atya tréfáján./

Mi az ember kudarca a szeretetben és a szabadságban? Nagyon egyszerű – maga a bűn. Aki bűnt követ el, az szolgál, illetve a Szentírás szerint rabszolga lesz. Rabszolgája lesz a bűnnek. És itt teljesen mindegy, hogy kis bűnök, vagy nagy bűnök, a kis bűn is megkötöz, szolgaságba taszít. Teljesen mindegy, hogy egy embert hatalmas hajókötellekkel kötözök meg, ezek a súlyos bűnök, vagy pedig damillal, ami alig látszik. Ha én rátekerek egy óriásra sok damil szálát, az nem tudja eltépni a kötelékeit. Minden bűn a szeretetnek és a szabadságnak a kudarca az életünkben. A harag talán még jobban kifejezi ezt a fogságot, aki haragszik és nem hajlandó megbocsátani az fogoly lesz. Saját magát az érzelmei börtönébe zárja, a múlt börtönébe zárja. Amikor megbocsátasz, akkor igazából nem a másik lesz szabad, hanem te. Elengedtél egy foglyot, aki te magad vagy, kiengedtél magadat abból a zárkából, amibe te zártad be magadat, mert nem vagy hajlandó elengedni a múlt, az emlékek az érzések, a fájdalmak megkötöttségeit.

A bűnök, viszont amik szétzúzzák a szabadságunkat és megsebzik a szeretetünket azok elsősorban következmények.

Nem vagyunk tudatában annak a szeretetnek, amellyel Isten megalkotott, megváltott, és amellyel körülvesz bennünket,

amellyel életben tart bennünket. Valamennyiünk élete forrásánál a személyes szeretet van. Nem csak a szüleid személyes szeretete, hanem a személyes Isten személyes szeretete, aki szeretetből mondott igent az életedre, szeretetben tartja meg az életedet, mert mindenkit a szeretet tart életben, és a szeretetben fogja kiteljesíteni a dicsőségében, a saját dicsőségében.

Nem vagyunk tudatában ennek a szeretetnek, így fogalmaztam, hogy nagyon gyakran levegőnek nézzük az Istent! Ez azt jelenti, hogy akkor vesszük észre a hiányát,

amikor elfogyott. A levegő olyan természetes, hogy lélegzetet veszünk, és egyáltalán nem tudatosítjuk, hogy enélkül nem tudunk élni.

De amikor fogy az oxigén, amikor fojtogatva vagyunk, akkor hirtelen nagyon felértékelődik a levegőnek a szerepe.

Isten szeretetét is akkor vesszük észre, amikor hiányzik, akkor vesszük észre, amikor nem a megszokott formában

tapasztaljuk, ha elsötétül, vagy rejtetté válik az Ő magától értetődő jelenléte. Isten előbb szeretett minket, ez egyértelmű a kinyilatkoztatásból, a Szentírás tanításából. Ha mi szeretetet gyakorlunk, az tulajdonképpen csak szeretet válasz. Nagyon jó lenne tudni, tudatosítani, sokkal több alázat lenne bennünk, hogy ha ezt tudnánk, hogy mindez csak szeretet-válasz. A mi szeretetünk, a mi szavaink csak felelet arra a szeretetre, és bizalomra, amit Istentől már megkaptunk.

A bűn csak következmény. A bűn állapota az, ami szétrombolja igazán a szeretetünket és a szabadságunkat. A bűn állapotába mindenki akkor kerül, amikor függetleníti magát Istentől. Akkor, amikor nem kérdezi meg az Urat, akkor amikor nem fordul, a mennyei Atyához, hanem csak egyszerűen elkezd az önálló életvezetés bűvészműta

tványát, és csak akkor hívja az Istent, csak akkor fordul hozzá, amikor úgy gondolja, hogy neki szüksége van erre, mármint nem Istennek, hanem neki.

Isten legnagyobb irgalmassága, szeretetének legnagyobb jele nem az, amikor csodát tesz, nem az, amikor rendkívüli

módon mutatja meg a szeretetét. Számomra, sokkal nagyobb dolog, csoda, az amit Isten azzal tett, hogy magára vette az én életemet, az én természetemet.

A megtestesülés folytatódik, nem csak az Eucharisziában, amikor beletestésül a kenyérbe és a borba Jézus, hanem akkor, amikor megkeresztelkedtünk. Isten állandó jelenléte a legnagyobb szeretet és a legnagyobb irgalom az életünkben. Magára vette a mi természetünket, átél mindent a keresztségünk óta, és egy pillanatra nem hagy magunkra bennünket. Ez számomra az irgalomnak és a szeretetnek a legnagyobb és leggyönyörűbb megnyilvánulása. És így azt gondolom, hogy fogalmunk sincs Isten szeretetének és irgalmának a mértékéről. Az Ő irgalmasságának a dimenziói felülmúlják a mi elképzeléseinket.

De mi a bűnbeesés ma? II. János Pál pápa *A test teológiája* című művében ezt fogalmazza meg: a bűnbeesés Isten ajándékainak a megkérdőjelezése. Az egész teremtés megkérdőjelezése az emberrel

bezárólag, mert elfelejtjük, hogy az egész teremtés, mi magunk is, a körülöttünk élők is, a teremtett világ is a miénk, de nem a sajátunk. Nekünk ajándékozta az Isten, de nem sajátíthatjuk ki ezt az ajándékot. Akkor kezdődik a bűn állapota, amikor úgy tekintek a teremtett világra beleértve a saját magamat is, hogy ez az enyém. Azt csinállok vele, amit akarok, ebbe ne szóljon bele Isten se, ember se, majd akkor, ha kérdezem, majd akkor, ha kérem.

A probléma az, hogy amikor kisajátítom a teremtményeket, beleértve saját magamat is, akkor derül ki, hogy meghaladja az erőmet. Akkor derül ki, hogy igazából nem tudok vele mit kezdeni. Nincs hatalmam fölötte. Azt játsszuk, hogy istenek vagyunk, de amikor tényleg kisajátítunk valamit, és elkezdünk rendelkezni fölötte, elfognak az ötleteink. Kiabálunk, és hívjuk az Istent, de azt gondolom, hogy az kevés. Ez történt a bűnbeeséskor. Ádám és Éva nem kérdezte meg a kert gazdáját. Éva nem kérdezte meg Ádámot, Ádám nem kérdezte meg a kert gazdáját, hanem mindegyik függetlenítette magát Istentől, és ezért elbukott. Ez a bűn állapota mind a mai napig. Amikor olyanok leszünk, mint az Isten, - legalábbis ezt játsszuk, - aki mindent tud, mi tudjuk, hogy mit kell tenni, hogyan kell tenni, mi mire való a saját életünkben is. Isten válasza pedig nagyon egyszerű volt erre a cselekedetünkre: bezárta a Paradicsomot, kiűzöttünk belőle, és lehetővé tette a legnagyobbat, lehetővé tette, hogy elérkezzen az Isten országa. Amikor Isten valamit lezár, valamit megakadályoz, akkor mindig egy sokkal nagyobbat készít elő számunkra. Persze az idő nála egészen

másképpen ketyeg, mint minálunk. Ő az egészet nézi, mi pedig mindig csak a részt.

Isten országa és az új teremtmény valamennyiünk életébe érkezett, akkor, amikor megkeresztelkedtünk. Ha hiszünk ebben, akkor a Megváltó szeretete naponta elkényeztet bennünket. Ha fölfogjuk ezt a jelenlétet, ezt az irgalmat, az irgalomnak ezt a gazdagságát, akkor naponta fürödhetünk Isten szeretetében. Jó, ha tudjuk, hogy a mi szeretetünk olyan minimális válasz erre a szeretetre, mint amikor a bébi rámosolyog a szüleire. Körülbelül ennyi. Amikor mi óriási dolgokat viszünk végbe Isten kegyelméből, vagy a saját erőnkől, ez körülbelül annyi, mint amikor a kis bébi visszamosolyog a szüleire. Ez a mi szeretetválaszunk.

Amikor megkeresztelkedtünk, amikor szentségekhez járulunk, akkor a legnagyobb dolog történik velünk, bekapcsolódunk a Szentháromság szeretet-életébe. Ezt lehet, hogy tanultuk, lehet, hogy olvastuk, lehet, hogy még hiszünk is ebben, a problémám az, hogy nem tudjuk összekapcsolni az adott élethelyzettel, az, hogy benne élünk, mozgunk és vagyunk. Ez egy teológiai elvont fogalom. Mit jelent ez akkor, amikor sikereid vannak, mit jelent ez, ha megbetegszel, mit jelent ez akkor, amikor nem az történik, amit te szerettél volna, mert a gyereked mást csinál, a férjed mást csinál, a feleséged mást csinál, a főnököd is, meg a beosztottad is, mit jelent akkor ez, hogy benne élünk, mozgunk és vagyunk? Amikor kibillensz a biztonságodból elveszíted a békédet és az örömedet, akkor megint nem kapcsolod össze ezt a valóságot a tényekkel.

Mi általában a tényeket éljük meg és nagyítjuk fel az események egymásutánosságát, Isten pedig mindig a valóságban él, a jelenben, az állandó jelenlétben és szeretetben. A Szentháromság életébe lettünk bekapcsolva és ez állandó jelenlét és állandó gazdagság. Amikor függetlenítjük magunkat, akkor bűn állapotába kerülünk, és ennek egyenes következményei a bűnök. Ahhoz, visszanyerjük a szabadságunkat, akkor hogy újra a szeretet teljességében éljünk, ahhoz be kell ágyazódnunk újra ebbe a szeretetbe. A beágyazódás törvénye az élet törvénye. Amikor a megtermékenyített petesejt nem tud beágyazódni az anyaméhben, akkor elpusztul. Amikor a te Szentháromság életével megtermékenyített életed, vagy a Szentháromságban jelenlévő életed nem tud beágyazódni, hanem állandóan függetlenségi harcot, szabadságharcot vívsz az Istennel szemben, akkor az életed, és a kegyelmi életed haldoklik. Vissza kell ágyazódnunk ebbe a szeretetbe. De ezt is megoldotta az Isten, mégpedig a szentségek által. A szabadságunk visszanyerése, a beágyazódás ebbe a szeretetbe, az irgalmasság ítélőszékében, a szentgyónásban történik. A II. Vatikáni Zsinat óta a kiengesztelődés szentségének hívjuk a szentgyónást, amire nagyon sok bántó emlék kapcsolódhat, különösen az idősebbek életében. Sokszor a gyónás inkább jogi procedúrára emlékeztet, mint Isten irgalmasságára. Elég, ha csak arra gondolunk, hogy gyónás nélkül nem lehetett áldozni. Elég, ha arra gondolunk, hogy évente egyszer kellett gyónni és áldozni. Az Esztergomi Szemináriumban, amikor még

Prohászka Ottokár volt a spirituális, akkor mindig húsvét előtt lehozták a gyóntatószéket a padlásról, meggyóntak a fiúk, megáldoztak, és teljesítették a jogi előírásokat. Nagyon megterhelte ezt a szentséget, hogy összekeveredett a monarchia idején a társadalommal is. Volt olyan idő, hogy Bécsben be kellett mutatni a gyónási cédulát a házmaster aláírásával, aki nyilvántartást vezetett arról, hogy az illető meggyónt, vagy nem gyónt, és hogyha nem tudta bemutatni, akkor nem volt jogosult egyházi temetésre.

A gyónás egyre inkább jogi vonásokat vett fel, a mérce az elégtételnek a mennyisége volt, és nem az irgalom, és nem is az elégtétel a minősége. A hatvanas években még a teológián úgy tanították, hogy aki pénteken maximum hatvan gramm májas hurkát evett, az kis bünt követett el, aki annál többet, az súlyos bünt követett el. Elég volt egy mérleggel reggelizni, és azonnal tudhattad, hogy milyen penitenciát fogsz kapni másnap, hogy ha elmész gyónni, hány miatyánkot, és hány üdvözlégyet, és ezt is a mennyiségi oldalról közelítettük. Én átéltem azt a papi szolgálatom kezdetén, amikor gyóntattam már, hogy feloldozás előtt elmondtam az elégtételt, vagyis megpróbáltam a gyónót rávezetni arra, hogy hogyan lehetne a Krisztussal való kapcsolatát megújítani?

Erre megszólal a gyónó, hogy ne szövegelj nekem ennyit, mondja meg, hogy hány miatyánk, hány üdvözlégy, aztán kész. Erre mutattam, hogy ..., és ezt értette. Nagyon elégedett volt, és érvényes volt a gyónás. Nagyon sokan azt gondolták, hogy nem

adtam elégtételt, mert nem mondtam meg a mennyiséget, hanem egy folyamatra próbáltam meghívni és egy döntésre, hogy újra döntsön Krisztus mellett, és az elégtétel az, hogy kérje ehhez a Szentlélek segítségét. Ezzel a gyónók nagy része sokszor még ma sem tud mit kezdeni. Sokkal egyszerűbb, ha azt mondom, hogy zárandokoljon, megmondja el a rózsafüzért és minden üdvözlégy Mária után egy hiszekegyet. Ez már egy igazi mennyiségű elégtétel.

A II. Vatikáni Zsinat után lett a kiengesztelődés szentsége a szentgyónás. Ha figyelembe vesszük az összes terhet, ami erre a szentségre ráakódott az idők során, akkor nem csoda, hogy a gyóntatószékek egyre üresebbek lettek és máig üresek maradtak. Nem véletlen, hogy XVI. Benedek pápa a papok évében, pont Európa legnagyobb gyóntatóját az arsi plébánost választotta a papok évének védőszentjéül. Egyszer megkérdezhetjük, hogy hogyan lehet, hogyan lett ebben az Ars nevű faluban, amelyről úgy látszott, hogy minden jótét lélek elhagyta, hogy lett középponttá a gyóntatószék és nemcsak a falu középpontjává, hanem egy idő után Európa középpontja lett Vienne-i Szent János gyóntatószéke. A válasz számomra nagyon egyszerű, mert az arsi plébános az embereknek nem jogot és erkölcsöt tanított, hanem ő maga volt a hívők számára Jézus, isteni irgalmassága, aki emberré lett. Ő a megtestesült irgalmasság volt a bűnösök számára. Ezért nem lehetett elhajtani az embereket a gyóntatószéktől. Isten irgalmasságának a forrásához kell

visszatérnünk ahhoz, hogy a bűnben lévő elveszettségünkben vigaszt találjunk.

Talán éppen ezért választotta ki Isten az annyira egyszerű Fausztina nővért, hogy minket újból az irgalmasság forrásához vezessen. Ő nem a szentgyónás szentségéről beszélt, hanem Jézus egyik kinyilatkoztatásának alapján az irgalmasság ítélőszékéről. Ezt írja a naplójában Fausztina nővér: ma azt mondta nekem az Úr, leányom minden gyónáskor merülj bele teljes bizalommal az irgalmasságomba, ha gyónni jössz, tudjad, hogy én magam várlak a gyóntatószékben, csak eltakarom magam a pappal. De én magam működöm a lelkekben. Itt találkozik a lélek nyomorúsága Isten irgalmasságával. Mondd meg a lelkeknek, csak a bizalom edényével tudnak az irgalmasság forrásából meríteni. Ha nagy a bizalmuk, az én bőkezűségem határtalan. Vagyis Isten irgalmasságának a forrásából mindmáig csak a bizalom edényével lehet meríteni. A bizalom előfeltételezi, hogy felismerjük és beismerjük a nyomorúságunka. Ha az alázat arra a belátásra vezet, hogy ebből a helyzetből nem menekülhetünk, nem menekülhetünk ki önerőből csak Istennek a segítségével, akkor határtalan Isten irgalmasságának a bőkezűsége.

Három feltétele van annak, hogy Isten irgalma megváltoztassa és betöltse a lelkünket a gyónás szentségében. Ez a három: **az őszinteség, az alázat, és az engedelmesség.**

Kezdjük az abszolút őszinteséggel. Ezt mondja Fausztina nővér: a legszentebb és legokosabb gyóntató atya sem tudja

megítatni a lelket erőszakkal, ha az nem őszinte, és nem nyílt. A nem őszinte és zárkózott lélek nagy veszélynek teszi ki magát a lelkiéletben. Az ilyen léleknek maga Jézus sem nyilatkozik meg nagyobb mértékben, mert tudja, hogy nem tudná hasznát venni a különleges kegyelmeknek.

A gyóntató atya a lélek orvosa, hogyan tudna megfelelő orvosságot ajánlani az orvos, ha nem ismeri a betegséget. A lelkiéletben semmi sem csekélység, a látszólag kicsiny dolgok néha nagyon fontos dolgokat fednek fel, az életszentségre való törekvésünkben a kis dolgok is fontos szerepet játszanak. Persze ott a kérdés, hogy akarunk-e olyan szentek lenni, mint amilyen szentté akart válni ez az egyszerű lengyel apáca Fausztina nővér, és különben is állandóan kifogásokat keresünk, pl. azzal, hogy nem fogok részletesen gyónni, mert nem akarom leterhelni szegény atyát, úgy sincs ideje. És különben is mit kezd vele, mit fog rólam gondolni, hogy ha valóban megtudja, hogy milyen vagyok belülről. Aztán sokszor a rossz tapasztalatokra hivatkozunk, a papok túlterheltségére, türelmetlenségükre, vagy adott esetben a titoktartásuk esetleges hiányosságára. Ugyanakkor vannak egészen pozitív tapasztalatok is, a papok számára minden szentgyónás ajándék. Pozitív tapasztalat, a pap nem raktározza el a bűnöket, nem hordozza a terhüket, hanem Isten szeretetének a tüzebe dobja. Nemrégem volt nálam valaki és azt mondta, hogy húú nagyon köszönöm, úgy megkönnyebbültem ezen a gyónáson, mondtam: én meg nem lettem nehezebb. Én nem vettem föl ezeknek

a bűnöknek a terhét. Ha fölvenném, megszakadnék. Egy gyónó is meg tudna szakítani, nem annyi amennyi szokott jönni.

A gyóntatás a pap számára áldás. Segít nekünk papoknak is, hogy magunkat is egyre jobban megismerjük, hogy mi magunk is egyre jobban gyónjunk, és abban is, hogy Jézus eszközei legyünk, és tudatosan, In Persona Christi gyóntassunk – Krisztus személyében. A gyónás őszintesége persze aggályosságot is kiválthat, amikor a bűneink elmondásában tetszelgünk, ez a lelki sztriptíz. Most megmutatom a papnak, hogy milyen rossz vagyok, végül is kötelező meghallgatnia. Nem szaladhatunk el.

A következő előfeltétel a gyónásban, amiről Fausztina nővér beszél, az alázatosság. Szorosan összefügg az őszinteséggel, hogy valóban mindent elmondjunk sminkelés, szépítgetés nélkül. Ilyen sminkelés pl. az, amikor azt mondod, hogy túl messzire mentem a felebarátom szeretetében a szomszédommal. Ezt házasságtörésnek mondják egyébként. Lehet így is mondani, biztos, hogy nem fog rájönni a gyóntató pap, hogy vajon mit mondtál, hacsak nem kezd el kutakodni. Másrészt az is az alázathoz tartozik, hogy ne mutassam magamat rosszabbnak, mint amilyennek Isten teremtett, és ne hibáztassam azért, hogy miért nem teremtett jobbnak, és miért nem figyelt jobban rám. Az alázat mindig az igazsággal függ össze. Vagyis, hogy olyannak lássuk magunkat, amilyenek valójában vagyunk. Ó Jézusom, hálából a sok kegyelmedért, - írja Fausztina nővér -, Neked adom, testemet, lelkemet, értelmemet, akaratomat, mindenemet. Mi az, amit még

Neked tudnék ajándékozni, kérdezi Fausztina Jézust? Erre azt felelte neki Jézus: leányom nem ajándékoztad nekem azt, ami ténylegesen a tiéd, mert a testét, lelkét, akaratát őtőle kapta. Megkérdezi Fausztina, hogy mi az ami ténylegesen az enyém? Jézus azt mondta: leányom ajándékozd nekem a nyomorúságodat, az kizárólag a tiéd. Ebben a pillanatban olyan nagy bizalommal simultam Jézus Szívéhez, hogy ha a kárhozottak összes bűne is terhelné a lelkiismeretemet, még akkor sem kételkedtem volna Isten irgalmasságában, hanem belevetettem volna magam porrátört szívvel irgalmasságának a mélységeibe. Isten irgalmasságának csak egy határa van, mégpedig az, amelyik a hiányzó hitem miatt bennem van, ha nem bízom abban, hogy a szentgyónás megújítja az életemet, akkor nem tud megfordítani, visszafordítani és megújítani engem.

A harmadik feltétel, ami talán a legnehezebb; az engedelmesség. Az engedelmesség szónak általában nagyon rossz sajtója van. Szabad-e egyáltalán engedelmeskedni egy papnak, pláne, ha az intim szféráról van szó? Vagy kinek engedelmeskedjek a gyónásban? A római pápának? Az jó, mert messze van, és van bőven gondja az Egyháznak. De melyik egyháznak, annyi egyház van. Vagy egy embernek engedelmeskedjem? Ez a kísértés Fausztina nővért is nagyon sokszor elérte. Az Úr megláttatta velem, mondja, hogy neki milyen kedves a tiszta szív. Amikor elkezdtem készülni a szentgyónásra, erős kísértések támadtak bennem a gyóntató atyával kapcsolatban. Nem láttam a sátánt,

de éreztem őt és szörnyű haragját. Éreztem, hogy a hatalmuk ellen küzdök és azt kiáltottam: ó Krisztus, te és papjaid egyik vagytok! Hozzád megyek gyónni, és nem az emberhez.

Részt vettem egy remeteségen, még káplán koromban, nagyon csodálatos hét volt, csak almán, meg dión, sajton, kenyéren éltem, eldugva egy pincében és megdicsőülten hazaértem, töltekezve Igével, egyfolytában Szentírást olvastam, elmélkedtem, imádkoztam, és megjelentem az imacsoportban a várpalotai felnőtt imacsoportunkban és elmondtam, milyen fantasztikus élményekben volt részem. Erre megszólalt egy férfi, hogy semmit nem ér a lelki gyakorlatod, ha nem, gyónsz meg a főnöködnél. A főnököm a békemozgalomnak a titkára volt, én meg akkor bulányista voltam, az idősebbek tudják, hogy a kettő hogy fér össze, és hát kikértem magamnak, hogy ne viccelj, egy békepapnál, aki elárulta az Egyházat. Mondta, hogy semmit nem ér a heted, ha nem gyónsz meg a főnöködnél. Én neki meg tudtam magyarázni, hogy ez nem így van, de hazamentem és kinyitottam az Szentírást, hogy mi lesz a vasárnapi evangélium, és akkor kinyitom: és ha ajándékokat az oltár elé viszed, és eszedbe jut, hogy felebarátodnak panasza van ellened, - úgy kiakadtam! Aztán könyörögtem Jézusnak, hogy figyelj! Minden nap meggyónok, csak ne nála. Sehogy se jött össze. Ha elcsendesedtem és szentségimádásra mentem, csak ott dobolt bennem az Ige, hogy ha ajándékokat az oltár elé viszed.... Tudtam, hogy meghalok, ez lehetetlen.

Hogyan engedelmességek én egy olyan papnak, aki.... És akkor azt is tudtam, hogy nem tudom elvégezni a szentmisét ezek után, hogy ha nem fogom elvégezni a szentgyónást. Vasárnap reggel időben a reggeli mise előtt elkezdtem araszolni a plébános szobája felé, kettőt előre, egyet hátra vagy fordítva, hátha megkönnyül rajtam Jézus és nem kell mégse bemennem, vagy meghalok, vagy ő hal meg, valami csak történik. Iszonyúan féltem ettől a gyónástól végül aztán odaértem az ajtóhoz és olyan halkán kopogtam, hogy még én se hallottam, és hátha megúszom, de kiszólt hangosan, hogy tessék. Benyitottam, ott álltam megsemmisülten: mit akarsz? Éppen a nyakkendőjét kötözte és cigarettázott, és elmondtam ezt a szót, hogy gyónni akarok. Leesett a cigaretta a kezéből, mondta, hogy várjál, gyorsan elment a fürdőszobába. Őt is nagyon váratlanul érte, hogy most mi lesz. Aztán leültem és elvégeztem a szentgyónásomat, és átéltem azt, amit az előbb olvastam, **hozzád megyek gyónni és nem az emberhez.** És Jézus válaszolt. Jézus válaszolt ezen a papon keresztül és olyan fantasztikus válaszokat kaptam és elégtételt, hogy fél méterrel a föld fölött röptem ki a szobából, át a templomba, és végeztem a szentmisét, - teljesen megszabadított. Vagyis olyan rendkívüli kegyelmekkel betöltött emberek esetében is, mint Fausztina nővér nem a víziók, vagy Jézus rendkívüli kinyilatkoztatásai a lényegesek, hanem éppen úgy, mint minden keresztény számára az Egyház szentségeinek a szeretete. Mert mindig Jézus szabadít meg bennünket a feloldozással a bűneinktől. Fausztina

nővérnek ezt a feladatot adta Jézus: írd és beszélj az irgalmasságomról. Mondd meg a lelkeknek, hogy hol keressenek vigaszt: az irgalmasság ítélőszékében, mert a legnagyobb csodák ott történnek, és szüntelenül megisméltődnek. Nem kell messzire zárándokolnia, sem külső ceremóniákra nincs szüksége annak, aki részese szeretne lenni ezeknek a csodáknak. Elég *odalépni hittel az engemet képviselő pap lábaihoz és előtte kimondani a nyomorúságokat, és akkor irgalmasságom csodája teljes egészében megmutatkozik.* Akkor is, ha a lélek olyan, mint az oszlásnak indult hulla, és ha emberi szemmel kizárt dolog az életre keltése, mert minden elveszett, Istennél ez más. Az Ő irgalmasságának a csodája teljesen életre kelti a lelket.

Ha még van tíz percem, akkor elmondom a Szűzanyáról szóló részt, ha nincs, akkor befejeztem.

Ja emmánueleseknél vagyok, bocsánat. - Van. ☺

Mária szeretete és szabadsága.

Ha azt gondolom, hogy Isten anyját senki sem szereti annyira, mint én, akkor biztosan gögös vagyok, mondja egyszer Fausztina nővér az egyik nővértársának. És valóban látjuk, hogy Mária az ő leghűségesebb kísérője, akihez Fausztina nővér mindenáron ragaszkodik, Isten anyja nézz rám a gyermekedre és taníts meg szenvedni és a szenvedés közben szeretni. Kegyelem anyja taníts meg engem mindig Istennel élni. Ez a mondat nekem nagyon fontos, mert számomra egyértelmű, hogy Fausztina nővér

Mária tisztelete nem változtat az Isten iránti szeretetén, nem kérdéses, hogy ebben a kapcsolatban ki az első. Fausztina azt tanulja meg Máriától, hogyan lehet Istennel és Krisztussal élni; Mi a titka, hogy Mária évszázadok óta, mind a mai napig annyira mélyen megérinti a szíveket és sok emberhez szól közvetlenül.

Mária kiválasztása és az ő hitbeli zárandokútja számomra a felelet. Kezdjük Mária kiválasztásánál. Mária titka nem az ő nagyszerűsége. Mária titka Isten teljesen szabad kegyelmi választásán alapszik. Tekintetre méltatta szolgálójának alázatosságát. Isten szeretetből választotta ki és arra szánta, hogy őt mint embert nekünk embereknek ajándékozza anyául, anyánkul. Mária semmit sem tesz hozzá ehhez a kiválasztottsághoz. Mondjuk nem tüntette ki magát átlagon felüli erkölcsökkel, rendkívüli imaélettel, nem volt különösen buzgó imádkozó sem. Nem is tudta volna kitüntetni magát. Ő csak egyszerűen várakozott és hitt. Ez volt minden. Vágyakozott, hogy Isten akarata beteljesedjen. Ez volt az ő nagyszerűsége, vagy kicsinysége.

Miért éppen Máriát választotta ki Isten ebben a kis pici Názáret helységben? Miért éppen Bernadettnek nyilatkozott meg Lourdesban a Szűzanya, pont egy legszegényebb körülmények között élő leánynak? Miért nem jobb körökből származó iskolázott leányt választott ki egy jelentősebb, egy központi városban? Miért tette ugyanezt Fatimában és Medjugorjében. A medjugorjei gyerekek a jelenések kezdetén minden megilletődés nélkül álltak a kamerák elé és azt mondták, hogy a Gospa azonnal azt

mondta nekünk, hogy semmi különöseket nem vagyunk, mint ahogy ő sem. Ebből láthatjuk, hogy Isten választásában éppen az a különleges, hogy az általa választottak semmi különöseket és hogy ők ezt tudják is magukról. Gondoljatok csak meghívástokra testvérek, írja Szent Pál a korinthusiaknak. Nem sok közöttetek az előkelő, a gazdag, az erős, de isten nem azokat választotta ki. Ha követni akarjuk Mária útját, akkor először ünnepelnünk kell a kiválasztottságunkat, amiben nem a mi nagyszerűségünk a fontos, az leginkább akadály, hanem Isten szeretetének a nagyszerűsége. Az hogy Ő úgy döntött, hogy téged kiválaszt, meghív és megajándékoz.

Nem azért esett Máriára a választás, hogy a kiválasztásának a privilégiumában sütkérezzen, soha nem hivatkozott arra, hogy kikérem magamnak: én a Megváltó édesanyja vagyok. Hogy beszéltek, miért nem engedtek, mit csináltok? Soha nem kérte ki magának és nem használta ezt az előnyt az evangéliumokban, hogy de ő Jézusnak az édesanyja. Ő végigjárta a hit zárandokútját, és tudnunk kell, hogy az irgalmasság édesanyja nem az irgalmasság édesanyjának született, hanem lassanként, sok fáradozáson, szenvedésen és fájdalomon keresztül lett és érett az irgalmasság anyjává.

Mit tudunk Mária irgalmasságra vezető útjáról? Az a kérdés, amit megtudhatunk Jézus anyjával való kapcsolatáról, az a szóhasználatot illetően nem csak szűkös, hanem kifejezetten elutasító. Amikor 12 évesen elmarad a szüleitől, ott marad a templomban, és mikor számon kérik, akkor megkérdezi, hogy miért kerestetek? Nem

tudtátok, hogy Atyám házában kell lennem? Már ebből is láthatjuk, hogy abszolút elsőbbséget élvez Jézus kapcsolata a Mennyei Atyával a földi szülőkhöz fűződő érzelmi kapcsolattal szemben. Aztán a kánai menyegzőn, amikor Mária figyelmezteti Jézust, hogy nincs boruk. Asszony, mi dolgom veled, mi ebben a te dolgod, vagy az enyém? Nem jött még el az én óráim. Világos, hogy már itt is és aztán a kereszten mindenképpen Jézus az akaratát teljesen átadja az atya akaratának. És erre az útra vezeti Jézus Máriát, mint első tanítványát, a hit zárandokútjára, és ez mindannyiunknak osztályrésze, ha komolyan vesszük Jézus követését. Valamennyiünket a jelentéktelenné válás útjára vezet, amit Keresztelő János így fogalmaz meg: neki növekednie kell, nekem kisebbednem. Ha nem ezt az utat járjuk, leléptünk a hit zárandokútjáról, és a saját dicsőségünk húzódik meg minden imánk, tettünk, szeretetünk mögött. Nem az Atya dicsőül meg a tetteink, a szolgálatunk és az imádságunk által. Titokban saját magunkat akarjuk valahogy mégis egy kicsit megdicsőíteni. Mária ebben hűséges volt, megérti, hogy Fia nem neki tartozik engedelmességgel, hanem fordítva, neki kell engedelmeskednie és megérti azt is, hogy Fia országa nem ebből a világból való. Mária méltósága, igazán irgalmas szíve ennek a gyümölcsöző volta, éppen a szeretetének a szabadságában rejlik. Krisztus nekünk Máriában nem csak példaképet adott, hanem üdvösségre vezető most is járható utat. Utat az irgalmasság anyjához, aki mindenkivel szíve teljes melegével bánik és

elszakíthatatlan egységben krisztussal, mindenkinek belülről tud segíteni.

Hogy összefoglaljuk az elhangzottakat, Fausztina nővérrel együtt így imádkozhatunk: Mária Édesanyám és parancsolóm! Átadom neked a lelkem és a testem, életem és halálom, és mindazt, ami utána következik. Mindent a te kezébe teszek le, ó Édesanyám.

Köszönöm a figyelmet és a türelmet.

Délután a fakultációkon vehettünk részt:

*Gyermeknevelésről Bene Zoltánnal,
Hogyan segítsünk és hogyan ne papjainknak,
Fábrny Kornél atyával,
A laikusok szolgálatáról az Egyházban, a
Marik házaspárral,
Szerelem, szabadság, házasság témában a
Herbert házaspárral, és*

Szabadon, vagy mégsem címmel a fiataloknak Szőke Gábor atyával.

Újra és újra felvetem, most itt is, hogy fontos lehetne, ha a fakultációvezetők a témájukról egy írásos összefoglalót készítenének, amit a résztvevők megkaphatnának, hogy ne a szél hordja szét a sok értékes gondolatot, hanem otthon elővéve lehetőség legyen átgondolásukra.

Valahány szor Paray-le-Monialban járunk, nagy lelki élményt, és ünnepet jelent a Bazilikában részt venni a délutáni esti zsolozsmán.

Többször szóba került, és mindenki örömmel és helyeslően fogadta a

gondolatot, hogy itthon is legyen a Közösségben ilyen szertartás.

Most Kaposváron a Találkozón két alkalommal, csütörtökön és pénteken délután **volt lehetőségünk a fakultációk után a nagyteremben együtt énekelni az esti dicséretet.**

Az esti dicséretet Kornél atya vezetésével, a kórus kezdte himnusz éneklésével: az egyes versszakok között a refrént ismételve. Bár a

betű nem helyettesíti a dalt, de a himnusz szövegén elmélkedve, jó erre visszaemlékezni.

***Isten boldog fénye,
el nem múló szépsége,
szent és áldott
Jézus Krisztus***

*Méltó vagy rá, hogy minden időben dicsérjünk szent szóval.
Téged, Isten Fia, Életadó,
Téged magasztal az egész világ.
Éneklünk néked, Mária Fia,
szepőlötelen jegyesünk!
Magadra öltötted testünket,
Te a fénynek forrása vagy.*

*Szállj le ránk, Szentlélek,
Aki által szólítjuk az Atyát,*

*Hogy Ő legyen imánk Tüze,
megváltásunk ereje!*

*Énekeljük feltámadásodat,
Te, aki feltámadtál a sír homályából.
Ragyogó Hajnalcsillagunk,
Új világnak szent jele.*

*Maradj velünk, Urunk, mert már esteledik
Nyisd meg szemünk
ezen az éjszakán, Égi fény,
ki nem ismerz
napnyugtát.*

*Szállj le ránk,
Szentlélek,
aki által szólítjuk az
Atyát,
Lobbantsa lángra
szívünket,
és növelje hitünket!*

*Dicsőség az Atyának, a
Fiúnak,
és a Szentléleknek,
Miképpen kezdetben,
most és mindörökké.
Ámen.*

***Isten boldog fénye,
el nem múló szépsége,
szent és áldott
Jézus Krisztus***

Az antifónákat Aliz, Jób, Kata és a kórus
énekelték, - jó volt hallgatni, hogy a
válaszokat lelkesen zengte mindenki az
egész teremben!

A végén a könyörgéseket Kornél atya énekelte:

Áldjuk Krisztus Urunkat,
Aki jóságos irgalmával letörli a sírók
könyzeit
Szeretettel kérjük őt
Kírie Kírie eleiszon.

Krisztus Urunk Te az alázatosakat
vigasztalod,

Tekintsd a szegények könnyeit
Kírie Kírie eleiszon.

Halld meg irgalmas istenünk a haldoklók
sóhajtásait
Látogassa és erősítse meg őket angyalod
Kírie Kírie eleiszon.

Minden száműzött ismerje meg
gondviselésedet,
Nyerje vissza földi hazáját,
És jusson végül az örök hazába
Kírie Kírie eleiszon.

Akik szájalmasan vergődnek a bűnben,
Hajoljanak meg szereteted előtt,
Engesztelődjenek ki Veled és az
Egyházzal
Kírie Kírie eleiszon.

Üdvözítsd jóságosan elhunyt testvéreinket,
Hogy teljes értékben részesedjenek
megváltásodban
Kírie Kírie eleiszon.

És most, ahogy a Szentlélek indít minket, a
Szűzanyával
És minden szenteddél így imádkozunk

Miatyánk ki vagy a mennyekben ....

https://mail.google.com/mail/?ui=2&ik=dbd8cc4f5d&view=att&th=12bb5f33203b3e1e&attid=0.1&disp=attd&realattid=f_gfcpcca30&zw

Az **esti vidám programot** a fiatalok csoportja állította össze és adta elő Jákfalvy Kata és Füleky Zsolt konferálásával. Vendéglőadónak meghívták Simon Tamást, aki a buszsofőr megtérése előtti és utáni forgalmi monológját adta elő.

A második nap előadói a Gorove házaspár voltak, akik a Szeretet és szabadság a párkapcsolatban, családban témáról beszéltek.

Megpróbálunk szemszöveget felvillantani: hogy is néz ki a dolog a házasságról alkotott világi elképzeléssel illetve a házasság szentségével, amit az Egyház tanít, aztán hogy milyen vitaminhiányoktól szenved egy házasság és ezt milyen vitaminokkal lehet pótolni, megmutatjuk a házasság

röntgenfelvételét, végül az ősbűn következményeiről és a megoldásról szólnak.

Laci és Kriszta tanítása az interneten hallgatható, leírása nem adja vissza finom humorukat, és a beszéd egyéni zamatát.

Balás Béla püspök atya homíliája a pénteki szentmisén.

Az Evangéliumban Mt. 10 16-23 hallottuk: „úgy küldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé. Legyetek tehát okosak, mint a kígyók és egyszerűek, mint a galambok.”

Kedves Barátaim! Mikor mondhatta ezt Jézus az övéinek. Így nem derül ki, a könyvet, ha nézem, méricskélem Máté 10. fejezete, nem időrendbe keletkezett ez az irat, és nem is valami ókori hangfelvétel eredménye.

Egy két emberöltővel később, valamiféle szerkesztési elv és, hát az emlékezés, a pszichológia törvényei szerint keletkezett.

Működése elején mondta vajon Jézus, vagy a vége felé? Íme, a lélektant hívom segítségül. Legtovább élő evangélista János. Az öregember mindig valami ok folytán pontosabban emlékszik a régebbi dolgokra, mint a tegnapi, aznapi programját is talán elfelejti, de hogy, hogy volt 40 évvel ezelőtt, arra másodperc pontosan emlékszik

Na hisz, ez az. Utoljára keletkezett János, erősen időrendet követ, és én azt hiszem, hogy a legmélyebbre ő nyúlkal vissza. Ő emlékszik pontosabban öregember létére.

Na, most, ha János evangéliumot böngészem, mi minden van annak az első tíz fejezetében.

Nem a hegyi beszéd, meg ez a vészkorszak megjövendölése, ami itt Máténál, hogy húú mi lesz, hány idézést kaptok mennyi tárgyalásnak néztek elébe, a névtelen levelek a padlást töltik meg, a gyerekeitek támadnak ellenetek, ő nem evvel kezdi.

Belenéztem egy kicsit persze, rögtön az első fejezetbe. Jánosnak, Andrásnak azt mondja, hogy jöjjetek, kíváncsiskodjatok. Nézzetek szét, hol lakom, jól figyeljete meg mindent, a konyhában is, a táskámban is, a lakáscímet is jegyezzétek meg. Hát kívülálló először így közelít.

Amikor Fülöp Nátánáel protekcióját kéri, valamit szólj már a Mesternek, hogy mutasson már egy kis darab Istent, ha már ilyen érdekes időket élünk, hogy állítólag itt a Messiás, erre Jézus azt mondja, hogy nagyobb dolgokat fogsz látni, aztán egész hamar azt mondja, hogy oly rég óta vagyok, még mindig nem ismeresz. Mintegy tessékeli beljebb őt a titokba. Csupa kedves dolgot mond. A kezdő Nikodémusnak azt mondja, hogy újra kell születned, és nem nehéz, ne félj tőle, fog ez menni. Keresztelő Jánossal az utolsó emlékek olyanok, följegyzi János evangélista, hogy önmagát a nagy zsidó próféta a vőlegény barátjának nevezi, aki örül. Örül a nálánál nagyobboknak.

Hetes fejezetben János azt írja, hogy aki szomjazik, jöjjön, igyék, élő víznek mondja önmagát. Nem sokkal később azt írja, aki engem követ nem jár sötétben. Na, én ebből az egészből azt szűröm le, hogy két korszak van Jézus viselkedésében. Van egy beavató és van egy továbbvivő. Van a kezdők számára, és hogy így mondjam mai szóval,

minden hengegés, beképzelés nélkül, a haladók számára egy kurzus.

Egy rakétakilövésnek van egy első, egy második fokozata. Amit ma olvastunk Máté 10-ből, az már a második fokozat, ezt ő még kezdőknek nem mondta, el ne riassa őket. Hiszen olyan óvatosan, olyan aranyosan jön, közeledik, szakadatlanul nyugtatni kell, karácsonykor is, máskor is, pünkösdkor is: én vagyok, ne féljete! Semmi módon nem manipulál istensége tüneteivel, lenyűgöző méretei, vagy a tisztánlátás pontosságával, pont, ami nekünk izgi, ami krimis. Óvakodik tőle. A haladókat persze nem akarja becsapni. Aki már bizik benne, aki közelebb jött, ki többre vágyik, aki úgy tűnik, hogy maradandó lesz, a közösség tagjává válik, azt meg – kicsit így mondom, hogy – kutya kötelességének érzi, hogy mindenbe beavassa. Hiszen később mondja is, hogy azért mondlak barátainknak, mert mindent tudtul adtam nektek. Nincs titok. Tehát azt is megmondom előre, hogy énmiattam rengeteg bajotok lesz. Előre megmondom, hogy ez nem sétagalopp a mennybe. Senki nem piszkálhat majd jogosan minket, hogy könnyű nekik, mert ők voltak a katolikusok, meg a pestiek, meg volt összekötetésük. Na nem – na nem! Ez mind ajándék. Nem jogcím, hogy másokat lenézzünk, magunk talapzatát építsük, sőt sőt sőt – utólag fogjuk látni, hogy az egész látszólag szerencsetömeg, hogy ennyi minden jó hatás ért. Jó lelkiatya, jó szülő, jó közösség, jó hírek, jó segédanyagok, szép liturgia, szép idő, kollégium, uszoda, minden, minden csak infrastruktúrája a végtelen szeretetnek, hogy viharálló legyek, hogy olyan szeretet

egyéniség legyek, aki az ellenségével is győzi türelemmel és plusz szeretettel, és nem sértődik, és nem nyafog, amikor kiderül, hogy neki kell a legtöbbet dolgozni. Őtöle várja a legnagyobb teljesítményt az Úr. Olyan szépen nekem ez összeáll. Csak hát az Írást, a ránk maradt Bibliát okosan kéne olvasni, és ha valaki ezt a finom konspirációs ívet akarja nyomon követni, vagy pedagógiai teljesítményt, ahogy Isten embert szelídít, és magához öleli, hát akkor, ahogy mondtam, valahogy így kéne, hogy nem az van előbb, ami előbbre van nyomtatva a bibliában, vagy ide-oda pakolták az első század végén, amikor a kéziratokat másolták. Erre rá kell érezni, hogy Isten nem is akar ijeszteni, de becsapni sem akar. Elmondja Ő a teljes igazságot, csak szépen sorba téve.

És itt a vége felé, amikor teljes panorámát már a hallgatóság élvezi, mert ezek, akik itt Máténak döbbenetes mondatait hallgatták, azok túl voltak már a hangulaton. A barátságon, az élő vizem a világ világosságán, az édességeken, első kegyelmek szépségén. Ők már a teljes körképet kapták, s azt hiszem, az lehetett ott a végső meggyőződés, hogy nagyon köszönjük. Így már van erőnk. Mi annyit kaptunk, Pál apostol fogalmazza ezt később, hogy adósa lettünk görögnek, barbárnak, mindenkinek. Nem azért evangelizálok, vagy beszélek, mert így illik, mert ez a trendi a modern közösségben, sajnos nem trendi, a retro a trendi tudjuk, meg az egoizmus a

trendi, hogy ki-ki a maga közösségét, szokásrendszerét nyalogatja, és ki nem mozdítható a másik irányába, tehát amikor valaki mégis csak evangelizált, akkor a világ mozdult meg, Isten tett meg mindent érte – sikerrel. Sikerrel! Nem fér bele az, amit addig kapott.

Látszólag másról szól, de nekem ide rímel és friss élmény. Most a napokban Csoóri Sándort találok egyszer csak valamelyik TV csatornán, és mond egy élményt. A Magyarok Világszövetsége gyűlésére 1992-ben meghívta amerikai atomtudósunkat, Teller Edét és eljött, és egy óriásit beszélgetett ez a két nagy ember egymással. És Teller elmesélte neki, hogy, - részletet nem mondott, honvágy miatt, vagy a magyar nyelv gyakorlása vagy egyéni

szenvedély, - a teljes Ady életművet ő megtanulta, tudja és élvezi. És rájött az Ady versek szépségének titkára, hogy rengeteg metafora van benne. Kicsit magyarítva úgy mondanám, hogy sűrített szépség, és milyen a mennyei Atya fantáziája, meg az ember agya, a fizikus, a versből továbblép. Azt mondja, Adyt olvasva és élvezve jött rá, hogy nem csak maghasadás van a világon, vagyis atombomba, hanem magfúzió is van, vagyis hidrogénbomba. Csoóri bele is szól, hogy így jött rá a hidrogénbombára? Azt mondja így - Adyból. Világhírű lett. Mögötte a halmozott szépség, valami isteni interferencia, magfúzió.

Amikor Jóistennek egyik ölelő karját észlelem, amivel hívogat, és nyugtat, aztán a másikkal, amivel védőn ölel és próbálja a végzetet föltartani, hát akkor ez a keresztnek a titka. Ez a magfúzió. Erre mondja Szent Pál a Korinthusi levelében, hogy Isten ereje

és bölcsessége Krisztus itt van. Ő szólt ma hozzánk.

Pénteken **kiengesztelődési délután** volt, közbenjáró ima és szentségimádás közben az atyák gyóntattak.

Este szentségimádás volt a nagyteremben, majd kertbe kivonulva, az épületet megkerülve szentségi körmenettel zártuk a napot.

A szombati előadást **Rébay Lajos** vállalta Szeretet és szabadság a munkahelyen. Mély hitével és gazdag élettapasztalatával megélt esetekről tett tanúságot, azokról az esetekről, amikor nem hívó, sőt ellenséges környezetben kell Krisztus szeretetét átadni. Tanítását cursillós köszöntéssel fejezte be: De Colores!

Szombaton a szentmisét Kálmán atya mutatta be.

A homiliát Kornél atya mondta:

És akkor nézzük, mit is jelent Jézust megvallani az emberek előtt. Hányan mondják, hogy az igazán jó keresztény az, aki éli a hitét, de nem beszél róla. OK. Szerintem, akik itt vagyunk, biztos, hogy valakitől hallottunk Jézus Krisztusról. Igaz? Vagy egy szülő, vagy egy pap, egy barát, esetleg valakinek a saját gyereke. Ugyanis megesik, hogy beiratják hittanra a gyereket, mondván, hogy ott nem tanul rosszat. Aztán pedig ő hozza haza a hitet és így tér meg az egész család. Biztos, hogy volt már ilyen az emberiség történetében. De akkor mi itt a szabály? Folyton folyvást Jézusról kell beszélünk? Nem hiteltelen ez egy picit? Azt gondolom,

hogy egy hármas fokozatot be kell tartani. Először légy jó ember, ehhez nem kell még hit, ehhez csak szeretni kell az embereket. Aztán légy jó munkaerő, légy megbízható, becsületes. Amit rád bíznak, azt jól végezd is el. Végül légy jó keresztény, és akkor utána már beszélhetsz a hitedről. Biztos találkozotok ti is olyan emberrel, akinek minden második szava valamilyen vallásos szó volt, de mondjuk egy feladatot sem bíznek rá. Azt gondolom, hogy hitelessé válni úgy tudunk, hogyha azt, amit emberi szinten el kell végeznünk, azt tényleg igyekszünk száz százalékosan megcsinálni. Ha utcaseprők vagyunk, akkor a mi utcánk legyen a

legtisztább, és akkor azt mondják, hogy ez egy hiteles ember, mert nem csak beszél Jézusról, hanem elvégzi az állapotbeli kötelességeit is. Aztán, ha van alkalmunk, akkor nyilván tudunk is beszélni a hitüinkről. Vedres Csabát szoktam idézni, aki egy ateista családból származik. A szülei párttagok is voltak. Ő az After Crying együttesnek az alapítója. A katonai szolgálatot Lentiben töltötte, ahol előfelvételik voltak, ahova kispapokat küldtek meg egyéb büntetésre "méltó" embereket. Ott sokat beszélgettek. Voltak marxisták, voltak bencés kispapok, és sokan mások is. Arról beszélgettek, hogy kinek milyen világnézete van, mi a hite. A bencések elmondták a kereszténység lényegét, a marxisták, a materialisták elmondták az ő verziójukat. Egyszer kiküldték őket terepgyakorlatra, vagy harcászati gyakorlatra. Csakhogy feleannyi ellátmányt kaptak, mint kellett volna. Csabinak akkor fagyott le a lábujja. Ilyen körülmények között derült ki igazán, hogy melyik ideológia vagy világnézet, vallási irányultság hiteles. Azt mondta, hogy egyetlen egy csoport volt, amelyik ott a terepen is ugyan azt mondta, és ugyan azt tette, mint bent a laktanyában: ezek a bencés kispapok voltak. Ez volt az első találkozása a kereszténységgel. Ekkor látta, hogy ez nem egy ideológia, nem egy eszme, hanem Valaki, akit követnek: Jézus Krisztus. És aztán szép lassan, nem éppen itt, hanem később egy csendes hétvégén Varga Laci atyánál akkor tért meg, amikor Laci atya csak annyit mondott neki, hogy "Isten szeret téged". Ezután csak azt mondogatta magában, hogy "dehogy szeret, hiszen nincs

is, és miért pont engem szeretne, amikor én olyan vagyok, hogy ihaj...! Hát ahhoz képest most van öt gyerekük feleségével Julival, és segédkantort a szentendrei templomban, úgy hogy a Jóisten alaposan megdolgozta. Most a Kairos együttesnek a vezetője, nagyon klassz zenét játszanak, úgyhogy érdemes hallgatni őket.

Én buzdítanak benneteket, hogy találjátok meg az alkalmas időt, amikor tanúságot lehet tenni és ne folyton folyvást erről beszéljünk. Végezzük azt, ami a feladatunk, hogy emberileg mindenki előtt meglegyen az a fajta elismerésünk, vagy szeretetünk, amire azt mondják, hogy na ennek az embernek érdemes a szavára hallgatni. Aztán, ha adódik rá lehetőségünk, vagy rákérdeznek, hogy te miért vagy ilyen, te miért végzed el becsülettel a munkát akkor is, ha éppen nincsen a főnököd szeme a hátad közepén, akkor el lehet mondani, hogy én ezt nem külső motivációként teszem, hanem belsőleg, mert Istennek akarok jót tenni, Őt akarom szolgálni és hiteles életet élni.

Kérhetjük a Szentlélek bölcsességét, hogy mindig mutasson utat, hogy aztán Jézus minket is megvalljon a Mennyei Atya előtt. Amen.

Ebéd után a pihenő időt követően **fakultációk** voltak:

Iskola és társadalom, avagy a tanárnak mindent szabad, ha a szeretet vezérli? témában

Bene Zolival,

Társadalom és egyház: a plébános a főnököm **Kornél atyával,**

A szeretet mindenkit legyőz, néha még a környezetünket is! **Marik Gergő** vezetésével.

A fiataloknak, 16 és 25 év közöttieknek külön beszélgetésük volt **Orosz Imre és Gabriella,** valamint **Németh Csaba és Zsuzsa** vezetésével.

A fakultációs csoportok minden témában vonzották az érdeklődőket!

Közben Nyéky Kálmán atya mutatta be a szentmisét a gyerekeknek, és azoknak, akik a gyerekprogram miatt délelőtt nem tudtak a misén részt venni. A tornaterem mögötti árnyékos részen lévő sátor alatti oltár előtt gyülekezett a vidáman zsibongó csapat.

Köszönjük, hogy Kálmán atya minden alkalommal gondol rájuk!

Kálmán atya miséjével egy időben nagy busz állt meg az utcán, és hatalmas csomagokat kezdtek mellettünk behordani a tornaterembe a hátsó ajtón. Megérkezett a bolyi csapat, és elkezdődött a színpad berendezése az esti musical előadáshoz.

A tábor résztvevői, és a szép számban megjelent vendégek Iváncsits Tamás művét, a **PÉTER ÉS NÉRO** rockoperát nézhették meg az esti programban.

A darabot a szerző mutatta be, itt az ő tollából közöljük az elhangzott köszöntést és a rockopera vázlatos cselekményét.

Főtisztelendő Plébános Atyák, Tisztelt Emmánuel Közösség, Hölgyeim és Uraim, Kedves Fiatalok!

A bolyi keresztény színjátszó társulatunk nevében sok szeretettel köszöntöm Önöket a legújabb zenés darabunk kaposvári előadásán!

Tavaly augusztus 23-án ünnepeltük a Pécsi Egyházmegye alapításának 1000. évfordulóját. Ebből az alkalomból, a milleniumi ünnepegsorozat tiszteletére készült a „Péter és Néro” című rockopera, amit a zsúfolásig megtelt pécsi bazilikában szép sikerrel adtunk elő.

A jelenleg 53 főből álló színjátszó együttesünk jórészt megegyezik azzal a csapattal, amely a Brenner János atyáról szóló zenés drámát mindeddig 31 alkalommal mutatta be a nagyközönségnek.

Az új zenés darab, a „Péter és Néro”, az ősegyház idejére, a Krisztus utáni első század

hatvanas éveire tekint vissza. A császári palota hedonizmusa, züllöttsége éles ellentétben állt a katakombába menekülő Krisztus-követők életszentségével. Nagyon sokan az életüket adták a hitükért. Nehéz, embert próbáló idő volt ez.

A darab szereplőit nagyrészt bolyiak alkotják, de vannak mohácsi, pécsi, szajki, nagygyárádi, monyoródi és szőkédi közreműködők is. A rendező – csakúgy, mint a Brenner-darab esetében – a keresztény színjátszásban sikeresen tevékenykedő mohácsi Lauer Ferenc. A főszerepet, Péter apostol szerepét Makk Attila, Néro császárt pedig a darab szerzője, Iváncsits Tamás alakítja.

A szereposztás érdekessége, hogy Claudia szerepében a Pécsi Nemzeti Színház operaénekesét, Papp Krisztinát láthatják-hallhatják. Fontos még megemlíteni, hogy

Quinta szerepét a mai előadáson Beck Angéla távollétében Bozsó Borbála alakítja, Valeria szerepét pedig Iváncsitsné Major Szilvia veszi át. A további, teljes szereposztás a rockopera plakátján olvasható. A hang- és fénytechnika állandó felelősei Fogl Péter, Fogl Máté és Fogl Martin.

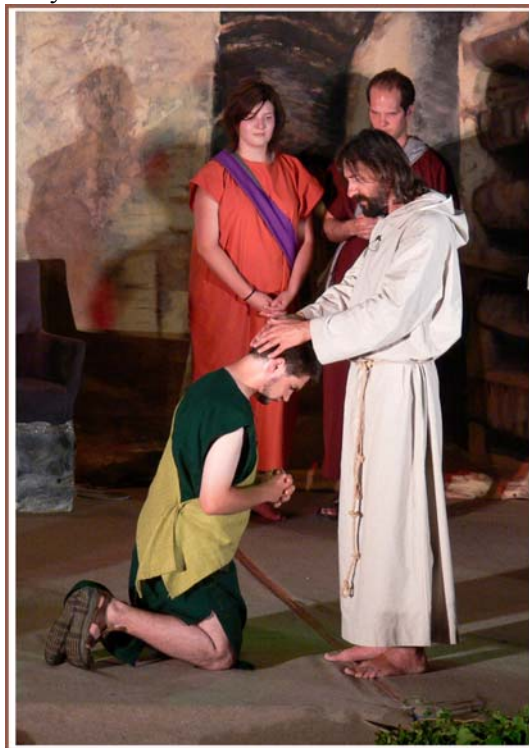
Ahogy a Brenner-darabban évek óta járjuk az országot, most már a „Péter és Néró” című rockopera

is „útjára indult”. Ha valakiben komolyan fölmerül a színjátszó együttesünk meghívása, kérem, szíveskedjék felvenni a kapcsolatot a szerzővel vagy a rendezővel! Itt érdemes megemlíteni, hogy a sok szereplő és a nagy díszlet miatt az előadás csak megfelelő méretű színpadon vállalható.

A „Péter és Néró” kiváló minőségű hangfelvétele az előadás után, hátul a kijáratnál, CD-n és kazettán megvásárolható, csakúgy, mint a Brenner-darab hangfelvétele, filmváltozata, és

Iváncsits Tamás legutóbbi szólólemezei. Ezeket is a szíves figyelmükbe ajánlom! Végül, de nem utolsósorban, legyen szabad Gabriele Kuby német író gondolatait idéznem „A nemek forradalma” című könyvéből.

„A keresztények Krisztus győzelmének hitéből élnek. Számukra az a feladat, hogy hűségesek maradjanak akkor is, ha a hűség veszélyessé válik. Jézus előre megmondja: A gonoszság elhatalmasodásával sok szívben kihül a szeretet, de aki állhatatos marad mindvégig, az üdvözülni fog.”

És most kezdődjék az előadás: a Péter és Néró című rockopera, Lauer Ferenc rendezésében! Köszönöm a szíves figyelmüket! Jó és tartalmas szórakozást kívánok!

A Péter és Néró című rockopera vázlatos cselekménye

Krisztus után 64-ben, még pontosabban 64. július 18-áról 19-ére virradó éjszaka borzalmas tűzvész ütötte fel a fejét Rómában. Nagyon súlyos, háttorzongató volt a pusztulás. Sokan meghaltak, sokan megsebesültek, temérdek ház lett a lángok martaléka. A tűz okairól a mai napig vitatkoznak a tudósok. Könnyen lehet, hogy a gyújtogatás rémes ötlete a véreskezű, anyagyilkos Néróhoz köthető. A Péter és Néró című rockopera egyik központi eseménye ez a tűzvész, amely itt egyértelműen az örült uralkodó bűneként szerepel. A kiszámíthatatlan, tébolyult császár élet és halál ura, pengetős hangszeren saját szerzeményű dalocskáit kíséri, udvarhölgyeivel és udvaroncaival féktelen lakomákat tart. Ő a megtestesült hedonizmus...

Eközben a katakomba homályában Péter apostol vezetésével rendszeresen összegyűlik a maroknyi nyáj, a kicsi, de egyre bővülő keresztény közösség, az ősi római Egyház. Tiszta, szép időszejek ez, noha az egyre fokozódó üldözés megtizedeli a hívőket. Viszont össze is kovácsolja őket.

Meghal a keresztény hitre tért ifjú férj és császári testőr, Eubulos; a korábbi hitehagyó, de bűnbánatban megújult Anonymus; vértanúként végzi a két apostol-fejedelem, Péter és (a város falain kívül) Pál is. De az Egyház Krisztus erejéből és kegyelméből folytatja útját. A főpásztor Péter székét Linus veszi át, hogy folytathassa szent szolgálatát...

Kiváló ötlet volt meghívni őket, és köszönjük, hogy elfogadták a meghívást.

Az előadás után a nézők nem akartak kimenni a teremből, úgy ünnepelték az előadókat.

Felmerült a gondolat, hogy ellátogatnak Budapestre is egy, vagy két darabot előadni. Kívánjuk, hogy sikerüljön, itt is láthatóak, hallhatóak legyenek ezek a nemes és tiszta értékek.

Vasárnap reggelre valódi telt ház volt!

Jöttek vendégek, meglátogatni a résztvevő rokonaikat, és sokan jöttek kaposváriak is. A reggeli dicsőítésre megtelt nem csak a színpad, de az egész nagyterem is.

A zenei szolgálatban résztvevők kitétek

magukért.

A dicsőítés után Bea hívta kerekasztal beszélgetésre Marik Jóskát és Gergőt, Dunkel Kingát, Szentkeresztyéket, Bene Zolit, Varjas Adrit és Mátyus Gyurit. Bea kérdése mindegyikükhöz:

Hogyan tapasztalhatjuk az életünkben azt a meghívást, az Istennek azt a szeretetét, ami a Közösségbe hív bennünket.

A vasárnapi szentmise homíliáját Kálmán atya mondta:

Azt gondoltam, hogy ezt a kis mondatot vesszük görcső alá, idősebbek talán el is tudják olvasni, a gyerekek segítségét fogom kérni: fel tudná valaki olvasni ezt a mondatot? SZERESS ÉS TÉGY AMIT AKARSZ! Nagyon jó köszönöm. Tegnap már beszélgettünk arról, hogy kik azok, ki az, akit szeretnünk kell? No: JÉZUST. Nagyon jó. Aztán kit szeressünk még? A SZÜLEINKET.

Nagyon jó, nem erre tanítottuk őket a héten. A ZSIRÁFOKAT. A zsiráfokat is szeretik a gyerekek, ez az igazság. Benedek: a BARÁTAINKAT.

Barátainkat, nagyon jó, aztán Ajtony:

KÁLMÁNY ATYÁT! (Nagy taps) Köszönöm szépen, nagyon kedves. Látjátok a gyerekek nagyon sokféle dolgot szeretnek, meg nagyon sok embert

Tehát: SZERESS ÉS TEDD AMIT JÉZUS – ez az amit szeretnék nagyon röviden mondani, mert A mai szentmisénkben lesz még egy keresztelő is, Pál Pió testvérünket fogjuk megkeresztelni, és ő Magyarország első Pál Piója, azt gondolom, ez már önmagában megéri azt, hogy eljöttünk ide a mai napon.

Innentől kezdve a névjegyzékbe bevették, hogy innentől kezdve létezik Magyarországon Pál Pió név, és pió atya lesz a védőszentje.

Amit itt ma nekünk itt akar mondani ez az evangélium, hogy tényleg szeressünk, szeressünk mindenkit.

A szentmise előtt még megkérdeztem Fábit is, hogy mi az, amit így elmondjak nektek, és azt mondta, hogy mondjak egy olyan példát, ami itt megtörtént a táborban, és szeretném nektek elmondani, hogy egy kisgyerek itt motorozott az előtérben és elesett. Azt gondolom, hogy ez elég gyakran

előfordul. De ez a kisgyerek, ez olyan, hogy ha elesik, akkor ő ott marad, addig, amíg valaki föl nem veszi. Valami hasonló történt, mint az evangéliumban, ott feküdt az útszélen, rajta a motor. Nem tudom

pontosan, hogy történtek a dolgok, kicsit nehéz rekonstruálni. Lehetséges, hogy volt egy pap, aki a vállán egy kamerával éppen sietett valahova, nagyon gyorsan ott kellett lennie, észre sem vette, hogy ez a kisgyerek ott fekszik az út szélén. Aztán nemsokára elszaladtak mellette néhányan, akik pedig éppen siettek a gyerekprogramra, mert hát ugye ott kell lenni, ez egyértelmű, be kell regisztrálni a gyerekeket és a többi. Ők se vették észre ezt a gyereket. Viszont hamarosan arra jött egy büfés néni, aki nem a táborba jött ugyan és igazából azt gondolta, hogy egy jó üzletet fog csinálni, lehet hogy csinált is, ezt ti tudjátok jobban, és azt mondta, hogy hú – itt fekszik egy gyerek, rajta egy motor, hagyjuk az üzletet most segíteni kell ezen a gyereken, és előbb ért oda, mint a szülei a gyermeknek.

Azt gondolom, hogy ez a példa jól mutatja, hogy mennyire az életből vette Jézus is a saját példáit, és arra kér minket, hogy legyünk mi is ilyen figyelmesek. Hogy ha ezt a mondatot így átalakítjuk, szeress és tedd, amit Jézus, igazából nem változtatunk rajta. Nem akarja elvenni a mi akaratunkat, de, ha mi azt akarjuk tenni, amit Jézus, akkor az akaratunk teljesen egybe fog vele forrni. Szeress, és tedd, amit Jézus!

Hogyha most hazamegyünk, és megpróbáljuk szeretni egymást, megpróbáljuk megtenni mindazt, amit itt a táborban megéltünk, és még egy dolgot szeretnék csak, hogy hozzátegyünk, maradjunk kapcsolatban. Ne hagyjuk, hogy teljesen elszigetelődjenek a testvérek. Az

Evangéliumban ott hagyták az útszélén, mert nem érték rá vele foglalkozni. És annyi embert otthagytunk mi igazából az útszélén, mert nem érünk rá vele foglalkozni. Bátran szakítsuk félbe pénzkereső munkánkat adott esetben és hajoljunk le hozzá.

Gyerekek titeket pedig arra kérlek, ne felejtsetek el, hogy kik azok, akiket szeretünk, kik azok, akiket szeretnünk kell, akarjátok őket szeretni.

Szeress és tedd, amit Jézus, vagyis szeress, és tégy, amit akarsz. Amen.

Már már hagyománnyá válik, hogy a táborban az utolsó nap szentmiséjén keresztelő is van, egy kis testvérünk az Anyaszentegyház tagjává lesz. Eddig, 2003. óta hat kisbaba kapta meg a táborban a keresztséget, Thiel Zsófiával kezdődött 2003-ban és Tóth Ágoston volt a hatodik 2006-ban.

Most a Fogarasi családot szólította Kornél atya, hogy hozzák Palkót a színpadra. Megkeresztelte, és úgy, hogy a sok gyerek, akik a színpad előtt ültek, jól láthassanak mindent.

Kata és Fábi kisfiának Pál Pió neve újdonsága, szokatlansága miatt többen érdeklődését felkeltette. Ezért megkértem Fábit, szóljon erről néhány szót.

Kérted, hogy írjak pár sort Palkóról, hogy miért lett Pál Pió. Katával mindig is két nevet adtunk a gyerekeknek, részben szokásból, részben hogy a hétköznapi használt nevükön kívül még egy általunk fontosnak tartott szentet is megkérjünk az értük való közbenjárásra. Palkónál ez egy kicsit másképp alakult, mert már az első neve is Pál apostolra emlékeztet. Úgy gondoltuk, hogy Barnabás mellé jó lenne egy missziós társ. Ki tudja, hátha a szentjeink kiimádkozzák, hogy egy napon majd Barnas és Palkó is együtt menjenek missziózni.

Pió atyát meg szinte nem is mi választottuk, hanem ő választott minket. Esküvőnkre kaptunk egy nagyon szép képeslapot, amely őt ábrázolta és a hátoldalán Pió atya áldása van a házasságra készülőknek (forrás: Szentek élete):

Isten áldása kísérjen, támogasson és vezessen titeket! Formáljatok keresztény családot, ha nyugalmat akartok ebben az életben. Az Úr adjon nektek gyermekeket, s hozza a kegyelmet, hogy az égbe vezető útra tudjátok irányítani őket. Áldjon meg benneteket az Úr, és tegye könnyűvé számotokra a család igáját. Legyetek mindig jók. Ne feledjétek, hogy a házassággal olyan nehéz kötelességek járnak, melyeken csak az Isteni kegyelem könnyíthet. Érdemeljétek ki mindig ezt a kegyelmet.

És az Úr őrizzen meg titeket a harmadik es a negyedik nemzedékig mindig jók. Ne feledjétek, hogy a házassággal olyan nehéz kötelességek járnak, melyeken csak az Isteni kegyelem könnyíthet. Érdemeljétek ki mindig ezt a kegyelmet. És az Úr őrizzen meg titeket a harmadik es a negyedik nemzedékig.

Kata szülei is voltak San Giovanni Rotondóban és sok szépet meséltek. Így döntöttünk e név mellett, nem tudva, hogy

Magyarországon meg nincs hivatalosan anyakönyvezve. Szegény Palkónk így papíron még csak Pál, de közben megindítottuk a folyamatot, és az a jó hír, hogy az MTA anyanyelvi bizottsága engedélyezte a Pió név

használatát. Így egy névmódosítással Palkóból hamarosan tényleg Pál Pió lesz. Valamint, ha Magyarországról más is a Pió név mellett dönt, mostantól már elérhető lesz.

Végül pedig még kaptunk egy megerősítést Hulé Kati révén, aki a kaposvári tábor alatt lelkiatyjától kapott két Pió atya képet, hogy az egyiket adja oda valakinek. Nos, ekkor tudta meg Kati, hogy Palkó második neve Pio lesz es nekünk adta. Úgy éltük ezt meg, hogy Pió atya gondolt ránk és a keresztlő előtt névjegyet és üdvözlét küldte kis védencének.

Köszönjük a sok-sok imát es segítséget és azt, hogy a keresztlőt a közösséggel ünnepelhettük.

Sok szeretettel:
Fábi

A keresztlős szentmise ujjongó énekléssel fejeződött be.

Visszatekintve a néhány együtt töltött kaposvári napra az egyik legfontosabbról alig esett szó. A gyerekekről. Pedig voltak szép számmal. És a szüleikről. A babakocsit tologató édesanyák, a félig fekvve homokozó, vagy éppen legózó apukák, a szaladgáló, motorozó csemeték tábora volt ez.

A visszatérők teljesen otthonosan vették a birtokukba kollégiumot, az újak pedig elképesztő gyorsasággal illeszkedtek bele a vidám nyüzsgésbe.

Kiváló megoldás volt, hogy az előadásokat az apró –közösbe még nem beadható– gyerekek szülei az előcsarnokban és az udvaron is hangszórókból hallhatták

A gyerekprogramokat Derda Hajnalka páratlanul szép fotósorozattal mutatta be. Gyönyörű arcok, mókás fintorok – bravúros technikával megoldott felvételeken.

És akkor még nem szóltunk a mindenhol jelenlévő kamerás bácsikról. Jó lenne egy szépen megszerkesztett videó összeállítást látni ezekről a hangokban is gazdag, mozgalmas napokról.

A gyerekek körében megható volt, hogy a kicsit nagyobbcskák mekkora szeretettel vették körül a kisebbeket, és, hogy a kicsik mennyire vonzódtak hozzájuk.

A gyerekprogramok egyik résztvevőjének, **Durbák Orsinak a levele:**

„Nekem nem ez volt az első táborom, mégis az idei a legkedvesebb számomra. Minden évben alig várom, hogy végre eljőjjön a tábor ideje, és gyerekvigyázóként részt vehessek rajta.

Nagyon szeretem a gyerekeket. Idén különösen közel kerültünk hozzájuk. Sok jó programmal készültünk, mint például üvegfestés, matricafestés, vizibékázás, bábozás, énektanulás, foci és még sok minden!

Én minden évben az ovis korosztállyal vagyok.

Legkedvesebb élményeim közé tartozik a közös szentségimádás a gyerekekkel. Fantasztikus élmény volt látni, hogy milyen éretten, és komolyan beszélnek Jézushoz. A színház különösen közel áll a szívemhez, ezért nagyon örültem az idei színdarabnak is.

Sajnáltam, hogy gyorsan elmúlt az öt nap, de sok élménnyel gazdagodtam, és már nagyon várom a következő tábort!

Czékus Jób, mint gyakorló szülő, más oldalról közelítve emlékszik a táborra:

Táborról!

Ami minden szülő álma, és imaszándéka: a gyerekét (eit) az Isten szeretetébe helyezve tudni. Fülöp fiammal ketten mentünk le a táborba. Azt hiszem, megfogta őt a kamasz csoport, és talán az egész tábor is.

Konzervatív, a vallást és hitéletet inkább erkölcsi kötelességnek tudó iskolába jár (P.S). Amióta hazajött a táborból, szinte mindennap hallgatja és éneklí az emmánueles énekeket. Nagyon nagy öröm ez számunkra! Sőt, most már a tesói is egyre inkább csatlakoznak hozzá!

Köszönet az Úristennek, a szervezőknek, különösképpen is a kamasz korosztálynak és mindenkinek!

Jób

A szabadidő

Délután a szabadidőt többféle módon tudtuk felhasználni. Nehéz lenne sorrendet állítani, de az alagsori uszoda, és a Deseda tó népszerűsége a nagy hőségben vitathatatlan volt.

Többen választották a földszinti kápolnát,

hogy a viszonylagos csendben az Úr elé térdeljenek, imádkozzanak, elmélkedjenek a hallottakon, olvassák a Bibliát, vagy csak nézzék a valóságos testben jelen lévő Jézust.

Akik megbízható katolikus olvasnivalót kerestek, azok a tábor elmaradhatatlan vendégének Benkő Zoli bácsinak a pultjánál biztos megtalálták.

Az énekesek és zenészek szabad idejük nagy részét egymás között töltötték tanulással, gyakorlással. A csodálatos hangzást nem adják ingyen. Azért, hogy a tábor résztvevői az éneklés és zene maradandó élményével menjenek haza, azért komolyan meg kell dolgozni. Ők ezt vállalták és szorgalommal teljesítették. Meg tudjuk-e köszönni nekik?

Ilyen még nem volt.

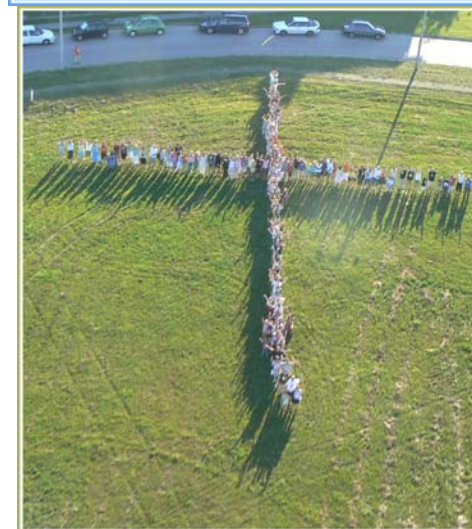
Amíg a tábor résztvevői a földön és a vízben mozogtak, addig volt, aki jól elrugaskodva a magasba emelkedett. Molnár Laci nem elégedett meg azzal, hogy a létra tetejéről dekorálja a színpad háttérét.

Laci magasabbra tört. Korábbi ígéretét megtartva, elhozta repülő alkalmatosságát, és sokunk öröme a kollégium előtti mezőn, a kedvező időjárást kivárva a levegőbe emelkedett, hogy fentről tekintsen meg minket, és az otthon adó kollégiumot. Többször elrepült felettünk, hogy jó felvételeket készítsen a tátott szájú csoportról.

Andinak nem kis fáradtságába került, hogy a lelkesen integető, kiabáló, szétszóródott csapatot egy kereszt formájú alakzatba terelje.

De sikerült. Laci, meg gyorsan lekapott minket. Ilyen még tényleg nem volt.

Ami mindig kimarad:

Erről ritkán és keveset szoktunk beszélni.:

Az utolsó napon ebéd után mindenki lázasan csomagol, sietve indul hazafelé. Babaágyat, kiskádat, táskákat, néhányan ventilátort pakolnak be a kocsikba. Búcsúzkodnak egymástól, a vonatosok szervezik, hogy ki viszi ki őket az állomásra. ....

Ákos harsányan próbál segítőt keresni, ugyanis egy sor feladat vár még a néhány lelkes „trógerre”. Ezt itt nem átvitt értelemben írom, hanem teljes valóságában. A színpadot szét kell szedni, ami komoly erőfeszítést igényel, a székeket ki kell hordani, a gyerekprogramok megszámlálhatatlan nagyon fontos kellékét össze kell csomagolni, az ott felejtett pulcsikat, bibliákat, és egyéb tárgyakat begyűjteni, és nem utolsósorban a hazautazóktól közben érzékeny búcsút venni.

Akik ezt vállalják, biztosak lehetnek abban, hogy legutoljára kerül sor saját holmijuk összerakására és a hazautazásra. De meg lehet bennük az a biztos tudat, hogy egy év múlva kezdődik előlről minden. Bízunk benne.

Köszönjük a szervezőknek és azoknak, akik a tábor egész ideje alatt „non stop” szolgálatban voltak minden fáradtságukat, és kérjük rájuk a Mindenható áldását.

**„Áldjon meg az Úr és oltalmazzon!
Ragyogtassa rád arcát az Úr és
legyen hozzád jóságos! Fordítsa feléd
arcát az Úr és szerezzon neked
üdvösséget!” (Szám 6,24-26).**

fotók: Czibulka Csaba

Tartalom

Az első táborok		2
1997. Pusztamarót		3
1998. Mátrafüred Sástó I.		6
1999. Mátrafüred Sástó II.		8
2000. Mátrafüred Sástó III.		10
2001. I. Piliscsaba	„Hogy örömötök teljes legyen”	13
2002. II. Balatonföldvár	„Kit kerestek?” Jn18,4	17
2003. III. Kaposvár	„Jöjjetek hozzám mindnyájan” Mt 11,28	26
2004. IV. Kaposvár	„Ami igazán lényeges!”	36
2005. V. Kaposvár	„Nem jó az embernek egyedül” Ter 2,18a	42
2006. VI. Kaposvár	„Reménység mindenkinek”	47
2007. Kaposvár	Városmisszió előkészítő	56
2008. VII. Kaposvár	„Isten országa közöttetek van” Lk 7,21b	56
2009. VIII. Kaposvár	„Az igazság szabaddá tesz” Jn 8,32	70
2010. IX. Kaposvár	„Szeress, és tégy, amit akarsz” (Szt.Ágoston)	85
	Takács Erika: Kaposvár bemutatása	110

A TÁBORTÖRTÉNET melléklete: Takács Erika összeállítása Kaposvárról, a 2004. évi tábor résztvevőinek

Kedves „Találkozósok”!

Ha a sok program mellett van kedvetek körülnézni városunkban, itt a vissza nem térő alkalom. Bemutatjuk egy kicsit a közelebbi nevezetességeket. Jó utat!

A kapu szóból származó Kapos név Szent István 1009-ben készült, a pécsi püspökség határait kijelölő alapítólevelében jelent meg először. A 14. században épült vár már rég nem áll, a többször átépített és lerombolt várat utoljára 1702-ben robbantották fel, a romokat széthordták. A városunk, ugyanúgy, mint Róma, hét dombon terül el.

Ha kimentek a kapun induljatok délnek, és a sarkon forduljatok jobbra. Már látjátok is a „Cifrapalotát”, (itt szedi az APEH a járulékokat), az előtte levő szökőkút vize túl klórszagú. Ezért siessetek balra lefelé. Az a kifordított fürdőszobára emlékeztető épület a Városi Művelődési Központ.

A bokrok mögött a Megyeháza épülete elől indul a „Zselici Vadvirágút” mely Zselickisfaludig számos növényritkaságot jelenít meg fából.

Gyertek le a lépcsőn, itt láthatjátok a 2001-re felújított Megyei Könyvtár épületét. Előtte Józsa Bálint által 1967-ben készített szobra.

Induljatok tovább lefelé és az átjáró alatt kiértek a Sétálóutcára. Az 1987 óta oltja az erre sétálók szomját a Zsolnay-kút. Balra haladjatok, a 31-es számú eklektikus stílusú házig. Itt az algasorban működik a Vörös Könyvben is szereplő teknősöket, krokodilokat, kígyókat bemutató terrárium. Ha van kedvetek nézzétek meg Pécsi Tibor gondozottjait.

Menjete vissza a Zsolnay-kútig a következő ház az Arany Oroszlán Patika. Az eredetileg barokk épületet átépítették romantikus stílusban. Rippl-Rónai József, mielőtt festő lett volna patikusként dolgozott itt.

A szemközti oldalon van a város első lifttel felszerelt épülete az Anker-ház, homlokzatán méhkas díszítéssel, mely utal eredeti funkciójára, Takarékpénztár volt. Ma két megtekintésre méltó kiállítóhely is található itt.

Ha kinézegetlédtek magatokat irány tovább a Sétálóutcán! A Európa park szökőkútja megállásra készlet. 2001-ben készült el a tér mai arculata.

Induljatok felfelé az árnyas Kossuth Lajos utcán. Kiss István 1963-ban készült Pihenő munkások szoborcsoportját elhagyva és a sarokra kiérve meglátjátok az 1906-ban késő eklektikus stílusban épült Bíróság épületének tetején a trónoló Justitia istenasszonyt.

Balra tartva a Bajcsy-Zsilinszky utcában láthatjátok a Kaposvári Egyetem Pedagógiai Főiskolai Karának épületét. A szemközti oldalon a bíróság mellett van az egykori Nemzeti Casino épülete, mely 1910-ben készült el szecessziós stílusban.

Menjete végig az utcán, elhagyjátok az Eszterházyak egykori birtokát és kiértek a Zárda utcára. A sarkon a kávéház előtt a városunkban született Vaszary Jánosnak Webber Klára által 1971-ben készült mellszobra van, vele szemben szülőháza, falán Z. Soós István által 1947-ben készített emléktáblával, benne állandó, ingyenesen megtekinthető kiállítás.

A kiállítás megtekintése után, hogy ne essetek a vásárlási láz kísértésébe inkább a baloldalon haladjatok északnak. Úgyis ezen az oldalon van a 27. Szám alatt Rippl-Rónai József szülőházának helye, merthogy ő is ebben a városban született csak 6 évvel korábban, mint Vaszary.

Gyertek fel a körforgalomig, a Bethlen térre értek. A sarkon a Diófa Sörözőnél haladjatok a József Attila utcán lefelé, forduljatok be balra a Rippl-Rónai József utcába.

Itt található az ásványmúzeum. Dr. Benkő Géza magángyűjteményét érdemes megnéznetek. Gyönyörködjétek ki magatokat a Teremtő alkotásaiban és kis hazánk gazdagságában.

Tovább menve e kis utcácskán a szecessziós stílusban épült házakban bővelkedő Kontrássy utcára értek ki. A 6. Számú épületben egykor nyomda működött. A kapu feletti dombormű Gutenberget ábrázolja. A 4-es számú ház homlokzatát Csikász Imre készítette. A város lakói körében nagy felháborodást keltett a meglehetősen hiányos öltözötű Ádámot és Évát ábrázoló díszítés. A 3-as szám a Sportmúzeum épülete, műemlék lakóház. A múzeum gazdag anyagát Jutasi Róbert, a Somogyi Hírlap sportújságírója gyűjtötte össze. Akiket érdekel, a sport ki ne hagyják ezt a gyűjteményt!

Gyertek felfelé és újra a Zárda utcára értek ki. A sarkon lévő Takarékszövetkezet épületének falán látható Németh István emléktáblája.

Szemben a Püspökség épülete. Somogy megye évszázadokon át a Veszprémi Egyházmegyéhez tartozott. Ez a helyzet 1993. Pünkösdjén változott meg, mikor II. János Pál pápa „Hungarorum gens” kezdetű bullájával megalakította a Kaposvári Egyházmegyét.

A püspökség mellett a volt Zárda, ma katolikus gimnázium romantikus stílusú épülete. Akik voltak a tavalyi találkozón, azoknak kedves e hely. ☺

Itt a felújított Főtér, amit 2003. Októberében adtak át. A székesegyházi rangra emelt „Nagytemplom” bejáratától balra áll a Mária-oszlop. 1770 körül készült e szép rokokó szobor.

Érdeemes bekukkantani a neoromán stílusban 1886-ban újjáépült templom belsejébe, a szobrokat Bory Jenő, a festményeket szintén Leszkovszky György készítette. A kaposváriak Nepomuki Szent Jánost a 18. században választották védőszentjükké. Szobra most a Székesegyház előtti szökőkút mellett áll. A templom oldalában lévő Szent István-kút 1938-ban került ide, szintén Bory Jenő alkotása. A Kossuth tértől nyugati irányban a Kapos Hotel mellett haladjatok el. A szálloda Ady Endre utcai oldalának falán egy Ady-dombormű látható, mely Weeber Klára alkotása. Ady u. 3. sz. ház eklektikus stílusban épült 1870 körül.

A 4. sz. ház szecessziós stílusú.

Gyertek vissza a Főtérrre. A kör alakú napóraszerű építményen Kaposvár testvérvárosai vannak felsorolva. Az egykor Erzsébet szálló 1901-ben épült, tetején színes Zsolnay-cserepekkel. Az épület Noszlopy Gáspár utcai oldalán Kónyi Manó emléktáblája látható.

A Noszlopy Gáspár utca platánfasorát 1903-ban telepítették. A fák alatt áll a régi Szivárvány mozi szecessziós épülete, mely 1927-28-ban Lamping József tervei alapján épült. Belseje jóval díszesebb, ha nyitva van kukkantsatok be.

Városháza mellett gyertek ismét a Főtérrre. A régi Bárány vendéglő helyén épült 1902 és 1903 között, Kopeczek György és Kertész Róbert tervei alapján. Az üveglakokat Róth Miksa készítette. Minden óra 55. Percében óránként más-más harangjátékkal örvendeztetni meg az erre sétálókat a torony. Itt áll a tér névadójának szobra, Kopits János 1911-es alkotása. A szobor mögötti eklektikus épület az egykor gimnázium volt.

A templom keleti oldalán áll Tomola József tervei alapján klasszicista stílusban épült volt nemzeti iskola, bejárata felett a felirattal: „A haza kis polgárainak.” Az épület előtt 1977-ben leplezték le Fritz János Csokonai Vitéz Mihályt ábrázoló mellszobrát. A Csokonai Hotel a 18. Században épült barokk ház, mely Csokonai „Dorottya, vagyis a dámák diadalma a Fárságon” című vígposzában is szerepel.

A Fő u. 5. Számú ház a Csipkerózsikás ház. Lépcsőfeljárójában látható egy gipsz kaputerv, Kopits János 1901-es alkotása, a megmintázott szereplők ruházata stílusosan német. A Kemény-palota Kovács Frigyes tervei alapján 1904-ben épült neoreneszánsz stílusban. Ez a 8-as szám, itt van a Turinform iroda. Mellette a volt megyeháza épülete, jelenleg a Somogy Megyei Múzeumok Igazgatósága és a Rippl-Rónai Múzeum otthona. A klasszicista stílusú épület építését 1832-ben fejezték be.

Kerüljétek meg a múzeum épületét, hogy a Megyeház utcácskán a Levéltárhoz jussatok. 1907-ig itt az 1762-ben épült börtön épülete állt. A mai klasszikus stílusú épület a megyeház melléképülete volt eredetileg, s hogy it börtön is működött, azt a földszinti, sűrű vasrácsos ablakok jelzik.

A levéltár előtti kis parkban áll 1950 óta Rippl-Rónai József szobra, melyet nagy barátja Medgyessy Ferenc készített 1936-ban. Innét a Petőfi térig csak néhány lépést kell tennetek. A régi rendelőintézet nem túl impozáns épülete mellett juthattok ide, amit Hegedős Károly tervei alapján 1930-ban építettek a város első óvodájának helyén. A tér névadójának szobrát Ispánky József alkotta, 1954-ben leplezték le.

A téren lévő sárga épület a Szarvas-ház mely nevét az egykor itt állt fogadóról kapta. 1871-ben építették Deckert Krisztián tervei alapján. Ha itt balra fordultok már látjátok a vasútállomás épületét. Átkelve az úton a sínek mellett láttok kiállítva egy mozdonyt.

Az első vasútállomást 1872-ben építették.

Az állomással szemben, a Rákóczi tér sarkán áll a 44-es somogyi gyalogezerd emlékműve. Ők voltak az úgynevezett „rosseb-bakák”. Jálícs Ernő 1932-ben készítette emlékmű az oroszállal küzdő Herkulest ábrázolja.

A Rákóczi téren emelkedik a város művelődésében hangsúlyos szerepet játszó Csiky Gergely Színház szecessziós épülete. Magyar Ede és Stahl József tervei alapján 1911-re lett kész az épület.

A színház előtti Sinka András alkotta díszkút 1930 óta áll itt. Marton László „Nő hárfával” című szobra 1963 óta díszíti a teret. A Dózsa György utcában több igen szép szecessziós (1., 18., 22. Sz.), eklektikus (9., 11. Sz.) és romantikus stílusú (12. Sz.) lakóépületet láthattok. A 9-es szám alatt lakott Kunfy Adolf, a neves festő Kunffy Lajos édesapja. A kapu kovácsoltvas rácsán az ő monogramját fedezhetitek fel.

A Színházpark mellett haladjatok, míg a Gróf Apponyi Albert utcáig nem értek. A 2. Számú ház falán találjuk a Somogy megyei göllei születésű író, Fekete István márványtábláját.

A 16-os számú épület laktanyai kórház volt. Ma a kórház Bőrgyógyászati Osztálya van itt. Az épület lépcsőházában 1987-ben Kaposi Mór emléktáblát avattak. Kaposvár világhírű bőrgyógyászának mellszobra az udvaron áll.

Néhány méter távolságra a szemközti oldalon található a Steiner-gyűjtemény. 1989 óta gyűlnek itt a szebbnél szebb öntöttvas tárgyak. Érdemes megnézni a kertet, lemenni a pincébe.

Gyertek vissza az Anna utcáig. Ha felfele jöttök a Somogyi Kereskedelmi és Iparkamara Székháza előtt Gera Katalin 1990-ben készült díszkútját látjátok. Az Anna u. 3. alatt 1960-as években épült lakóház helyén állt az az épület, mely a Rippl-Rónai család tulajdonában volt.

Az Anna utca és a Fő utca sarkán álló Kodály Zoltán Ének-Zene Tagozatos Iskola épülete 1904-ben készült el a régi aggápolda, később Anna-kápolna helyén. Itt forduljatok balra és menjetek a Dózsa György utcáig. A sarkon áll a Löbl-féle ház, 1914-16 közt Lamping József tervei alapján épült Takarékpénztár állt itt. Vele szemben a Dorottya üzletház, az 1910-ben, Baumöhl Leó tervei alapján épült szecessziós épület. Mai nevét Csokonai vígeposzából „kölcönözte”.

1990-ben leplezték le a kicsi téren álló, ill. ülő Széchenyi szobrot, Borbás Tibor és Palásti József alkotását. Gyertek tovább felfelé és visszaértek a Táncsics Gimnáziumhoz. Az eredeti iskola kinőtte magát, a jelenlegi épületet eklektikus stílusban 1898-ban építették. A bejárat felett olvasható mikor alapították az iskolát.

Ha van kedvetek tovább kalandozni még az Eszterházyak egykori birtokán és megnézni további érdekességeket, induljatok újra el délnek, és a sarkon forduljatok jobbra. Az előző útra is erre jöttetek, de akkor nem hívtuk fel figyelmetek a postapalota épületére, melyet 1924-26 között építettek Bierbauer Virgil és dr.Müller Pál tervei alapján. Az még az érdekessége, hogy majdnem itt építették meg a Szent Imre templomot.

Most ne térjete be a Csokonai közbe, hanem gyertek egyenesen a már ismert Bíróság épületéig. Itt forduljatok jobbra a Kossuth Lajos utcára. A 21-es szám alatt, a börtön mellett áll az egykori Katolikus Kör épülete, 1954 óta a zeneiskola működik itt. Vele szemben a .26-os ház ma a Pedagógiai Főiskola egyik épülete.

Haladjatok felfele, a sarkon a református templom áll. A német téglagótika szellemében 1908-ban épült Molnár Endre tervei alapján.

A sarokról a Tűzoltóság előtt kiállított kocsifecskendő jól látható. Seltenhofer Frigyes és Fia készítette Sopronban 1884-ben.

Folytatjuk sétánkat a Kossuth Lajos utcában észak felé.

A Damjanich utca sarkán áll a Református Gyülekezeti Ház. 20 évvel a templom felépülte után Lamping József tervei alapján készült. A 39-es szám alatt egy másik templomot láhattok, ez a most felújított Evangélikus templom.

A templommal szemben kerül el a Berzsenyi Park. 1927-29 között alakították ki, Stöckl József főkertész tervei alapján. A templomnak háttal áll Németh István szobra. A Buzsákon született ügyvédet 1896-ban polgármesterévé választotta a város. 1939-ben készített róla szobrot Ispánky József.

A park közepén ma már régi pompájában díszlik a pécsi Zsolnay gyár remekműve. Az eredeti formák segítségével gyártatták le újból. Ha figyelmesen körbejárjátok, azt is megtudjátok mikor.

Korabeli fényképek és dokumentumok alapján Mohay Gábor tervezte a Zenepavilon épületét, mely az ezredfordulóra lett kész és ahol vasárnaponként zenekarok muzsikálnak

A bokrok mögött bújik meg a park névadójának szobra, a nevét viselő általános iskola előtt. A niklai remete mellszobrát 1936-ban készítette Feller Károly.

Az elesett „rosseb-bakák” emlékére emelték azt az obeliszket, mely a mai Kossuth szobor helyén állt és a szobor állításakor a Rákóczi térre, majd az ottani emlékmű felállításakor ide került a parkba.

A parkból a Szent Imre utcára értek ki. A neobarokk stílusú épületben a Városi Rendőrkapitányság működik.

A Damjanich utcán menjetek tovább és az első adandó alkalommal forduljatok jobbra. Ez a Dr. Kovács Sebestyén Gyula utca. Aki levélben jelentkezett a találkozóra az utca végén álló Szent Imre Plébánia (2-es számú ház) kapuján megnézheti azt a postaládát, ahova a levele érkezett. Az utca a Németh István fasorba torkollik. Hogy mikortól hívják így, a templom melletti Szent Imre Kollégium falán lévő táblán elolvasható.

Az eredetileg 1947-ben jezsuita rendháznak épült Szent Imre Kollégium bejáratánál domborművek láthatók. A kovácsoltvas-kerítés mellett haladjatok tovább.

A Szent Imre templom előtt Loyolai Szent Ignác szobra áll.

A templomtól induljatok a Táncsics Gimnázium felé!

**Köszönjük, hogy érdeklődtetek városunk iránt.
Ha egyszer még tüzetesebben is körül akartok nézni,
szeretettel várunk vissza Benneteket!**